

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การประเมินหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

AN EVALUATION OF MASTER DEGREE OF INDUSTRIAL EDUCATION
PROGRAM IN VOCATIONAL ADMINISTRATION, FACULTY OF
INDUSTRIAL EDUCATION, KING MONGKUT'S INSTITUTE
OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หนังสืออ้างอิง
ห้ามนำออกนอกห้องสมุด

นางวิไลพร สุวัฒนพันธุ์กุล
MRS. WILAIORN SUWATANAPANKUL

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2537

ISBN 974-8158-48-9

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เลขหมู่
เลขทะเบียน 21070

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรนำออกนอกห้องสมุด
วัน, เดือน, ปี 2537 อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AN EVALUATION OF MASTER DEGREE OF INDUSTRIAL EDUCATION
PROGRAM IN VOCATIONAL ADMINISTRATION, FACULTY OF
INDUSTRIAL EDUCATION, KING MONGKUT'S INSTITUTE
OF TECHNOLOGY LADKRABANG

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
1994
ISBN 974-8158-48-9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

นักศึกษา

นางวิไลพร สวัสดิ์พันธุ์กุล

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร. เมธี ปิณฑานนท์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร. วราพวรรณ น้อยสุวรรณ

ระดับการศึกษา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
อาชีวศึกษา

ภาควิชา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม

พ.ศ.

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
2537

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 โดยใช้ CIPP Model ประเมินสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิตของหลักสูตร เพื่อเสนอแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตร

วิธีดำเนินการวิจัย

การประเมินสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารหลักสูตร แบบสอบถาม นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และ ภาคพิเศษ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

กลุ่มประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำและภาคพิเศษ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จำนวน 205 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 185 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90.24 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า F-Test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบระหว่างคู่ด้วยวิธี Scheffe' Test

ผลการวิจัย

1. ด้านสภาวะแวดล้อม

1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสม ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.73) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำ กับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1.2 สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 0.91) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่ พบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนภาคปกติ กับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1.3 เนื้อหาวิชาของหลักสูตร นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.88) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น

2.1 ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.93) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ด้านกระบวนการ

3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.80) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.2 การวัดและประเมินผล นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = 0.83) และ

เปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. ด้านผลผลิต

4.1 สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.72) และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิจัยนี้พอจะสรุปได้ว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรโดยส่วนรวมว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ในด้านสภาวะแวดล้อม กระบวนการ ผลผลิต ยกเว้นด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง และเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ในภาพรวมทุกด้าน นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

Thesis Title An Evaluation of Master Degree of Industrial
Education Program in Vocational Administration,
Faculty of Industrial Education, King Mongkut's
Institute of Technology Ladkrabang

Student Mrs. Wilaiporn Suwatanapankul

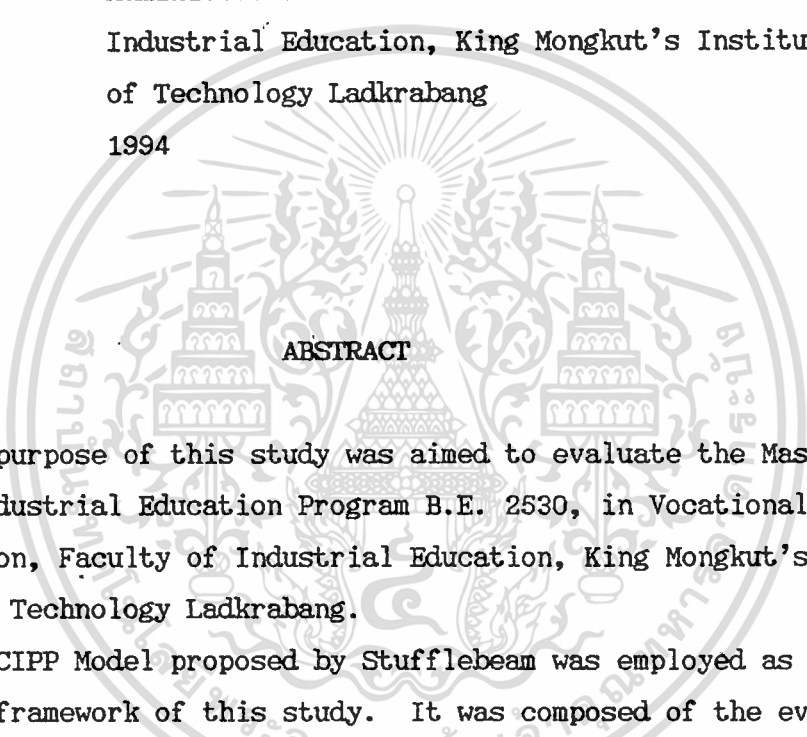
Thesis Advisor Associate Professor Dr.Methi Pilanthananond

Thesis Co-advisor Dr. Warapan Noisuwan

Level of Study Master of Industrial Education in Vocational
Administration

Department Industrial Education, King Mongkut's Institute
of Technology Ladkrabang

Year 1994

ABSTRACT

The purpose of this study was aimed to evaluate the Master Degree of Industrial Education Program B.E. 2530, in Vocational Administration, Faculty of Industrial Education, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang.

The CIPP Model proposed by Stufflebeam was employed as the theoretical framework of this study. It was composed of the evaluation of context, input, process and product.

Subjects of the study were 205 students of the Master Degree of Industrial Education Program B.E. 2530, majoring in vocational administration. It included both graduate students and the ones who were attending the program at the time of the research conducted. Those students were from regular, twilight and special programs.

Data were collected through a set of 100-item questionnaires which was a researcher self-made. Two hundred and five sets of questionnaires were mailed to the subjects individually. Of all

those, 185 (90.24%) were answered and returned.

Statistics employed in the study were percentage, mean, standard deviation, and one-way analysis of variance and Scheffe's test for multiple comparison purposes.

The results of data analysis revealed the following findings :

1. Context

1.1 The students of the regular, twilight and special programs indicated that the objectives of the curriculum were very appropriate ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.73). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe's test revealed no significant differences at .05 level between the means of the regular and the twilight programs. There were significant differences at .05 level between the means of the special program and those of the other two programs.

1.2 The students of the regular, twilight, and special programs indicated that the proportions of the subject areas and the credit-hours numbers of the curriculum structure were very appropriate ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 0.91). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe's test revealed significant differences between the means of the twilight programs and those of the other two programs. There was no significant difference at .05 level between the regular and the special programs.

1.3 The students of the regular, twilight, and special programs indicated that the content of the curriculum were very appropriate ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.88). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe's test revealed significant differences at .05 level between the means of the regular and the special programs. There were no significant differences at .05 level between the means of the twilight and those of other two programs.

2. Input

The students of the regular, twilight, and special programs indicated that teaching learning facilities were moderately appropriate ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.93). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe' test revealed significant differences at .05 level between the means of the regular and those of other two programs. There was no significant difference at .05 level between the means of the twilight and the special programs.

3. Process

3.1 The students of the regular, twilight, and special programs indicated that teaching-learning activities were very appropriate ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.80). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe' test revealed no significant differences at .05 level between the means of the regular and the twilight programs. There were significant differences at .05 level between the means of special and those of the other two programs.

3.2 The students of the regular, twilight, and special programs indicated that measurement and end evaluation of learning outcomes were very appropriate ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = 0.83). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe' test revealed no significant differences at .05 level between the means of the regular and the twilight programs. There were significant differences at .05 level between the means of the special and those of two other programs.

4. Product

The student of the regular, twilight, and special programs indicated that the abilities of the graduates were very appropriate ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.72). The analysis of variance showed significant differences at .05 level among the means of the three programs. The Scheffe' test revealed the significant differences at .05 level between the means of the regular and those of the other two programs. There

was no significant difference at .05 level between the means of the twilight and the special programs.

Therefore, it was concluded that, in general, the students of the regular, twilight and special programs indicated that the context, process and product of the Master Degree Industrial Education Curriculum B.E. 2530 (Vocational Administration) were very appropriate while the input was moderate. The test among the means of the three groups revealed a significant difference at .05 level. Then, the groups were also tested in pairs and significant differences at .05 level between the two groups in every aspect were found.

VII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เมธี ปิณฑานนท์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำช่วยเหลือ ตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนให้กำลังใจและติดตามความก้าวหน้าในระหว่างดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อคิดเห็น เสนอแนะแนวทางในการวิจัย และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยอย่างสม่ำเสมอ

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.คุณหญิงวนิดา ฐปะเดมิย์ รศ.ดร.ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ ดร.รวิวรรณ ชินะตระกูล ดร.ธีรพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร ผศ.ประเชิญ ไทรแจ่มจันทร์ อาจารย์โอวาท พูลศิริ อาจารย์ไพรัตน์ ฝึกน้อย และอาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย ที่กรุณาให้ความรู้และกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงแบบสอบถาม และขอขอบพระคุณนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

วิไลพร สวัสดิ์พันธุ์กุล

VIII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	IV
กิตติกรรมประกาศ.....	VIII
สารบัญ.....	IX
สารบัญตาราง.....	XI
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบข่ายทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	6
เชิงอรรถ.....	8
2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
การบริหารอาชีวศึกษา.....	9
งานบริหารอาชีวศึกษา.....	11
ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา.....	24
แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร.....	30
การประเมินหลักสูตร.....	54
CIPP Model.....	58
เชิงอรรถ.....	63
3. วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล.....	73
ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
การหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความเชื่อมั่นของเครื่องมือ.....	75
การทดลองใช้แบบสอบถาม.....	75
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	77

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เชิงอรรถ.....	79
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย.....	80
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	81
ตอนที่ 2 การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530	88
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบ ความแตกต่าง ระหว่างความคิดเห็น ของ นักศึกษานิเทศศาสตร์บัณฑิต ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ที่มีต่อหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 .	166
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร.....	202
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	236
สรุปผลการวิจัย.....	236
อภิปรายผลการวิจัย.....	247
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยใช้ประโยชน์.....	263
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	266
เชิงอรรถ.....	267
บรรณานุกรม.....	269
ภาคผนวก.....	275
ประวัติผู้เขียน.....	302

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท.....	82
2.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ.....	82
3.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสังกัด.....	83
4.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ.....	83
5.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรุ่นที่ศึกษา.....	84
6.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์.....	85
7.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสอบ วิทยานิพนธ์....	86
8.	จำนวนและคำร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามผู้สำเร็จการศึกษา...	87
9.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	89
10.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	91
11.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	94
12.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	96
13.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	97
14.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	102
15.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	107
16.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	113

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
17.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร	114
18.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	116
19.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	118
20.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	121
21.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	122
22.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	123
23.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	124
24.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	125
25.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	127
26.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	129
27.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	132
28.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร.....	133

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
29. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร.....	135
30. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร.....	138
31. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร.....	140
32. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	141
33. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	144
34. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร....	146
35. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาค พิเศษ ด้านกระบวนการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	149
36. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร.....	150
37. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร.....	151
38. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร.....	152
39. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร.....	153

XIII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ) .

ตารางที่		หน้า
40.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร.....	156
41.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร.....	159
42.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร.....	162
43.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับหลักสูตรในด้าน สภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต.....	163
44.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ เกี่ยวกับหลักสูตร ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต.....	164
45.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับหลักสูตร ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต.....	165
46.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	167
47.	แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	170
48.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่าง ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับสัดส่วนและ จำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	171
49.	แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับสัดส่วนและ จำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร ตามความคิดเห็นของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	177
50.	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่าง ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	178

XIV

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
51. แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของ หลักสูตร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	181
52. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม : โดยสรุปเป็นรายด้าน.....	182
53. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	183
54. แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรตามความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	186
55. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของหลักสูตร.....	187
56. แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านกระบวนการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของหลักสูตร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	190
57. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านกระบวนการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตร.....	191
58. แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านกระบวนการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ.....	194
59. สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ : โดยสรุปเป็นรายด้าน.....	195
60. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิชัยโท ภาคปกติ	

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
	ภาคคำ และภาคพิเศษ ด้านผลผลิตเกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จ การศึกษาของหลักสูตร.....	196
61.	แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จ การศึกษาของหลักสูตร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคคำ และภาคพิเศษ.....	200
62.	สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคคำ และภาคพิเศษ ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลผลิต.....	201
63.	ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	202
64.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคคำ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	203
65.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	204
66.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	205
67.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคคำ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	207
68.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร.....	208
69.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	209
70.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคคำ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	210
71.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	211
72.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	212
73.	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคคำ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	214

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
74. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	215
75. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	216
76. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	217
77. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร.....	218
78. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	219
79. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	220
80. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร.....	221
81. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร.....	222
82. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร.....	223
83. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร.....	224
84. เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	225
85. เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตร.....	226
86. เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร.....	228
87. เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อ การเรียนการสอนของหลักสูตร.....	230

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
88. เปรียบเทียบข้อเสนอนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร.....	232
89. เปรียบเทียบข้อเสนอนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตร.....	233
90. เปรียบเทียบข้อเสนอนะและความคิดเห็นทั่วไปของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร.....	234

XVIII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พ.ศ. 2528 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษา การค้นคว้าวิจัย และการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม และเศรษฐกิจของประเทศ¹

การจัดการศึกษาของสถานศึกษาหรือหน่วยงานใด จะสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายได้ ย่อมต้องอาศัยการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และการบริหารงานที่มีคุณลักษณะดังกล่าวย่อมจะต้องการผู้บริหารที่ได้รับการศึกษาเล่าเรียนหรือฝึกฝนด้านการบริหารให้มีทักษะ 3 ประการ คือ

1. การทำความเข้าใจและรู้แจ้งในปัญหาต่าง ๆ ของงานในภาระหน้าที่อย่างถ่องแท้
2. การเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์
3. การใช้เทคนิค หรือวิธีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา²

ประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ เพื่อมุ่งพัฒนาประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ และในการเร่งรัดพัฒนาประเทศนี้จะสำเร็จลงได้ด้วยดีหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านแต่ที่สำคัญที่สุดคือ ด้านการศึกษา เพราะการศึกษานั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม

การจัดการอาชีวศึกษา เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการพัฒนากำลังคนระดับกลางของประเทศ และเพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการในการประกอบอาชีพอิสระ และตลาดแรงงาน นักการอาชีวศึกษาจึงต้องเข้าใจระบบงานอาชีพธุรกิจและอุตสาหกรรม ดังที่เมธี บิลันธานนท์ กล่าวว่า

นักการอาชีวศึกษา จะต้องมึมโนทัศน์ในงานของตน มีทักษะในการจัดหลักสูตร และโปรแกรมทางอาชีวศึกษาเป็นอย่างดี มีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ที่สามารถติดต่อประสานงานกับผู้บริหารระดับสูงขึ้นไปกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน กับบุคลากรของตน รวมทั้งผู้ปกครองและประชาชนในชุมชนและในท้องถิ่น³

คุณภาพแห่งการอาชีวศึกษา จะเกิดขึ้นได้ด้วยการสร้างประสิทธิภาพของการจัดการอาชีวศึกษา และผู้ที่มีบทบาทอย่างสำคัญที่สุดในการจัดการอาชีวศึกษาในระดับสถานศึกษา คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งต้องมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการบริหารงานด้านต่าง ๆ อาทิเช่น การบริหารงานด้านวิชาการ ด้านบุคลากร ด้านการวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา ด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับชุมชนและด้านอื่น ๆ

การสำรวจข้อมูลของผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าฝ่าย และหัวหน้าหมวดวิชา ของวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ที่เข้าร่วมประชุมปฏิบัติการเรื่อง "การพัฒนาการเรียนการสอน" ระหว่างวันที่ 11 - 13 มีนาคม 2528 ณ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม มีผู้บริหารจากทั่วประเทศ จำนวน 56 คน ตอบแบบสอบถามและผลการสำรวจปรากฏดังต่อไปนี้

ไม่มีผู้บริหารที่สำเร็จการศึกษาด้านการบริหารอาชีวศึกษาแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะไม่มีสถาบันการศึกษาในประเทศไทยแห่งใด จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เจาะจงด้านการบริหารอาชีวศึกษา หากได้มีการจัดทำหลักสูตรด้านนี้ขึ้น ก็จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของกรมอาชีวศึกษา และสามารถพัฒนาการอาชีวศึกษาให้ก้าวหน้าได้ยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการสนองความต้องการของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษา ด้วย

ดังผลจากการสำรวจดังกล่าวพบว่าผู้บริหารจำนวน 40 คน ต้องการศึกษาลัทธิฐานนี้ในระดับมาก จำนวน 8 คน ต้องการศึกษาลัทธิฐานนี้ในระดับปานกลางและ 7 คน ต้องการศึกษาลัทธิฐานนี้ในระดับน้อย⁴

อย่างไรก็ตาม การสำรวจดังกล่าวเป็นเพียงการสำรวจผู้บริหารเฉพาะของในวิทยาลัยเทคนิคเท่านั้น ถ้าได้มีการสำรวจในหน่วยงานอื่น เช่น วิทยาลัยอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยหรือโรงเรียนอาชีวศึกษากาเอกชนด้วยแล้ว ก็เป็นที่คาดหวังได้ว่าหลักสูตรนี้คงช่วยสนองความต้องการของผู้บริหารอีกจำนวนมาก⁵

จากข้อมูลดังกล่าว คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จึงเห็นความจำเป็นและสำคัญของหลักสูตรการบริหารอาชีวศึกษา จึงได้จัดทำหลักสูตรดังกล่าวขึ้นในปี พ.ศ. 2530 เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ความก้าวหน้าและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ดังที่ บรรจง จันทรสา กล่าวไว้ว่า

การศึกษามีบทบาท และมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงและการขยายตัวของสังคมอันเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเอกตบุคคลและสังคมโดยรวม การศึกษานั้นไม่เพียงเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญในระดับพื้นฐานเท่านั้น หากแต่เป็นสถานที่ทำหน้าที่แกนกลางของสังคม ซึ่งองค์กรทุก ๆ ส่วนของสังคมต้องพึ่งพาด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกัตบุคคล และสังคมจะพัฒนาและได้รับประโยชน์จากการศึกษาเพียงใดขึ้นอยู่กับ
การจัดการศึกษา^๑

การศึกษาต้องมีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพ
แวดล้อมอยู่เสมอ หลักการสำคัญประการหนึ่งของหลักสูตร คือ ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถ
ทำมาหาเลี้ยงชีพได้ และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการศึกษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณลักษณะดังกล่าว ย่อมจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพของประเทศ
การที่ผู้สำเร็จการศึกษาจะมีคุณลักษณะดังที่ระบุไว้ได้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องความสมบูรณ์ของหลักสูตร ความพร้อมทางปัจจัย ในการจัด
การศึกษาและความสำเร็จในการใช้หลักสูตร ดังที่ เมธี ปิณฑานนท์ กล่าวว่า

แม้ว่าการอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา จะถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาใน
สังคมก็ตาม แต่การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษามุ่งที่คนจะสามารถมีอาชีพและประกอบ
อาชีพได้เป็นหลักสำคัญ จึงมีผลทำให้ต้องมีความแตกต่าง ในการสร้างหลักสูตร
การใช้หลักสูตรและผลที่ได้รับจากหลักสูตรทั้งระยะใกล้และไกล^๒

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคนเพื่อเป็น
ผู้นำและนักบริหารด้านอาชีวศึกษาให้เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มี
มนุษยสัมพันธ์ และสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ จึงได้จัดทำหลักสูตรการบริหารอาชีวศึกษา และขออนุมัติเปิดหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ซึ่งได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย
และเริ่มดำเนินการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 จนถึงปัจจุบัน พ.ศ. 2534 รวมเป็นเวลา 5 ปี
การศึกษาแล้วมีนักศึกษาระดับปริญญาโทของหลักสูตรนี้จำนวนประมาณ 235 คน และมีผู้สำเร็จ
การศึกษาในบางส่วน ในอีกบางส่วนก็เรียนจบรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรแล้วแต่ยังไม่ได้ทำ
วิทยานิพนธ์ หรือทำแล้วแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งที่กำลังศึกษารายวิชาอยู่ก็จำนวนหนึ่ง
ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะมีการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
บริหารอาชีวศึกษา เพื่อจะได้ทราบถึงข้อดีและข้อควรแก้ไขหลักสูตรเพื่อการปรับปรุงให้มีความ
เหมาะสมต่อไป และอีกประการหนึ่งยังมิได้มีการประเมินหลักสูตรนี้มาก่อนตั้งแต่เปิดดำเนินการ
ใช้หลักสูตรนี้เป็นต้นมา จึงยังไม่มีข้อเท็จจริงที่เป็นข้อดี หรือข้อเสนอแนะที่ควรปรับปรุงอย่าง
ชัดเจน ผู้วิจัยพร้อมด้วยการสนับสนุนและส่งเสริมของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็น
ผู้รับผิดชอบหลักสูตรนี้มาตั้งแต่เริ่มสร้างหลักสูตรและดำเนินการ จึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง
การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

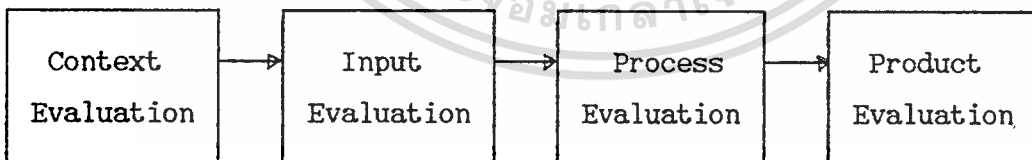
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ขอบข่ายทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่องการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ครั้งนี้ผู้วิจัยยึดแนวทฤษฎีการประเมินผลหลักสูตรของ Stufflebeam^๑ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ดังแผนภูมิต่อไปนี้

1. Context Evaluation ในที่นี้หมายถึง การประเมินผลของจุดมุ่งหมาย สัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างและเนื้อหาวิชา ที่มีอยู่ในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

2. Input Evaluation ในที่นี้หมายถึง การประเมินผลของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการบริหารหลักสูตรต่าง ๆ อาทิเช่น อาจารย์ผู้เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ความพร้อมของนักศึกษาปริญญาโท เข้าศึกษาในปีพุทธศักราช 2530-2534 อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำราเรียน เอกสารทางวิชาการ ห้องสมุด และสภาพห้องเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. Process Evaluation ในที่นี้หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

4. Product Evaluation ในที่นี้หมายถึง สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ จำกัดอยู่ในขอบเขตเฉพาะ ของการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 รวมทั้งจำกัดขอบเขต ของการวิจัยอยู่ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาโทของหลักสูตรนี้ ที่ได้เข้าศึกษาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2530 จนถึง 2534 รวม 205 คนเท่านั้น

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

นักศึกษาปริญญาโท ซึ่งแบ่งออกเป็น

- ภาคปกติ
- ภาคค่ำ
- ภาคพิเศษ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท เกี่ยวกับการประเมิน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ในด้าน

- 2.1 สภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย หลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหา วิชาของหลักสูตร
- 2.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปริญญาโท อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา/เอกสารทาง วิชาการ ห้องสมุดและสภาพห้องเรียน
- 2.3 กระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
- 2.4 ผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมในด้านสมรรถภาพของ ผู้สำเร็จการศึกษา

นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

2. นักศึกษาปริญญาโท หมายถึง นักศึกษาปริญญาโท ตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาปีพุทธศักราช 2530 จนถึงปีพุทธศักราช 2534 ทั้งที่กำลังศึกษารายวิชา และ/หรือ กำลังรอสอบรวบยอด และ/หรือกำลังประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์ และ/หรือกำลังทำวิทยานิพนธ์ และ/หรือสอบวิทยานิพนธ์แล้ว แต่ยังแก้ไขไม่เสร็จ และ/หรือสำเร็จการศึกษาแล้ว

3. การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนของนักศึกษาปริญญาโทแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มผู้เรียน คือ

3.1 ภาคปกติ (เรียนในเวลาราชการ) จัดให้ทั้งผู้บริหารสถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษาและของสถานศึกษาเอกชน รวมทั้งบุคคลทั่วไป

3.2 ภาคค่ำ (เรียนเวลาเย็น) จัดให้เฉพาะผู้บริหารสถานศึกษาประเภทอาชีวศึกษาเอกชน

3.3 ภาคพิเศษ (เรียนวันเสาร์ - อาทิตย์) จัดให้เฉพาะผู้บริหารกรมอาชีวศึกษา

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนตามหลักสูตรเป็นผู้กำหนดร่วมกับนักศึกษาปริญญาโท ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

5. การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพคุณค่า ความจริงและการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับคะแนนสอบหรือผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา

6. สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถ ปฏิบัติงานได้อย่างมีคุณภาพและบรรลุผลตามเป้าหมาย ซึ่งในการวิจัยนี้สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา จะพิจารณาจากผลสำเร็จด้านการเรียน และผลการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

7. การประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงการวิทยานิพนธ์ หมายถึง ข้อเขียนที่ได้จากการศึกษาค้นหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่สัมพันธ์กับสิ่งที่เรียน หรือประสบการณ์ในการทำงาน โดยนักศึกษาเลือกเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ตนเองสนใจและเกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียน หรือเกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับงานที่ทำ หรือกำหนดเวลาให้นักศึกษาเขียนหนึ่งภาคการศึกษา และมีอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ 1 คน พร้อมทั้งอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม 1-2 คน เมื่อนักศึกษาได้ข้อเขียนที่รวบรวมจัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์เห็นชอบอนุญาตให้มีการประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์ ได้โดยแต่งตั้งคณะกรรมการนัด วัน เวลา และให้นักศึกษาได้มีการประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว

8. วิทยานิพนธ์ หมายถึง ข้อเขียนเชิงวิชาการ ที่ถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการบริหารการศึกษาและการบริหารอาชีวศึกษา โดยยึดแนวการเขียนและเรียบเรียง ซึ่งได้จากการประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์ที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการแล้ว

เชิงอรรถ

¹บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, "ความรู้เกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง," คู่มือนักศึกษา 2533 (เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม), หน้าพิเศษ 2.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 188-189.

³เมธี บิลันธานนท์, "มโนทัศน์ของผู้บริหารกับหลักสูตรอาชีวศึกษา," วารสารอาชีวศึกษา ปีที่ 1 ฉบับที่ 2, (พฤศจิกายน 2527), หน้า 67.

⁴คู่มือนักศึกษา 2533 เรื่องเดียวกัน, หน้าพิเศษ 2.

⁵เรื่องเดียวกัน.

⁶บรรจง จันทรสภา, ปรัชญาการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 28.

⁷เมธี บิลันธานนท์, การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2533), หน้า 59.

⁸อุทัย บุญประเสริฐ และคนอื่น ๆ, รวมบทความทางการประเมินโครงการ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 127.

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหานครศึกษา สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 แบ่งออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การบริหารอาชีวศึกษา
2. งานบริหารสถานศึกษา
3. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหานครศึกษา สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
4. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร
5. การประเมินหลักสูตร
6. CIPP Model

1. การบริหารอาชีวศึกษา

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าสังคม หน่วยงาน และประเทศใด ๆ จะเจริญก้าวหน้าเพียงใด ดูได้ที่ระบบบริหาร ถ้าระบบบริหารดีมีความสามารถผลิตสูง รายได้เฉลี่ยของประชาชาติ และอัตราการเจริญทางเศรษฐกิจจะเพิ่มมากขึ้น การบริหารจึงมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคม ความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่าง ๆ ซึ่งการจะพัฒนาระบบบริหารให้ดีขึ้น เป็นเรื่องที่ต้องผสมผสานความรู้และเทคนิคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และร่วมมือร่วมใจกันทำงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในงานที่ทำ ดังเช่น Sergiovanni ได้ให้ความหมายของการบริหารว่า "การบริหารคือ กระบวนการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ๆ เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ"¹ และ Simon ได้กล่าวถึงความหมายของการบริหารคือ "การทำงานระหว่างคนสองคนขึ้นไปร่วมมือกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ร่วมงานจะต้องมีความรู้ มีทักษะ และมีทัศนคติที่เห็นสอดคล้องกันด้วย"² ส่วน Terry ได้เน้นถึงลักษณะการบริหารว่า "การบริหารจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพได้โดยการใช้ความรู้ ความชำนาญ และการฝึกฝนอบรมทางด้านการบริหารโดยเฉพาะ"³ ขณะที่ สมพงษ์ เกษมสิน ได้เน้นถึงความหมายของการบริหารว่า "เป็นการใช้ศาสตร์และศิลป์ของการทำงานร่วมกับคนอื่นโดยกล่าวว่า "การบริหารคือ การใช้ศาสตร์และศิลป์นำเอาทรัพยากรการบริหารมาประกอบการ ตามกระบวนการบริหารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ"⁴ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สมบูรณ์ พรหมภาพ ได้ให้ความหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของการบริหารไว้ว่า "การบริหารเป็นศาสตร์เพราะเป็นวิชาที่มีการจัดระเบียบแบบแผนไว้
 อย่างดี มีการศึกษาค้นคว้าหลักเกณฑ์และทฤษฎีที่ฟังเชื่อถือได้"⁵ และ ธงชัย สันติวงษ์ ได้ให้
 ความหมายอีกนัยหนึ่งว่า "การบริหารเป็นศิลป์ เพราะว่าเป็นเรื่องของการรู้จักนำเอาความรู้
 ต่าง ๆ ที่ถือว่าเป็นศาสตร์ที่มีกฎเกณฑ์แน่นอนมาปรับปรุงใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่
 เป็นจริง เพื่อให้ได้ผลที่ได้มาในทางปฏิบัติถูกต้องตามที่ต้องการมากที่สุด"⁶ ทำนองเดียวกันกับ
 พันธ์ ทัศนาคินทร์ ให้ความเห็นเกี่ยวกับการบริหารใกล้เคียงกันว่า "การบริหารคือ ขบวนการ
 ที่ผู้บริหารใช้อำนาจตลอดจนทรัพยากรต่าง ๆ เช่น คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ ที่มีอยู่หรือคาดว่าจะ
 มีจัดการดำเนินงานของสถาบันหรือหน่วยงานนั้น ๆ ให้ดำเนินไปสู่จุดหมายที่ต้องการ"⁷

สรุปได้ว่า "การบริหาร" หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันทำ
 กิจกรรมโดยใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการทำงาน เพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่าง
 มีประสิทธิภาพ

สำหรับอาชีวศึกษานั้น เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพเพื่อมุ่งผลิตกำลังคนในระดับกลาง
 ประเภทช่างฝีมือต่าง ๆ โดยให้การศึกษา ฝึกอบรม ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและสามารถ
 ประกอบอาชีพได้ ดังเช่น Harris ได้ให้ความหมายของการอาชีวศึกษาไว้ว่า หมายถึง
 "เป็นการศึกษาพิเศษเฉพาะที่จัดเพื่อพัฒนาทักษะ ความสามารถ ความเข้าใจ เจตคติ อุดมคติ
 ที่ดีในการทำงานและความซื่อสัตย์อันเป็นความต้องการจำเป็นที่คนทำงานอาชีพต้องมี เพื่อจะ
 ได้เจริญก้าวหน้า และสร้างผลผลิตได้ดี"⁸ และสวัสดิ์ อุดมโกชน์ ได้ให้ความหมายใกล้เคียง
 กับ Harris โดยกล่าวไว้ว่า "เป้าหมายของอาชีวศึกษา คือ การฝึกและการพัฒนาทักษะความ
 สามารถ ความเข้าใจและเจตคติต่อวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาด้านนิสัยการทำงาน ความซื่อสัตย์ใน
 งาน ความรู้และข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำงานในสาขาวิชาชีพที่ตนเองฝึกอบรม"⁹ ส่วนนุชนารถ
 สุนทรพันธ์ ได้ให้ความหมายของอาชีวศึกษาไว้ว่า หมายถึง "การศึกษาด้านวิชาชีพ ซึ่งมีทั้ง
 วิชาชีพชั้นสูงและที่ไม่ใช่วิชาชีพชั้นสูง การจัดการอาชีวศึกษานั้นสามารถจัดได้ทั้งในระบบ
 โรงเรียน นอกโรงเรียน และการจัดการศึกษาที่ไม่เป็นทางการ"¹⁰ ทำนองเดียวกับ
 เมธี ปิณฑานนท์ ได้กล่าวว่า

อาชีวศึกษา (Vocational Education) คือการศึกษาเพื่อเตรียมบุคลากร
 ด้านฝีมือระดับคุณวุฒิที่ต่ำกว่าปริญญาสำหรับอาชีพหนึ่งหรือกลุ่มอาชีพช่างและงานต่าง ๆ
 การอาชีวศึกษานั้น ตามปกติจัดขึ้นในระดับมัธยมศึกษา จะต้องจัดให้มีการศึกษาวิชา
 พื้นฐานทั่วไป วิชาทฤษฎีสัมพันธ์และมีฝึกภาคปฏิบัติ เพื่อพัฒนาฝีมือที่มีต้องการสำหรับ
 อาชีพหนึ่ง ๆ สัดส่วนของวิชาต่าง ๆ จะแตกต่างกัน แต่ตามปกติแล้วจะต้องเน้น
 การฝึกภาคปฏิบัติ¹¹

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปได้ว่า อาชีวศึกษา เป็นการศึกษาเพื่อการทำงานทุกชนิด การเตรียมบุคลากรด้านฝีมือ เพื่อประกอบอาชีพในตลาดแรงงาน ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม

ดังได้กล่าวแล้วว่า การบริหารเป็นการที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ร่วมมือกันทำกิจกรรม โดยใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการทำงาน เพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาชีวศึกษาเป็นการศึกษา เพื่อการทำงานทุกชนิดโดยเตรียมบุคลากรด้านฝีมือ เพื่อประกอบอาชีพในตลาดแรงงาน ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม

ดังนั้น การบริหารอาชีวศึกษาจึงหมายถึง กระบวนการร่วมมือกันทำงานของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน ในอันที่จะร่วมมือกันพัฒนารูปแบบการศึกษาด้านวิชาชีพทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน เพื่อเตรียมบุคลากร ให้มีความพร้อมทางด้านฝีมือไปประกอบอาชีพต่าง ๆ ในตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2. งานบริหารอาชีวศึกษา

งานบริหารอาชีวศึกษา ถือว่าเป็นภาระหน้าที่อย่างสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของ คณะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนที่จะต้องทุ่มเทพลังความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ในสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ซึ่งงานบริหารสถานศึกษานั้นมีขอบข่ายที่กว้างขวาง สืบเนื่องมาจากการจัดอาชีวศึกษาที่จำเป็นต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ตลอดจนความก้าวหน้าทางสังคมและจะต้องครอบคลุมการบริหารงานหลัก 5 ประการด้วยกัน คือ การวางแผน การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการสร้างความสัมพันธ์ภายนอก ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องเป็นผู้นำทางการศึกษาของสถานศึกษานั้น ๆ ในอันที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่องานบริหารการศึกษาหลาย ๆ ประการด้วยกัน ดังเช่น ที่ Anderson และ Dyke ได้ระบุบทบาทของผู้บริหารอาชีวศึกษาไว้ดังนี้

1. จัดโครงการการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนและประเทศ
2. จัดการเกี่ยวกับการดำเนินงานของห้องสมุดและเครื่องอำนวยความสะดวก
3. ศึกษาและให้ความรู้ในทางด้านทฤษฎีการศึกษาแก่บรรดาครูและผู้สนใจ
4. เป็นผู้นำในการวางแผนเกี่ยวกับหลักสูตร
5. เปิดบริการแนะแนวอาชีพขึ้นในสถานศึกษา
6. เปิดโอกาสให้ผู้นำในหมู่บ้าน เข้ามาร่วมกิจกรรมในสถานศึกษาบ้างตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมควร

7. วางแผนการจัดการเรียน การสอน ทั้งเป็นวันและเป็นปี
8. ร่วมมือในการคัดเลือก ครู-อาจารย์ และการจัดสายงานที่ทำให้การดำเนินงานของคณาจารย์ ดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพสูงสุด
9. พัฒนาการฝึกอบรม ครู - อาจารย์ ในสถานศึกษา
10. พัฒนาและรักษาวินัยและกำลังใจของคณาจารย์ให้ติดตลอดไป
11. พัฒนาวิธีการที่ทำให้ขวัญและกำลังใจของคณาจารย์ดี และความประพฤตินักเรียน นักศึกษาเรียบร้อย
12. พัฒนาโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อนักเรียน นักศึกษาทุกคน
13. พัฒนาวิธีการรักษาระเบียบวินัยและงานธุรการประจำวัน เพื่อให้การบริหารคล่องตัว ทั้งในด้านการศึกษาและด้านธุรกิจ
14. ร่วมมือประสานงานในการจัดบริหารการศึกษาให้แก่เด็กหนุ่มสาวในชุมชน
15. ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทางการศึกษา
16. ชี้แจงถึง โปรแกรมการเรียนการสอนของสถานศึกษาให้ชุมชน
17. จัดการและให้คำแนะนำในการรักษาอาคารเรียนและ เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของสถานศึกษา
18. ยอมเสียสละเพื่อความก้าวหน้าทางการเรียนการสอนของสถานศึกษา
19. ร่วมมือในการวางแผนเกี่ยวกับการสร้างอาคารเรียนในอนาคต¹²

นอกจากนี้ Miller ได้กล่าวถึงงานบริหารสถานศึกษาที่ต้องปฏิบัติ คือ "การวางโครงการด้านการเรียนการสอน งานด้านบุคลากรสถานศึกษา งานด้านอาคารสถานที่ พัสดุ อุปกรณ์ การเงินและงานธุรการ ประชาสัมพันธ์ การวางแผน และการประสานงานด้านกิจการนักเรียน"¹³ ขณะที่ Campbell และคณะ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับงานการบริหารสถานศึกษา โดยแบ่งงานการบริหารสถานศึกษาออกเป็น 7 ประเภท คือ "การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับชุมชน งานพัฒนาหลักสูตร งานพัฒนานักศึกษา งานบุคลากร งานจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกหรือวัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษา งานการเงิน และการจัดการด้านธุรการ การจัดโครงสร้างองค์การ"¹⁴ ส่วน Smith และคณะให้ความเห็นใกล้เคียงกันกับ Campbell ว่า "งานบริหารสถานศึกษาเป็นงานที่ผู้บริหารควรมีความรับผิดชอบในงาน 7 ประการ คือ งานทั่วไป งานบริหารผู้สอนและมีใช้ผู้สอน งานบริหารหลักสูตร งานบริหารการเงิน งานบริหารอาคารสถานที่ งานบริหารเกี่ยวกับนักเรียน และงานบริหารด้านความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับชุมชน"¹⁵ ทำนองเดียวกับ Good ให้ความเห็นว่า

งานบริหารสถานศึกษาหมายถึง การสั่งการ การควบคุมดูแลและการจัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นภาระหน้าที่ของสถานศึกษา เพื่อให้การปฏิบัติงานเหล่านี้
นำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการจัดการศึกษา ให้ตรงเป้าหมายทุกประการ และถ้ามอง
ในอีกแง่หนึ่ง งานบริหารสถานศึกษาย่อม ได้แก่ กระบวนการทำหน้าที่เกี่ยวกับการ
การเรียนการสอน การจัดสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างการเรียนการสอน ได้แก่ ครู
นักเรียน หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์ กิจกรรม การแนะแนว การบริหารต่าง ๆ
อาคารสถานที่ งานที่เกี่ยวกับการติดต่อสื่อความคิด การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน
งานทางการเงิน และงบประมาณต่าง ๆ¹⁶

งานบริหารสถานศึกษาจึงเกี่ยวข้องกับคุณภาพของการศึกษาเป็นอย่างมาก และเป็น
งานที่ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องรับผิดชอบ ในอันที่จะสร้างความเจริญงอกงามทุกด้านให้เกิดแก่
นักเรียนนักศึกษา และสามารถบริหารสถานศึกษาให้เกิดคุณภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้
อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งงานบริหารสถานศึกษาแบ่งเป็นงานใหญ่ ๆ ได้ 6 ประเภทคือ

1. การวางแผนงาน
2. การบริหารงานวิชาการ
3. การบริหารงานบุคคล
4. การบริหารงานกิจการนักศึกษา
5. การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก
6. การสร้างความสัมพันธ์ภายนอก

การวางแผน

การวางแผนเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญมากที่สุด นักบริหารการศึกษาที่ชาญฉลาด
ย่อมจะทุ่มเทเวลาให้กับการวางแผน และถือว่าการวางแผนเป็นประเด็นแรกที่จะเปิดไปสู่
ความสำเร็จ การวางแผนเป็นการตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร เมื่อไร ด้วยวิธีการอย่างไร
และจะให้ใครทำ ซึ่งการวางแผนจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการคิดและการตัดสินใจถึงวิธีที่จำเป็น
และสมควรจะต้องปฏิบัติ การวางแผนเป็นกระบวนการที่จะเอื้อต่ออันที่จะต้องกระทำให้เสร็จ
ก่อนที่จะมีการดำเนินการในกิจกรรมด้านต่าง ๆ การวางแผนเป็นเครื่องมือของผู้บริหารโดยตรง
ในการบริหารงานที่มีระบบและมีประสิทธิภาพดังเช่น Yehezkel ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการ
การวางแผนไว้ว่า "การวางแผนคือ กระบวนการที่เกี่ยวกับการเตรียมการเพื่อการตัดสินใจใน
อนาคต เพื่อให้การกระทำนั้นบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ด้วยวิธีการที่ดีที่สุด"¹⁷ ส่วน Dale ได้
กล่าวถึงการวางแผนว่า "การวางแผนคือ การที่องค์การได้ตั้งวัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้
แล้วมีการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการซึ่งตัดสินใจแล้วว่ดีที่สุด"¹⁸ และ Terry
ได้ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวางแผน คือ การศึกษารายละเอียดข้อเท็จจริงต่าง ๆ แล้วกำหนดภาพของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มองการณ์ไปข้างหน้าอย่างมีระบบ โดยอาศัยสมมติฐานหรือคาดคะเนโดยอาศัยหลักเหตุผล แล้วกำหนดสิ่งที่ต้องปฏิบัติจัดทำว่า จะต้องทำอะไร เมื่อไร ที่ไหน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้¹⁰

ส่วนไพรัช เดชะรินทร์ ได้กล่าวถึงขั้นตอนการวางแผนปฏิบัติงานไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์นโยบายและเป้าหมายทุกองค์การมีนโยบาย และเป้าหมายที่แน่นอนตามระยะเวลาที่กำหนดก่อนลงมือวางแผนจะต้องเข้าใจนโยบาย เป้าหมาย และภารกิจขององค์การอย่างถ่องแท้
2. การกำหนดวัตถุประสงค์ งานทุกเรื่องต้องมีวัตถุประสงค์ที่แน่ชัด และต้องสัมพันธ์กับนโยบายและเป้าหมายขององค์การเสมอไป
3. การรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่จะนำมาวางแผนต้องเจาะจงเฉพาะเรื่อง ผู้รวบรวมข้อมูลจะต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อแผนงานนั้นอย่างแท้จริง
4. พิจารณาข้อจำกัดและเงื่อนไขทั้งภายในและภายนอกองค์การ ข้อมูลที่รวบรวมมานั้นต้องวิเคราะห์ให้ชัดเจนว่า หากจะดำเนินการตามแผนงานดังกล่าว มีข้อจำกัดเรื่องคน วิชาการ การเงิน ระยะเวลา สิ่งแวดล้อมภายนอกที่ให้การสนับสนุนต่อแผนงาน สามารถใช้อำนวยในแผนงานนั้นสำเร็จลุล่วงเพียงใด มีอุปสรรคอย่างไร
5. การคัดเลือกวิธีการหรือยุทธวิธีที่จะดำเนินการตามแผน ซึ่งสามารถจัดทำได้หลายวิธีด้วยกัน ควรจะได้พิจารณาถึงผลได้ ผลเสีย และทางออกที่เป็นประโยชน์หลาย ๆ ด้าน แล้วจึงตัดสินใจเลือกดำเนินการวิธีใดวิธีหนึ่ง
6. การวิเคราะห์ทางปฏิบัติที่น่าจะเป็นไปได้ เมื่อเลือกสรรวิธีการใดวิธีการหนึ่งแล้วขอให้ทบทวนข้อมูลและข้อเท็จจริงอีกครั้ง เพื่อทบทวนทางปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความมั่นใจหรือค้นหาข้อบกพร่องในขั้นปฏิบัติเสียแต่เนิ่น ๆ จะได้หาทางแก้ไขก่อนลงมือปฏิบัติงานตามแผนได้ทันทั่วทั้ง
7. การบันทึกและจัดทำรูปแบบแผนงาน เนื่องจากการปฏิบัติงานตามแผนนั้นจะมีหลายฝ่ายต้องรับผิดชอบเพื่อทำตามแผนที่กำหนด เพื่อใช้กันคว้าวางอิงและติดตามงานเพื่อการประเมินผลด้วย
8. การแบ่งงานและทำความเข้าใจกับผู้ร่วมปฏิบัติ ควรจัดประชุมเพื่อแบ่งงานและชี้แจงแผนงานต่อผู้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานซึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง
9. การวางมาตรการควบคุมตามแผนงาน ควรจัดทำตารางการทำงานของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่ละกิจกรรม การจัดทำปฏิบัติการทำงาน ประจำสัปดาห์ ประจำเดือน การเดือนงานโดยแบบบันทึกปฏิบัติงานต่าง ๆ

10. การประเมินผล เพื่อให้เกิดความเป็นอิสระในการประเมินผลงาน หน่วยงานที่จัดทำแผน ก็อาจสร้างกลไกการประเมินผลระยะสั้นหรือระหว่างการปฏิบัติตามแผน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการปฏิบัติงานตามแผนของฝ่ายต่าง ๆ ได้²⁰

สรุปได้ว่า การวางแผนเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของการบริหารที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพ เป็นกิจกรรมที่คาดหวังว่าจะต้องปฏิบัติตามเค้าโครงการทำงาน และรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานและองค์การมากที่สุด และในขั้นตอนที่แสดงรายละเอียดเฉพาะจุดจะแสดงให้เห็นว่าจะมีการทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด ให้ใครทำ ทำอย่างไร และให้รายละเอียดอื่น ๆ ที่จำเป็น เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานลุล่วง ไปอย่างมีประสิทธิภาพองค์การมากที่สุด และในขั้นตอนที่แสดงรายละเอียดเฉพาะจุดจะแสดงให้เห็นว่าจะมีการทำอะไร ทำที่ไหน เมื่อใด ให้ใครทำ ทำอย่างไร และให้รายละเอียดอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การบริหารงานวิชาการ

การบริหารงานวิชาการเป็นหัวใจของสถานศึกษา นับว่าเป็นงานหลักที่มีความสำคัญมากที่สุดในการบริหารงานของสถานศึกษา ทั้งนี้ เพราะสถานศึกษาต้องรับผิดชอบในการพัฒนานักเรียนนักศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถด้านวิชาการ ทักษะคิด ตลอดจนค่านิยมต่าง ๆ ให้เป็นไปในแนวทางที่สังคมต้องการ ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญ ควบคุม ดูแล การสอน วิธีสอนว่าตรงตามหลักสูตรหรือไม่ ปรับปรุงมาตรฐานทางวิชาการอยู่เสมอ จัดหาอุปกรณ์ สื่อทัศนศึกษา โรงฝึกงาน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และห้องสมุด แก่ไขอุปกรณ์ต่าง ๆ ในด้านการเรียนการสอน ดังเช่น เอกวิทย์ ณ ถลาง ได้ให้ความหมายของการบริหารงานวิชาการว่า

การบริหารวิชาการในสถานศึกษานั้นคือ การควบคุมดูแลหลักสูตร การจัดอุปกรณ์ในการเรียนการสอน การจัดแบบเรียน การจัดทำคู่มือครู การจัดชั้นเรียน การจัดครูเข้าสอน การปรับปรุงการเรียน การฝึกอบรมครูประจำการ การเผยแพร่วิชาการ การวิจัยค้นคว้า การประเมินมาตรฐานสถานศึกษาเพื่อการปรับปรุงสถานศึกษา ตลอดจนการตรวจเยี่ยมและนิเทศการศึกษาแก่สถานศึกษา²¹

ทำนองเดียวกับ ภิญโญ สาร ได้ให้ความหมายว่า "การบริหารงานวิชาการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับการปรับปรุง การพัฒนา การเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพที่สุด"²² และ พิชรี สว่างทรัพย์ ได้กล่าวถึง การบริหารงานวิชาการ ไว้ว่า

การบริหารงานวิชาการหมายถึง กิจกรรมที่บุคคลร่วมมือกันดำเนินการเกี่ยวกับ งานการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนอุดมการณ์ของ สถานศึกษา โดยมีความคิดเห็นรับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมาย นโยบาย และอุดมการณ์ นั้นตรงกันแล้วทำงานประสานสัมพันธ์ โดยให้กระบวนการอย่างมีระเบียบและใช้ ทรัพยากรควบคู่กับเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม²³

นอกจากนี้ พันธ หันนาดินทร์ ได้กำหนดการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาเป็น 5 ด้าน และให้ความหมายดังนี้

1. งานด้านเกี่ยวกับตัวครู ได้แก่ การจัดหาครูที่ดีมาทำการสอนและทำหน้าที่ ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ การสร้างขวัญและกำลังใจใน การทำงานให้แก่ครู การพัฒนาตัวครู
2. งานด้านเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความ สามารถ ความถนัดหรือตามความต้องการ การส่งเสริมนักเรียนในด้านวิชาการ การจัดบริการห้องสมุดและแหล่งสำหรับบริการด้านวิชาการ ควบคุมเวลามาเรียน ของนักเรียน การจัดสอนซ่อมเสริมติดต่อกับผู้ปกครองนักเรียน
3. งานด้านการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน การใช้หลักสูตร และ การประเมินผลนักเรียน ได้แก่ การจัดหาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร เพื่อสะดวกแก่การค้นคว้าของครู เช่น หลักสูตร ประมวลการสอน คู่มือครู เอกสาร วิชาการวิชาชีพ การจัดตารางสอน การจัดหาวิทยากรหรือแหล่งความรู้ในห้องเรียน การจัดทำและเก็บผลการเรียน ตลอดจนออกใบสำคัญต่าง ๆ เกี่ยวกับผลการเรียน
4. งานด้านจัดหาเครื่องมือ อุปกรณ์การสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์ต่าง ๆ จัดหาเจ้าหน้าที่เพื่อให้บริการ สร้างมาตรการ การเก็บและการบำรุงรักษาและการนำไปใช้ให้บังเกิดผลอย่างสูง
5. งานด้านเกี่ยวกับบุคลากรด้านการสอน เช่น การจัดทำทะเบียนประวัติ และระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวครู²⁴

สรุปได้ว่า การบริหารงานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญ และถือว่าเป็นหัวใจของ สถานศึกษา ทั้งนี้เพราะงานทุกชนิดต่างก็มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จริยธรรม คุณธรรม และลักษณะของงานด้านดังกล่าว เป็นการดำเนินการเพื่อพัฒนาการเรียน การสอน ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ขอบข่ายของงาน วิชาการนั้น ประกอบด้วย การกำหนดนโยบาย กำหนดเป้าหมายและวางแผนแบ่งกลุ่มนักเรียน จัดตารางสอน จัดห้องสมุด วัสดุและประเมินผล พัฒนาการเรียนการสอนโดยส่งเสริมให้ครู ใช้สื่อประกอบการสอน จัดทำคู่มือครู บันทึกการสอน สอนซ่อมเสริม นิเทศการสอน และ ใช้ทรัพยากรของชุมชนให้เกิดประโยชน์ในทางวิชาการมากที่สุด

ฉวีวรรณ เต็มพิกข์ ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาการบริหารงานวิชาการ ในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง กรมสามัญศึกษาพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ ในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในด้านการกำหนดนโยบายอยู่ใน ระดับดี ยกเว้นด้านการวิเคราะห์แผนการเรียน ด้านงบประมาณสำหรับการบริหารวิชาการ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนการสอน ด้านบุคลากรที่มีความรู้ทางการแนะแนว มีปัญหาอยู่บ้าง ส่วนที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ ด้านกระบวนการบริหารวิชาการ²⁵

การบริหารงานบุคคล

การบริหารงานบุคคล เป็นงานที่มีความสำคัญยิ่งซึ่งจะทำให้สถานศึกษาประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว เพราะการบริหารงานบุคคลนั้นเป็นการดำเนินการทุกอย่าง เพื่อให้ บุคลากรปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเต็มตามกำลังความสามารถและเกิดความพึงพอใจ ซึ่งมีขอบข่ายงานที่ต้องรับผิดชอบต่อการวางแผน นโยบาย ออก กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ กำหนดตำแหน่ง วางแผนกำลังครู กำหนดเงินเดือน สรรหา บรรจุ แต่งตั้ง รวมทั้งสับเปลี่ยน โยกย้าย หรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้น จัดทำทะเบียนประวัติ พัฒนาศักยภาพ ประเมินผล การปฏิบัติงาน พิจารณาความดีความชอบ ดูแลรักษาวินัย จัดสวัสดิการ และให้ประโยชน์แก่กุล ตลอดจนพิจารณาให้ออกจากงาน ทำนองเดียวกันในทัศนะของ Wiles ให้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลว่า "การบริหารงานบุคคลคือ การพัฒนาคน ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อจะได้ใช้ความรู้ความสามารถของแต่ละคนให้เป็นประโยชน์ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้"²⁶ และ Beach ได้ให้ความหมายของการบริหารงานบุคคลว่า "การบริหารงานบุคคลหมายถึง การวางแผน การกำหนดแผนงาน การเลือกสรร การฝึกอบรม การกำหนดค่าตอบแทน การจัดอัตราค่าจ้าง การเสริมสร้างแรงจูงใจ การเสริมสร้างภาวะผู้นำ ตลอดจนการเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ และบรรยากาศที่ดีในการปฏิบัติงานของบุคลากรใน หน่วยงาน"²⁷

ส่วนสุกิจ จุลละนันท์ ได้ให้ความหมายการบริหารงานบุคคลไว้ว่า "การบริหารงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคคลเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการวางแผนนโยบาย การวางแผนโครงการ ระเบียบ และวิธีดำเนินการเกี่ยวกับตัวบุคคล บำรุงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรด้านมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพและปริมาณเพียงพอ เพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์"²⁸ ทำนองเดียวกันกับ วิจิตร ศรีสะอ้าน และคณะ ได้ให้ข้อคิดถึงการปฏิบัติงานสำคัญของการบริหารงานบุคคลว่า

การบริหารงานบุคคลคือ การสรรหา การธำรงรักษาและการพัฒนาบุคลากร เพื่อให้หน่วยงานสามารถดึงดูดผู้ที่มีความรู้ความสามารถตามความต้องการ เข้ามาปฏิบัติงานได้เพียงพอทั้ง ในด้านปริมาณและคุณภาพ เพิ่มพูนสมรรถภาพการทำงานของบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้ดีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อความเจริญมั่นคงของหน่วยงานและของบุคลากรควบคู่กันไป เสริมสร้างบรรยากาศต่อการทำงานสัมพันธภาพระหว่างบุคลากร สิทธิประโยชน์เกื้อกูลและสวัสดิการที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานมีขวัญและกำลังใจในการทำงาน จะได้อุทิศตนให้กับหน่วยงานได้เต็มที่ รวมทั้งมีความภาคภูมิใจและผูกพันกับหน่วยงาน อันจะนำมาซึ่งประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหน่วยงานโดยส่วนรวม"²⁹

นอกจากนี้ ออมร รัชชาสัตย์ ยังได้กล่าวถึงการบริหารงานบุคคลว่า

การบริหารงานบุคคลเป็นงานที่เกี่ยวกับบุคคล นับตั้งแต่การสรรหาบุคคลเข้าทำงาน การรับสมัคร การสอบคัดเลือก การบรรจุแต่งตั้ง การโอน การย้าย การฝึกอบรม การประเมินผลการปฏิบัติงาน การพิจารณาความดีความชอบ การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง การจัดชั้นและตำแหน่งงานตามหน้าที่ และระดับความรับผิดชอบของงาน การกำหนดอัตราเงินเดือนและค่าจ้าง การจัดสวัสดิการการปกครอง การบังคับบัญชา และการดำเนินการทางวินัย การให้พ้นจากงาน การช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ตลอดจนให้สินน้ำใจรางวัล บำเหน็จ หรือการสมนาคุณเมื่อออกจากงานไป"³⁰

สรุปได้ว่า การบริหารงานบุคคลเป็นการบริหารทรัพยากรมนุษย์เพื่อใช้คนให้เหมาะสมกับงาน (Put the right man to the right job) และมีขอบข่ายกว้างขวางครอบคลุมตั้งแต่การแสวงหา การเลือกสรร การบรรจุ การพัฒนา การกำหนดสวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูล การประเมินผล การเลื่อนตำแหน่ง การโอนย้าย และการพ้นจากการปฏิบัติงาน

การบริหารงานกิจการนักศึกษา

การบริหารงานกิจการนักศึกษา เป็นความรับผิดชอบที่สำคัญของผู้บริหารการศึกษา เพื่อพัฒนาสติปัญญาและเสริมสร้างความกระตือรือร้นในตัวนักเรียนนักศึกษา และพัฒนาความสามารถพิเศษของนักเรียนนักศึกษา ตลอดจนการให้ความร่วมมือกับสังคมต่อกฎเกณฑ์ และระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ สถานศึกษาจึงต้องจัดการให้บริการแก่นักเรียนนักศึกษาในด้านต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการเรียนการสอนปกติ ซึ่งได้แก่ การกำหนดนโยบายในการทำกิจกรรม จัดมอบหมายให้บุคลากรรับงานไปดำเนินการ ออกนิเทศให้คำปรึกษา จัดหางบประมาณให้ จัดการให้บริการหรือสวัสดิการแก่นักเรียนนักศึกษา จัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร และควบคุมความประพฤติให้อยู่ในระเบียบวินัย ดังเช่น นิพนธ์ กินาวงศ์ ได้ให้ความหมายของการบริหารงานกิจการนักเรียน นักศึกษาว่า

คือการบริหารงานที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนนักศึกษา ในส่วนที่นอกเหนือจากการเรียนการสอนภายในห้องเรียน เช่น งานสำรวจสำมะโนนักเรียน งานรับนักเรียนใหม่ งานย้ายโอนนักเรียน งานที่เกี่ยวข้องกับการปกครองนักเรียน ระเบียบวินัย สถานศึกษา งานบริการแนะแนว ตลอดจนการจัดตั้งชุมนุมหรือชมรม การจัดทัศนศึกษา กิจกรรมนันทนาการ เป็นต้น³¹

การบริหารงานกิจการนักศึกษา นับเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญของผู้บริหารที่จะต้องจัดดำเนินงานต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมาย โดยกิจกรรมที่จัดนั้นจะต้องจัดให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย ดังเช่น เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารงานกิจการนักเรียนนักศึกษาว่า

ช่วยให้มีการใช้พลังส่วนเกิน และควบคุมพลังส่วนเกินของนักเรียน นักศึกษาให้เป็นไปในทางสร้างสรรค์และมีประโยชน์ต่อตนเองตลอดทั้งชุมชนและเป็นการร่วมในกิจกรรมของสถานศึกษา เป็นการแสดงให้เห็นว่าเขามีส่วนเป็นเจ้าของ ทำให้เกิดความผูกพันห่วงหาอาทร และช่วยกันบำรุงรักษาในสิ่งที่มีส่วนเป็นเจ้าของ³²

การบริหารกิจการนักเรียนนักศึกษา มีประโยชน์อย่างมากต่อการจัดการศึกษา และควรจัดควบคู่ไปกับการเรียนการสอน ดังเช่น ภิญญู สาธร กล่าวว่า "ผู้บริหารสถานศึกษาควรรู้เป้าหมายแนวทางในการติดตามและนิเทศกิจกรรมที่สำคัญ คือ สภานักเรียน ชุมชมหรือชมรม วารสาร การจัดนิทรรศการทางศิลปะต่าง ๆ การแสดงละคร การแสดงดนตรี การลูกเสือ ยุวกาชาด และการจัดทัศนศึกษานอกสถานที่"³³ และ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ ได้ให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความหมายของการบริหารงานกิจการนักเรียน นักศึกษาว่า

การบริหารงานกิจการนักเรียน นักศึกษา หมายถึง การบริหารและการนิเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน นักศึกษา ในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน การแบ่งกลุ่มของนักเรียน นักศึกษา การประชุมพิเศษ การจัดให้ทุนการศึกษา การจัดให้ความปลอดภัย ป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ การรักษาวินัย และความประพฤติของนักเรียน นักศึกษา การทำงานเพื่อเก็บหลักฐานและประวัติของนักเรียน นักศึกษา การวิจัย การประเมินผลและติดตามผล การจัดบริการ และสวัสดิการต่าง ๆ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น สภานักเรียน การฝึกอบรมลูกเสือ ยุวกาชาด การศึกษานอกสถานที่³⁴

นอกจากนี้ Atwood ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานกิจการนักศึกษา ที่มหาวิทยาลัยแห่งนาซาร์เรท พบว่า

งานบริหารกิจการนักศึกษาที่ผู้บริหารสถานศึกษาดำเนินอยู่ประกอบด้วย การสรรหาและคัดเลือกนักศึกษา การรับนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบัน การประชุมพิเศษ นักศึกษา การลงทะเลเบียนนักศึกษา การบริการให้คำปรึกษา การจัดให้มีการซ่อมเสริม การช่วยเหลือนักศึกษาด้านการเงิน การบริการเรื่องที่ก่อกวน การจัดกิจกรรมทางศาสนา การบริการเรื่องสุขภาพอนามัยให้แก่นักศึกษา การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการปกครองนักศึกษา การทดสอบต่าง ๆ การบริการด้านอาหาร การนิเทศการศึกษา³⁵

สรุปได้ว่า การบริหารงานกิจการนักศึกษา เป็นงานที่มีความสำคัญมากต่อผู้บริหารสถานศึกษา ในอันที่จะต้องรับผิดชอบนอกเหนือจากงานหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อมุ่งให้นักศึกษาได้ใช้เวลาที่เหลือจากการเรียนมาสร้างเสริมความพร้อมในการพัฒนาสติปัญญา ฝึกฝนตนเอง ให้มีความรู้ในการมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย โดยที่ผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องสนับสนุนในเรื่องการสรรหาและคัดเลือกนักศึกษา การประชุมพิเศษ การลงทะเลเบียน การบริการให้คำปรึกษา การนิเทศ การจัดตั้งชุมนุมหรือชมรม การลูกเสือ ยุวกาชาด การจัดทัศนศึกษา นอกสถานที่ เป็นต้น

การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก

เมื่อเราเข้าไปเยี่ยมชมสถานศึกษา สิ่งแรกที่จะดูย่อมเป็นอาคารสถานที่ ความเรียบร้อยของห้องเรียน ห้องพักครู สนามหญ้า สนามกีฬา ความสะอาดของห้องสุขา ที่ได้รับการวางแผนไว้อย่างดี บริเวณสถานศึกษาก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณา เนื่องจากอาคารสถานที่เป็นอาคารเรียนที่มั่นคง แข็งแรง คับแฉะ คับฝน มีความสมบูรณ์ อาคารยังเป็นศูนย์รวมของนักวิชาการ ครู-อาจารย์ นักเรียน วัสดุอุปกรณ์เพื่อการเรียนการสอน เป็นศูนย์กลางของการจัดกิจกรรมทางการศึกษาเพื่อนักเรียนและชุมชน ดังนั้น จึงควรเตรียมอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการสอน เช่น การจัดเตรียมสถานที่ การจัดเก็บชุดการเรียน การรักษาความสะอาด การใช้วัสดุอุปกรณ์ การซ่อมแซมเครื่องมือวัสดุทัศนศึกษา การให้ความสะดวกในการใช้วัสดุและเบิก-คั้นเครื่องมือต่าง ๆ นอกจากนี้ ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดงบประมาณจัดอาคารสถานที่ เครื่องมืออุปกรณ์ให้มีความพร้อมในการปฏิบัติงานอยู่เสมอ การจัดเก็บเศษวัสดุ ตลอดจนชิ้นงานให้อยู่ในสภาพที่ดี และเหมาะสมเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงามและมีความปลอดภัยเป็นสำคัญ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้กระบวนการ การจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ Gorton ได้กำหนดขอบข่ายและความรับผิดชอบ ในการบริหารงานของผู้บริหารการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกว่า

ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องจัดเตรียมงบประมาณของสถานศึกษา ระบบบัญชีระบบการจัดซื้อ ให้มีบัญชีวัสดุ ครุภัณฑ์ จัดอาคารสถานที่ให้ตอบสนองความต้องการของชุมชน และทรัพยากรในท้องถิ่น ตลอดจนการดูแลรับผิดชอบซ่อมแซมอาคารอุปกรณ์การศึกษา ให้มีสภาพที่ใช้งานได้และปลอดภัย³⁶

การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ถือเป็นภาระหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษาที่จะต้องดูแลและรับผิดชอบต่องานต่าง ๆ ให้ดำเนินไปด้วยดี ดังเช่น เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ ได้ให้ความเห็นว่า ภารกิจของผู้บริหารสถานศึกษาที่สำคัญที่ผู้บริหารจะต้องพิจารณา คือ "การทำงานประมาณการควบคุมการใช้จ่าย การซื้อและการจ้าง การวางแผนการก่อสร้างอาคารใหม่ และการใช้วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ให้เป็นประโยชน์ การบำรุงรักษาอาคารสถานที่"³⁷ ส่วน Campbell และคณะ เน้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกว่า "อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ การจัดโปรแกรมการเรียนการสอน และการบริการนักเรียนนั้น จำเป็นต้องใช้สถานที่และวัสดุอุปกรณ์"³⁸

เมธี ปิลันธนาพันธ์ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกไว้ว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทางการศึกษา นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนการศึกษา ซึ่งนักวางแผนการศึกษาจะต้องให้ความสนใจเพื่อความสะดวกในการบริหารงานให้เป็นไปตามจุดหมายของการจัดการศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทางการศึกษาได้แก่ ที่ดิน อาคาร ครุภัณฑ์ เครื่องมือ เครื่องใช้และอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น³⁹

สรุปได้ว่าการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องให้ความสนใจและจัดสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ทางการศึกษาให้พร้อม และมีประสิทธิภาพที่สามารถใช้งานได้อยู่ตลอดเวลา

การสร้างความสัมพันธ์ภายนอก

การสร้างความสัมพันธ์ภายนอกคือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่สถานศึกษาควรดำเนินการเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นกับชุมชน และจัดให้สถานศึกษาเป็นศูนย์กลางทางวิชาการ ของชุมชน โดยจะต้องเสนอรายงานเกี่ยวกับกิจการของสถานศึกษาให้ชุมชนทราบ ในขณะเดียวกันต้องรับทราบความเคลื่อนไหวจากภายนอกด้วย ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการศึกษา ตลอดจนเข้ามามีบทบาทมีส่วนร่วมดูแล วางแผน กำหนดนโยบาย เป้าหมายและการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ดังเช่น Stoops และ Raffarty ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ภายนอกของสถานศึกษาว่า "เป็นการรับและส่งข่าวสารในการดำเนินงานของสถานศึกษาให้ชุมชนได้รับทราบ ตลอดจนการสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นระหว่างชุมชนกับสถานศึกษา โดยการให้ข้อมูลและข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชนอย่างต่อเนื่อง"⁴⁰ ซึ่งสอดคล้องกับ Jones และคณะ มีความเห็นว่า "หัวหน้าสถานศึกษาต้องแสดงบทบาทของผู้นำในการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสถานศึกษากับชุมชน เพราะสถานศึกษาเป็นสถาบันทางสังคมและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นสถานศึกษาจำต้องบริการสังคมและให้สังคมได้ช่วยเหลือสนับสนุนสถานศึกษา"⁴¹ และยังมีผู้กล่าวถึงทำนองเดียวกันอีกเช่น นิพนธ์ กินาวงศ์ ได้ให้ความเห็นว่า

การสร้างความสัมพันธ์ภายนอก อาจทำได้โดยการออกข่าวสาร เพื่อประชาสัมพันธ์สถานศึกษาเป็นประจำ การจัดนิทรรศการในสถานศึกษาที่ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม การจัดโครงการเยี่ยมเยียนนักเรียนตามบ้าน การส่งเสริมการจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่า สมาคมครูกับผู้บริหาร การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมประเพณีของท้องถิ่น⁴²

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้ เอกชัย กิ๊บพันธ์ ได้ให้ความหมายของการสร้างความสัมพันธ์ภายนอกว่า "การสร้างความสัมพันธ์ภายนอก คือ งานที่เกี่ยวข้องกับชุมชนที่สถานศึกษาตั้งอยู่ การประชาสัมพันธ์สถานศึกษา และการติดต่อระหว่างผู้ปกครองนักเรียน นักศึกษา กับสถานศึกษา"⁴³ และเมธี ปิณฑานนท์ ได้สรุปตัวอย่างกิจกรรมที่โรงเรียนใช้กันมากและได้ผลดีในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ภายนอก เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์โรงเรียนมีดังนี้

การแข่งขันและการประกวดการแสดงต่าง ๆ และการจัดทำวารสารของนักเรียนหรือของโรงเรียน โดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมมาชมหรือแสดงความคิดเห็น การจัดตั้งชุมนุมและสโมสรต่าง ๆ สภานักเรียนเพื่อฝึกทักษะให้กับนักเรียน โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา การประชุมนักเรียนอย่างน้อยเดือนละครั้งและให้ผู้ปกครองมาร่วมให้ความรู้ การจัดทัศนศึกษาหรือทัศนศึกษาอย่างน้อยปีละครั้ง เพื่อให้นักเรียน ได้สัมผัสของจริงสภาพจริง และทำให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีโอกาสรู้จักโรงเรียน ถือเป็น การประชาสัมพันธ์โรงเรียนด้วย ควรจัดพิธีแจกประกาศนียบัตรให้นักเรียนที่สำเร็จ การศึกษาเป็นประจำทุกปีรวมทั้งการแจกรางวัลแก่นักเรียนที่เรียนดีประพฤติดี หรือจัดให้มีงานแสดงรื่นเริงพอสมควร เป็นต้น⁴⁴

สรุปได้ว่า สถานศึกษาในฐานะที่เป็นสังคมหน่วยหนึ่งของสังคมใหญ่มีหน้าที่ให้ความรู้ ส่งเสริม และพัฒนาคนในสังคมให้มีประสิทธิภาพตามความคาดหวังของสังคมหรือชุมชนนั้น ซึ่งสถานศึกษาดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากชุมชน ดังนั้น ชุมชนจึงควรมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของสถานศึกษา และอาจถือได้ว่าเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาที่จะต้องแจ้งข่าวสารและข้อมูล ความเคลื่อนไหวในการดำเนินงานให้ชุมชนทราบ ตลอดจนร่วมมือกันพัฒนาสถานศึกษาและชุมชนให้ก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

สำหรับการบริหารอาชีวศึกษานั้น กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการบริหารสถานศึกษาขึ้นเพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษา ครู-อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องยึดถือเป็นแนวทางในการบริหารงาน โดยกำหนดให้ผู้บริหารสถานศึกษามีอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบในการบริหารสถานศึกษาตามระเบียบ ข้อบังคับดังต่อไปนี้

1. บริหารสถานศึกษาตามที่กรมอาชีวศึกษาหรือกระทรวงศึกษาธิการมอบหมาย
2. บริหารสถานศึกษาตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจงของผู้มีอำนาจหน้าที่ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมาย ระเบียบแบบแผน คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยของกรมอาชีวศึกษา หรือกระทรวงศึกษาธิการ
3. บริหารสถานศึกษาตามนโยบายของรัฐบาล และแผนการศึกษาแห่งชาติ
4. กำหนดแผนงาน ดำเนินงาน สิ่งงานและมอบหมายงาน ประสานงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควบคุม ติดตามผลงานของหน่วยงานต่าง ๆ ของสถานศึกษา รับผิดชอบในเรื่องการเงิน และทรัพย์สินอื่น ๆ ของสถานศึกษา

5. กำหนดระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับการดำเนินงานของสถานศึกษา โดยความเห็นชอบของกรรมการอำนวยการ

6. ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการครู อาจารย์ พนักงาน เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างของสถานศึกษา

7. ประเมินผล พิจารณาความดีความชอบ พิจารณาโทษ สั่งลงโทษ ผู้ปฏิบัติงานในสถานศึกษา

8. ปกครอง อบรมและพิจารณาโทษนักเรียน นักศึกษา หรือผู้เข้ารับการศึกษา ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ

9. วินิจฉัยสั่งการ เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาตามอำนาจหน้าที่

10. อนุมัติผลการสอบทุกระดับการศึกษาในสถานศึกษา และรายงานผลการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา ให้กรรมการอำนวยการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ

11. วิเคราะห์ประเมินผล รวบรวมข้อมูลและจัดทำสถิติต่าง ๆ ของสถานศึกษา

12. นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษามาใช้และเผยแพร่ ให้ผู้ได้บังคับบัญชาเพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน และการปฏิบัติงานในสถานศึกษา

13. เป็นผู้นำในการสร้างเสริมความสัมพันธ์กับผู้ปกครองชุมชน ประชาชนในท้องถิ่น ส่วนราชการและองค์กรอื่น ๆ เพื่อความเจริญของสถานศึกษาและท้องถิ่น

14. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย⁴⁵

สรุปได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษา ครู-อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้อง สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจ และศึกษาระเบียบว่าด้วยการบริหารงานสถานศึกษา เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

3. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. 2514 ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าได้รับพระราชทานพระมหากษัตริย์คุณูปการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานนามอันศักดิ์สิทธิ์ และเป็นมงคลยิ่งว่า "สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" ตามพระบรมนามาภิไธยแห่งพระบาทสมเด็จพระ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และทรงพระกรุณาธิคุณมีพระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญพระตรา "พระมหามงกุฎ" มาเป็นสัญลักษณ์แห่งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. 2514 กำหนดให้รวมวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโทรคมนาคมนนทบุรีและวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ซึ่งสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเข้าด้วยกัน โดยแต่ละแห่งมีฐานะเป็นวิทยาเขตวิทยาลัยโทรคมนาคมนนทบุรี เป็นสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าวิทยาเขตนนทบุรี และในปีเดียวกันได้ย้ายไปที่เขตลาดกระบัง และเปลี่ยนเป็นวิทยาเขตเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คำว่า "เจ้าคุณทหาร" นั้นมีไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านเจ้าพระยาสุรวงษ์ ไวยวัฒน์ (วร บุนนาค) หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า "เจ้าคุณทหาร" แล้วจัดตั้งเป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยทางเทคโนโลยี โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญา ทำการวิจัยส่งเสริมทางเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ พร้อมกับการปรับปรุงแบ่งส่วนราชการให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล จึงได้โอนสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าในกระทรวงศึกษาธิการไปสังกัดในทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2517

ในปี พ.ศ. 2529 พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2529 ให้ใช้ชื่อว่า "สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง" ชื่อย่อว่า "สจล." ตั้งอยู่ที่ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเดิมเป็นส่วนราชการระดับภาควิชาทางสาขาวิทยาศาสตร์ ภาษาและสังคมศาสตร์ สังกัดคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีหน้าที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปตามหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมศาสตร์ และผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี

เพื่อให้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นศูนย์การศึกษาที่สมบูรณ์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสถาบันที่ว่า "สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญา ให้การศึกษาทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา และทำการวิจัยส่งเสริมทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์" จึงรวมภาควิชาต่าง ๆ ดังกล่าวจากทั้งสองคณะเข้าด้วยกัน ให้มีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันโดยจัดตั้งเป็นคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ขึ้น ซึ่งรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยได้ลงนามอนุมัติเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2520

ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม ได้ก่อตั้งขึ้นพร้อมกับการจัดตั้งคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2520 ต่อมาในปี 2531 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ได้แยกเป็น 2 คณะ คือ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และคณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงได้มาสังกัดคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจนถึงปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ที่จะผลิตครู-อาจารย์ เพื่อไปสอนวิชาชีวะและเทคโนโลยี ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา รวมทั้งโรงเรียนและวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งถือเป็นกลุ่มบุคคลเป้าหมายสำคัญ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ขณะที่ได้ผลิตกำลังคนออกไปเป็นครู-อาจารย์ สอนด้านอาชีวศึกษานั้น จึงได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคนเพื่อเป็นผู้นำและนักบริหารด้านอาชีวศึกษา ให้เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์ และสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ⁴⁶

ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงได้มีการขยายตัวเปิดหลักสูตรปริญญาโท ตามความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม กรมอาชีวศึกษา โดยในปีการศึกษา 2530 ได้เปิดหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เพื่อเป็นการพัฒนาผู้บริหารในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล รวมทั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยมีปรัชญาดังนี้

1. ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม เป็นแหล่งวิทยาการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเมื่อสำเร็จในการค้นคว้า ศึกษาหาความรู้ ประสบการณ์ ฝึกปฏิบัติทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติอย่างกว้างขวางและลึกซึ้งตามระบบประชาธิปไตย
2. ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพอย่างลึกซึ้ง ทันสมัยมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ มีทักษะทั้งในวิชาชีพ และวิธีสอน มีคุณธรรมเป็นผู้ที่ ใช้ความรู้คู่ความคิดอย่างมีคุณธรรม⁴⁷

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีดังนี้

1. เพื่อสร้างกำลังคนเป็นผู้นำและนักบริหารด้านอาชีวศึกษา ให้เป็นผู้มีความรู้ มีความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์และมีความสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อผลิตบัณฑิตครุศาสตร์อุตสาหกรรมระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญา โครงสร้าง เทคนิคในการบริหารอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา
3. เพื่อส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยด้านการบริหารอาชีวศึกษาของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาจารย์และนักศึกษา⁴⁸

นโยบายของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
อาชีวศึกษา มีดังนี้

1. การผลิตบัณฑิตเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ
2. ผลิตบัณฑิตตั้งแต่ระดับปริญญาตรี โท เอก ให้เป็นครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาต่าง ๆ โดยเฉพาะสาขาที่ขาดแคลน ผลิตนักบริหาร นักวางแผน นักวิจัย
นักการศึกษา และนักวิชาการด้านอาชีวฯ และเทคนิคศึกษาให้มีปริมาณและคุณภาพ
ตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ของประเทศ
3. บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจะต้องประกอบด้วยความรู้ ความสามารถในด้าน
วิชาชีพในสาขานั้น ๆ ความรู้ในการถ่ายทอดทักษะการสอน มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ
ตลอดจนมีคุณธรรมค่านิยม และจรรยาบรรณแห่งความเป็นครู
4. กระจายความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา โดยให้โควตาแก่นักศึกษา
ที่มีผลการเรียนดี ความประพฤติดีในสถาบันอาชีวศึกษาภูมิภาคทั่วประเทศ
5. ให้ความร่วมมือในการพัฒนาบุคลากรด้านอาชีวศึกษา ให้เป็นครูช่าง
อุตสาหกรรมในสาขาต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป และพัฒนาผู้บริหารระดับสูงให้แก่
สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน
6. พัฒนาหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติให้สมดุลย์ และสอดคล้องกับการ
เปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจสังคม และความต้องการครูช่างอุตสาหกรรม
7. ปลุกฝังค่านิยมและเจตคติที่ดีต่ออาชีพครู และเสริมสร้างให้นักศึกษารู้จัก
ปรับตัวให้เข้ากับสังคมโดยเฉพาะวิชาชีพของตน ทั้งทางด้านเทคโนโลยี และ
การปฏิบัติ รู้จักนำเหตุผลให้เป็นประโยชน์ของสังคม และสามารถประกอบอาชีพของตน
ได้อย่างภาคภูมิใจ⁴⁹

เป้าหมายของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
อาชีวศึกษา⁵⁰

ผลิตมหาบัณฑิตให้เป็นนักบริหาร นักวางแผนด้านอาชีวฯและเทคนิคศึกษา ระดับ
ปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ปีละ 65 คน โดยแยกเป็น 3 กลุ่ม
ผู้เรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค. วิชาการอาชีพและเทคโนโลยี	8	หน่วยกิต
ง. วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต
(2) ทมวตวิชาเลือก	11	หน่วยกิต
ก. วิชาการบริหาร	5	หน่วยกิต
ข. วิชาการอาชีพและการศึกษา	6	หน่วยกิต ⁵³

ในปีการศึกษา 2530 ซึ่งเป็นปีแรกของการเปิดหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ได้รับสมัครบุคคลทั่วไปที่เป็นผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน เข้าเรียนภาคปกติในเวลาราชการ จำนวน 20 คน และได้ทำสัญญาความร่วมมือกับสมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เพื่อพัฒนา คุณวุฒิและวิชาการของผู้บริหารและคณาจารย์ที่เป็นสมาชิกของสมาคม จำนวนปีละประมาณ 20 คน เป็นเวลา 5 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2530-2534

ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมได้จัดโครงการความร่วมมือกับ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในการพัฒนาผู้บริหารกรมอาชีวศึกษา ในสังกัดกรม อาชีวศึกษา จำนวนตามเป้าหมายของโครงการปีละประมาณ 30 คน โดยจัดกลุ่มเข้าเรียน ในเวลาราชการ ภาคปกติ จำนวน 10 คน และเรียนในวันเสาร์-อาทิตย์ ภาคพิเศษ จำนวน 20 คน เป็นเวลา 4 ปี ในช่วงแรกของโครงการระหว่างปีการศึกษา 2531-2534 และในปี พ.ศ. 2532 ได้จัดโครงการความร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวง ศึกษาธิการ ในการพัฒนาผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน และข้าราชการของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการอาชีวศึกษา มุ่งพัฒนาคุณวุฒิและวิชาการ โดย จัดกลุ่มเข้าเรียนในเวลาเย็น (ภาคค่ำ) จำนวนปีละไม่น้อยกว่า 10 คน

นับได้ว่าหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ได้เปิดมาตั้งแต่รุ่นที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จนถึงรุ่นที่ 5 ปีการศึกษา 2534 มีนักศึกษาที่เป็น ผู้บริหารอาชีวศึกษามาแล้วทั้งสิ้นรวม 5 ปีการศึกษาแล้วมีดังนี้

ตารางแสดงจำนวนนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา⁵⁴

รุ่นที่	ปีการศึกษา	จำนวนนักศึกษา ภาคปกติ	จำนวนนักศึกษา ภาคค่ำ	จำนวนนักศึกษา ภาคพิเศษ	รวม
1	2530	14	14	-	28
2	2531	18	16	14	48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รุ่นที่	ปีการศึกษา	จำนวนนักศึกษา ภาคปกติ	จำนวนนักศึกษา ภาคค่ำ	จำนวนนักศึกษา ภาคพิเศษ	รวม
3	2532	16	21	13	50
4	2533	9	8	22	39
5	2534	8	11	21	40
	รวม	65	70	70	205

4. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร

- 4.1 ความหมายของหลักสูตร
- 4.2 ความสำคัญของหลักสูตร
- 4.3 องค์ประกอบของหลักสูตร
- 4.4 การสร้างหลักสูตรที่ดี
- 4.5 การพัฒนาหลักสูตร
- 4.6 การนำหลักสูตรไปใช้
- 4.7 บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร
- 4.8 การจัดปัจจัยเอื้อต่อการใช้หลักสูตร
- 4.9 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 4.10 สื่อการเรียนการสอน
- 4.11 วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน
- 4.12 ห้องสมุด
- 4.13 กิจกรรมนักเรียน
- 4.14 การวัดและประเมินผล

4.1 ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตรเปรียบเสมือนเข็มทิศกำหนดทิศทางในการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้รับความรู้มีความสามารถ และนำไปประกอบอาชีพโดยมีประกาศนียบัตร เป็นเอกสารหลักฐานแสดงว่าได้จบชั้นเรียนไปแล้ว ดังเช่น Good นักการศึกษาได้ให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการดังนี้

1. หลักสูตรคือ เนื้อหาวิชาที่ได้จัดไว้อย่างเป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษา เพื่อจบชั้นเรียน หรือรับประกาศนียบัตรในหมวดวิชาสำคัญ เช่น สังคมศึกษา พลศึกษา
2. หลักสูตรคือ คำโครงทั่วไปของเนื้อหาหรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียน เพื่อให้แก่นักเรียนได้มีความรู้จนจบชั้นหรือได้รับประกาศนียบัตร เพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป
3. หลักสูตรคือ กลุ่มของรายวิชาและประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา⁵⁵

ทำนองเดียวกับ Beauchamp ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรสอดคล้องกับ Good

ว่า

หลักสูตรคือ เนื้อหาที่จัดไว้อย่างเป็นระบบเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาเป็นโครงการที่โรงเรียนกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียน รวมทั้งประสบการณ์ทั้งปวงที่โรงเรียนจัดขึ้นสำหรับนักเรียนภายใต้การแนะนำและการควบคุมของโรงเรียน⁵⁶

กมล ภูประเสริฐ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า

หลักสูตรคือ มวลประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดขึ้นแก่นักเรียนเพื่อให้แก่นักเรียนเจริญงอกงามไปในแนวทางที่สังคมปรารถนา โดยแปลความหมายของประสบการณ์ในแง่ของความรู้ สื่อ กิจกรรม กระบวนการสร้างเสริมหรือพัฒนาผู้เรียน และเน้นให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้มิใช่สอนตามตำราอย่างเดียว หลักสูตรในอีกความหมายหนึ่ง หมายถึงแผนงานที่เขียนเป็นเอกสารแผนงานดังกล่าว อาจจะมีรายละเอียดแตกต่างกันไปตามระดับการศึกษา แต่บอกจุดมุ่งหมายปลายทางการศึกษา แนวทางการจัดประสบการณ์แนวทางการประเมินเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมาย⁵⁷

นอกจากนี้ สันติ ธรรมบำรุง ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นแผนปฏิบัติงานหรือเครื่องชี้แนวทางปฏิบัติงานของครู เพราะหลักสูตรจะกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระการจัดกิจกรรม กระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผลไว้เป็นแนวทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. หลักสูตรเป็นข้อกำหนดแผนการเรียนรู้ อันเป็นส่วนรวมของประเทศ เพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ
3. หลักสูตรเป็นเอกสารของทางราชการเป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำการเกี่ยวข้องปฏิบัติตาม
4. หลักสูตรเป็นเกณฑ์มาตรฐานการศึกษา เพื่อควบคุมกระบวนการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่าง ๆ และยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการจัดสรรงบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ บุคลากร ฯลฯ ของการศึกษาของรัฐให้แก่สถานศึกษาด้วย
5. หลักสูตรเป็นแผนการดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษา เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกและความคุ้มค่า และติดตามผลให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลด้วย
6. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความเจริญของงาน และพัฒนาการต่าง ๆ ของเด็ก ตามจุดมุ่งหมายการศึกษา
7. หลักสูตรจะกำหนดลักษณะและรูปร่างของสังคมในอนาคตที่จะเป็นรูปใด
8. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางให้ความรู้ ทักษะ ความสามารถความประพฤติที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม อันเป็นการพัฒนากำลัง ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป
9. หลักสูตรจะเป็นสิ่งบ่งชี้ความเจริญของประเทศ เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน ประเทศที่จัดการศึกษาโดยมีหลักสูตรที่เหมาะสมทันสมัยมีประสิทธิภาพทันต่อเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงย่อมได้กำลังคนที่มีประสิทธิภาพสูง⁵⁸

เมธี ปิลันธนานท์ ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรอาชีวะและเทคนิคศึกษาที่ดีจะต้องมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1. การชี้แนะ (Orientation) หลักสูตรจะต้องสามารถชี้แนะให้เห็นถึงความสัมพันธ์ผลกันแท้จริง หลักสูตรอาชีวะและเทคนิคศึกษานั้นไม่เพียงแต่จะจัดทำขึ้นเพียงเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้สำเร็จตามหลักสูตรที่จัดทำไว้เท่านั้น หากแต่จะต้องมุ่งถึงสิ่งที่อยู่ไกลสุดคว้านอกกระบวนการเรียนการสอนตามหลักสูตรด้วย นั่นคือ เราจะต้องวัดความสำเร็จของหลักสูตรตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเท่านั้นมิได้ หากแต่ต้องวัดถึงผลสำเร็จในรูปของการปฏิบัติในโลกแรงงานอาชีพกล่าวคือ เราจะต้องมองถึงกระบวนการของหลักสูตร และกิจกรรมที่จัดให้กับผู้เรียนมีประสบการณ์ของสถานศึกษากับผลผลิต หรือนักเรียนที่ได้รับประสบการณ์ของผู้เรียนรุ่นก่อนกว่าได้ผลดีในตลาดแรงงานอย่างไร และเพียงพอด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความถูกต้องตามความต้องการของท้องถิ่น (Justification)

หลักสูตรจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความต้องการอาชีพเฉพาะของท้องถิ่น ดังนั้น หลักสูตรจะต้องขยายวงออกนอกหลักสูตรของสถานศึกษาที่ส่วนกลางกำหนดออกไปถึงชุมชน ซึ่งเป็นทั้งการสร้างงาน การเลือกอาชีพและสนองความต้องการของกำลังคนให้กับชุมชนในท้องถิ่นด้วย

3. การมุ่งเน้น (Focus) หลักสูตรไม่ควรมุ่งเน้นเพียงการพัฒนาความรู้เฉพาะด้านเท่านั้น แต่ต้องช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ทักษะคิด ค่านิยมให้กว้างพอที่จะสามารถใช้ในโลกของการทำงานที่แท้จริงด้วย

4. มาตรฐานของความสำเร็จากสถานศึกษา (In-school-success-standards) ขณะที่หลักสูตรมีความสำคัญให้ความรู้และประสบการณ์ในงานอาชีพต่าง ๆ แก่ผู้เรียนขณะเดียวกันหลักสูตรที่จัดขึ้นในสถานศึกษานั้น ๆ จะต้องประเมินได้อย่างแท้จริงว่า ผู้เรียนเมื่อสำเร็จหลักสูตรแล้วนำความรู้ไปปฏิบัติได้จริง ๆ กฎเกณฑ์มาตรฐานหรือมาตรการต่าง ๆ ที่ใช้จะต้องเป็นจริงและใช้กันในตลาดแรงงานหรือนำเอาไปใช้ในตลาดแรงงานได้จริง

5. มาตรฐานความสำเร็จภายนอกสถานศึกษา (Out-of-success-standards) การพิจารณาตัดสินความสำเร็จของหลักสูตรนั้น มิได้จำกัดเฉพาะการเรียนรู้ที่ถ่ายทอดกันภายในสถานศึกษาเท่านั้น หลักสูตรอาชีพและเทคนิคศึกษาจะต้องสามารถตัดสินและชี้ให้เห็นจากความสำเร็จของนักเรียนนักศึกษารุ่นก่อน ๆ ที่จบไป โดยพิจารณาจากผลผลิตและโอกาสการได้งานทำของผู้จบการศึกษาไปเหล่านั้น เช่น ดูจากความพอใจของนายจ้าง ผู้จบการศึกษาเข้าทำงาน จำนวนผู้จบการศึกษาได้งานทำในสาขางานอาชีพต่าง ๆ ที่ฝึกสอนออกไป ความพอใจในงานที่ทำของผู้จบการศึกษาออกไป การได้งานทำตรงกับสาขาวิชาที่ได้ร่ำเรียนและฝึกฝนไป ความก้าวหน้าด้านประสบการณ์ของผู้สำเร็จการศึกษาไป สิ่งเหล่านี้ถือว่าสำคัญต่อผลผลิตที่ได้จากหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดขึ้น แต่เป็นสิ่งที่จะพิจารณาเป็นมาตรฐานที่ถูกกำหนดขึ้นได้จากภายนอกสถานศึกษาได้เช่นกัน

6. สัมพันธภาพระหว่างสถานศึกษากับชุมชน (School-community-relation) โดยทั่วไปแล้วการศึกษาในทุกรูปแบบ จะต้องสัมพันธ์กับชุมชน ในรูปแบบต่าง ๆ กันอยู่แล้วแต่อาชีพและเทคนิคศึกษาจะมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น โดยเฉพาะในแง่ของความรับผิดชอบต่ออาชีพด้านต่าง ๆ ในชุมชน เช่น การเกษตรกรรม ธุรกิจ และการอุตสาหกรรม เป็นต้น ซึ่งในการนี้งานอาชีพต่าง ๆ ของชุมชนย่อมต้องการผลผลิตที่เป็นผู้จบการศึกษาออกไปเป็นแรงงาน ดังนั้น หลักสูตรที่จัดจึงต้องสนองต่อความต้องการของชุมชนให้ได้ นั่นคือ สถานศึกษาจะต้องฟังความคิดเห็นและความต้องการของนายจ้าง ผู้จะจ้างแรงงาน ซึ่งอาจมาในรูปของผู้ให้คำปรึกษา โดยรวม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นกรรมการพัฒนาหลักสูตร อาทิอุปกรณ์และเครื่องมือหรือวัสดุต่าง ๆ ให้แก่สถานศึกษาหรือให้เป็นหน่วยการประสานงาน หรือร่วมมือกันให้การศึกษาด้านอาชีวและเทคนิคศึกษา แก่ผู้เรียน จึงกล่าวได้ว่ายิ่งสถานศึกษามีความสมานฉันท์กับชุมชนมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้หลักสูตรมีคุณภาพและประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น

7. ความยอมรับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของรัฐบาล (Government Involvement) รัฐบาลต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลักสูตรอาชีวและเทคนิคศึกษาอย่างแนบแน่น เพราะทุกรัฐบาลจะประกาศนโยบายพัฒนาอาชีพด้านต่าง ๆ และมักจะต้องมาลงที่ตัวจักรสำคัญคือ การให้การศึกษาด้านอาชีพให้เป็นไปและสนองนโยบายของรัฐบาลเสมอมา ยิ่งไปกว่านั้น การพัฒนาอาชีวและเทคนิคศึกษาของประเทศย่อมขึ้นกับการได้รับจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลอีกด้วย ซึ่งย่อมเป็นการแน่นอนว่า เมื่อรัฐบาลจัดสรรงบประมาณให้ ก็ย่อมมีนโยบายที่รัฐบาลต้องการผลที่ได้จากการลงทุนนั้น ซึ่งย่อมจะเป็นตัวชี้ถึง ความก้าวหน้าของหลักสูตรเพียงใดด้วย เช่น เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ จะทันสมัยเพียงใด โรงฝึกงานจะเพียงพอกับความต้องการหรือไม่ ชั่วโมงการสอนของครู-อาจารย์มากน้อยเพียงใด สิ่งเหล่านี้ย่อมมีผลต่อคุณภาพของการใช้หลักสูตรแน่นอน นั่นคือ หลักสูตรที่ดีต้องสามารถสนองนโยบาย และความต้องการของรัฐบาลได้ด้วย

8. ความสนองต่อความเปลี่ยนแปลง (Responsiveness) คุณลักษณะของหลักสูตรอาชีวและเทคนิคศึกษาที่ดีอีกชนิดหนึ่งก็คือ หลักสูตรจะต้องสนองตอบและก้าวทันต่อความเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีของสังคม เมื่อประมาณ 200 ปีที่ผ่านมาหลักสูตรการสอนที่มุ่งเตรียมคนเข้าทำงานอาจมีความคงที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงเท่าไรก็ตาม เพราะทักษะและความรู้จะพัฒนาขึ้นโดยการฝึกงานกับนายจ้างเท่านั้น ก็เป็นการเพียงพอ แต่ในปัจจุบันสภาพการเปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างมากมาย การปฏิวัติอุตสาหกรรมก่อให้เกิดการผสมผสาน เอาความคิดด้านเทคโนโลยีเข้ารวมอยู่กับชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลแล้ว ซึ่งย่อมมีผลต่อโฉมหน้าของหลักสูตรที่จะต้องให้ตอบสนองหรือรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ในโลกแรงงาน ที่จะทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาออกไปแข่งขันเพื่อมีงานทำ และเมื่อได้งานทำแล้วก็สามารถสร้างความจริงก้าวหน้าในงานด้วยสมรรถนะสูงสุดได้

9. การจัดสิ่งเลือกอำนวยความสะดวก (Logistical) บุคคลทุกหมู่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการนำเอาหลักสูตรไปใช้ จะต้องสามารถสร้างหรือจัดความสะดวกเลือกอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เครื่องมือ เครื่องใช้ วัสดุอุปกรณ์ แหล่งทรัพยากรเพื่อการสอน เพราะแม้จะมีหลักสูตรดีเพียงใดแต่ถ้าการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ดีพอ ความสำเร็จของหลักสูตรเป็นไปด้วยความยากลำบากหรืออาจถึงกับล้มเหลวได้ เช่น วัสดุอุปกรณ์ไม่เอื้ออำนวยในการเรียนนิสิคส์และเคมีแล้วจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีการทดลองได้อย่างไร และเมื่อการทดลองมีอุปสรรค ประสบการณ์และการเรียนรู้ของผู้เรียนจะเป็นเช่นไร หรืออุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่เหมาะสม ไม่เพียงพอหรือมีแต่ชำรุดเสียหาย หรือการเรียนรู้คณิตศาสตร์และประวัติศาสตร์ไม่มีตำราเรียนเช่นนี้เป็นต้น ดังนั้น เครื่องมือและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ต้องได้รับการบำรุงรักษาอย่างดีเสมอ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ต้องการจัดหา ซื้อ และเก็บไว้ให้เพียงพอ ผู้บริหารควรจะต้องมีการประสานงานและร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับธุรกิจและอุตสาหกรรมในชุมชนเพื่อการสนับสนุนการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการใช้หลักสูตรให้ประสบความสำเร็จ

10. การยอมรับในค่าใช้จ่าย (Expense) การเปิดสอนด้านหลักสูตรอาชีวะ และเทคนิคศึกษาย่อมมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าการศึกษาระดับอื่น ๆ โดยเฉพาะที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของหลักสูตร เช่น พิมพ์ดีด เครื่องคิดเลข เครื่องเชื่อมโลหะ เตาอบ เตาเผา เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้พลังงานมากอันทำให้ค่าใช้จ่ายสูงขึ้นอีกมาก ยิ่งกว่านั้นการใช้หลักสูตรยังต้องคำนึงถึงเครื่องมือกลไกต่าง ๆ ที่จะต้องจัดหาและจัดทำให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นแล้วเราจะคาดหวังใช้หลักสูตรและการสอนของเรา ทันและตรงต่อความเป็นจริงในโลกแรงงานไม่ได้ และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ต้องมีการใช้จ่ายสูงยิ่งขึ้นไปอีก เพราะยังต้องใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพดี ก็ยังต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง และนี่เป็นสิ่งที่นักการอาชีวะและเทคนิคศึกษาหันกลับมาสนใจกันมาก ดังนั้น เมื่อจะมองในแง่ของความต้องการกำลังคนไปประกอบอาชีพเพื่อเพิ่มผลผลิตและรายได้ของประชาชน รวมทั้งรายได้ของประเทศแล้ว จึงเป็นที่น่าคิดว่า รัฐบาลอาจจำเป็นต้องลงทุนค่าใช้จ่ายด้านนี้มากกว่าการศึกษามัธยมศึกษา ที่มุ่งคนไปเข้ามหาวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยประเภทจำกัดรับในหลายสาขา ที่ไม่มีความต้องการของชุมชนท้องถิ่นและสังคมเท่าที่ควรหรือไม่ หลักสูตรอาชีวะและเทคนิคศึกษาที่ดี ย่อมต้องยอมรับกันในเรื่องค่าใช้จ่ายว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ต้องลงทุน และดำเนินการด้วยค่าใช้จ่ายสูง⁵⁹

ดังนั้นสรุปได้ว่า หลักสูตรคือหัวใจของการจัดการศึกษาซึ่งรวมถึงเนื้อหาวิชาความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ กิจกรรมและการสอนของครูที่มีต่อนักเรียน และตามขั้นตอนที่ครูและสถานศึกษากำหนดไว้อย่างครบถ้วน

4.2 ความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญมากในการจัดการศึกษาของประเทศไทย เพราะหลักสูตรจะเป็นเป้าหมายและกรอบของแนวทางดำเนินงานของการจัดการศึกษา ในการที่จะให้ความรู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ่ายทอดวัฒนธรรม การเสริมสร้างทักษะ การปลูกฝังเจตคติ ค่านิยมและการเสริมสร้างความเจริญเติบโตให้แก่ผู้เรียนได้พัฒนาในทุก ๆ ด้าน ดังเช่น กาญจนา คุณารักษ์ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า

หลักสูตร มีความสำคัญในการช่วยพัฒนาบุคคลในทุก ๆ ด้านหลักสูตรยังเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ความมุ่งหมายในการจัดการศึกษาบรรลุผล สมความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้เรียนอยู่ในวัยที่กำลังจะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต หลักสูตรมีส่วนช่วย ในการสร้างคุณลักษณะของผู้เรียน ให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต นอกจากนั้นหลักสูตรยังมีความสำคัญต่อสังคม การเมืองและเศรษฐกิจอีกด้วย เพราะผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร เพื่อวางรากฐานทางความคิด และความประพฤติของผู้เรียน ให้มีคุณธรรม มีความสำนึกในสิทธิหน้าที่ของพลเมืองดี ทำให้ผู้เรียนเติบโตและเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม หลักสูตรจะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นพบความสามารถ ความถนัดและความสนใจของตนเอง ตลอดจนรู้จักกำหนดแนวทางในการประกอบอาชีพตามที่ตนสามารถและถนัด ทำให้เยาวชนในวันนี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีประโยชน์ในอนาคต นับเป็นกำลังทางสมองและทางเศรษฐกิจของชาติที่จะนำประเทศไปสู่ความเจริญในทุก ๆ ด้าน ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นพาหนะที่จะนำความมุ่งหมายของการศึกษาออกไปสู่การปฏิบัติ ใ้บรรลุความสำเร็จ หลักสูตรยังเปรียบเสมือนทางลัดที่คอยบังคับ หรือกำหนดทิศทางในกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษา^{๑๐}

นอกจากนี้ วิจิตร ศรีสะอ้าน ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

คุณภาพของการศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์การสอนและครู ปัจจัยที่ถือกันว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาได้แก่ หลักสูตรเพราะหลักสูตรเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่แสดงแง่มุมต่าง ๆ ในการศึกษา ตลอดจนแนวทางในการวัดและประเมินผล เพื่อให้การศึกษาดำเนินไปอย่างมีระบบระเบียบเป็นขั้นตอน และประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายทางการศึกษา^{๑๑}

ทำนองเดียวกับ ธำรง บัวศรี ได้ให้ความสำคัญของหลักสูตรซึ่งสอดคล้องกับ วิจิตร ศรีสะอ้าน ที่กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรดังนี้

หลักสูตรเป็นหัวใจของการศึกษา ทั้งนี้ เพราะหลักสูตรเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนมีความมุ่งหมายในการให้การศึกษาแก่เด็กอย่างไร และสามารถให้ความรู้ สร้างเสริมทักษะและทัศนคติในด้านใดบ้างสิ่งต่าง ๆ ที่ประมวลไว้ในหลักสูตรเป็นเสมือนแนวทางที่ช่วยให้เราทราบกันที่ว่า การศึกษาที่จัดให้แก่เด็กนั้นหนักไปในทางใด มีผลต่อตัวเด็กและต่อสังคมมากน้อยเพียงใด^{๕2}

นอกจากนี้ ชีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นเสมือนเป้าหมายให้ประชาชนเป็นพลเมืองดีมีคุณภาพ
2. หลักสูตรเป็นโครงการและแนวทางในการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรจะบอกให้ทราบว่า จะให้ผู้เรียนบรรลุจุดหมายอะไร จะต้องจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์อย่างไร และจะใช้อะไร เป็นเครื่องวัดแสดงได้ว่าบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้
3. ในระดับโรงเรียน หลักสูตรจะให้แนวปฏิบัติแก่ครู เพราะหลักสูตรจะบอกให้ครูรู้ว่า จะต้องจัดประสบการณ์อย่างไรและจะต้องวัดผล ประเมินผลการเรียนอย่างไร
4. หลักสูตรเป็นมาตรฐานของการศึกษา คือ สถาบันการศึกษาจะต้องจัดการเรียนให้ถึงมาตรฐานที่หลักสูตรกำหนดไว้เหมือนกัน^{๕3}

สรุปได้ว่า หลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรได้รวมจุดมุ่งหมายของแต่ละการศึกษาในแต่ละระดับเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ทั้งหลายของผู้เรียนเข้าไว้ด้วยกัน หลักสูตรจึงเป็นรากฐานของการเรียนการสอน ซึ่งมีผลให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดี

4.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

หลักสูตรทุกหลักสูตรจะมีลักษณะสมบูรณ์ต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรได้แก่ วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ วิธีสอน และการจัดการดำเนินการ การประเมินผลทั้งก่อนและหลังการนำหลักสูตรไปใช้ ดังเช่น กาญจนา คุณารักษ์ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ (Objectives) จะเป็นแนวทางในการเรียนการสอน ทำให้ผู้สอนรู้ว่า จะต้องสอนเนื้อหาอะไร สอนแก่ใคร สอนทำไมมีวัตถุประสงค์อย่างไร และจะมีวิธีสอนและการประเมินผลอย่างไร^{๕4}

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับ จันทิมา ลิ้มปิเจริญ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านเนื้อหาสาระไว้ดังนี้

2. เนื้อหาสาระ (Content) หมายถึง ความรู้ประสบการณ์และค่านิยมต่าง ๆ ที่จัดเตรียมไว้ให้เรียน เนื้อหาสาระเป็นแกนหลักของหลักสูตรเพราะเนื้อหาสาระเป็นที่รวมจุดมุ่งหมาย แนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ตลอดจนแนวทางในการวัดผลและประเมินผล เมื่อศึกษาเพียงเฉพาะเนื้อหาสาระในหลักสูตรก็สามารถบอกได้ว่าหลักสูตรฉบับนั้นต้องการให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปอย่างไร

3. วิธีสอนและการจัดดำเนินการ (Method and Organization) คือ การแปลวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไปสู่การสอน สอนเนื้อหาวิชาตามที่หลักสูตรกำหนดด้วยการใช้วิธีการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มีความรู้ สมรรถภาพ ทักษะ เจตคติ และคุณสมบัติตามที่หลักสูตรกำหนด^{๘๕}

สมพันธ์ กุญชร ณ อยุธยา ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในด้าน การประเมินผลไว้ดังนี้

4. การประเมินผล (Evaluation) การประเมินผลนับว่าเป็นขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรขั้นตอนหนึ่ง ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และจากประสบการณ์ปฏิบัติ การประเมินผลเป็นกระบวนการที่จะค้นหาว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นนั้น ได้ผลที่พึงปรารถนาจริง ๆ หรือไม่ และกระบวนการในการประเมินผลก็จะรวมถึงการระบุถึงข้อดี ข้อเสียในหลักสูตรด้วยและยังเป็นการช่วยตรวจสอบความแม่นยำของสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานในการจัดการสอนและเพื่อจะวัดประสิทธิภาพของการสอนด้วย^{๘๖}

นอกจากนี้ วิชัย ราษฎร์ศิริ ได้ให้ความเห็นว่าหลักสูตรมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการดังนี้

ประการที่ 1 หลักการและจุดมุ่งหมาย

1.1 หลักการของหลักสูตร หมายถึง แนวความคิดที่แสดงเจตจำนงหรือเป้าหมายทั่วไปของหลักสูตร

1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือ วัตถุประสงค์ที่มุ่งถึงลักษณะเฉพาะที่กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาว่า ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์อะไรบ้างจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนและสังคม

ประการที่ 2 เนื้อหาวิชาและเวลาเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 เนื้อหาวิชาหรือประมวลประสบการณ์ จัดได้ว่าเป็นสื่อหรือเครื่องนำทางไปสู่จุดหมายของหลักสูตร

2.2 เวลาเรียนเป็นการกำหนดว่าหลักสูตรนั้น ๆ จะต้องใช้ระยะเวลาเรียนนานเท่าใด

ประการที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้

3.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน โดยเริ่มตั้งแต่การตีความหมาย การทำความเข้าใจในหลักการ จุดมุ่งหมาย การกำหนดรายละเอียด จัดทำและจัดหาเอกสาร

3.2 การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ หมายถึง การบริการที่จะเอื้ออำนวยให้ใช้หลักสูตรสัมฤทธิ์ผลได้แก่ การเตรียมบุคลากร จัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ วัสดุฝึก เครื่องมือการบริการห้องสมุด

3.3 การสอนของครูเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุด ครูเป็นตัวจักรที่สำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ หลักสูตรจะดีได้ต้องอาศัยการสอนที่ดีประกอบกัน

ประการที่ 4 การประเมินผล

4.1 การประเมินผลการเรียน เป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการตามแนวการสอน เป็นต้น

4.2 การประเมินผลหลักสูตรเพื่อการแก้ไขปรับปรุง ซึ่งจะต้องประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดของหลักสูตร⁶⁷

อนึ่ง นิภา แนวบุญเนียร ได้กล่าวถึงหลักสูตรซึ่งประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ 5 ประการคือ

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือความมุ่งหมายของหลักสูตร . ในหลักสูตรจะต้องบ่งชี้ถึงความมุ่งหมายที่จัดหลักสูตรนั้นขึ้นมาว่า ต้องการที่จะให้ผลเป็นเช่นไร มีคุณสมบัติอย่างไร เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายไว้แล้ว ก็พยายามพิจารณาจัดการเรียนการสอนให้เน้นหนักไปตามที่ต้องการ

2. โครงสร้างของหลักสูตร ในโครงสร้างจะกล่าวไว้ว่าหลักสูตร จะมีการแบ่งระบบการศึกษาอย่างไร จะใช้เวลาศึกษานานเท่าใด จะต้องเรียนกี่หน่วยกิต จึงจะจบหลักสูตร

3. เนื้อหาของหลักสูตร เนื้อหาวิชาเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตร เนื้อหาวิชาในหลักสูตรจะต้องให้เหมาะสมกับระดับการศึกษา การจัดลำดับก่อนหลังของเนื้อหาที่จะสอนขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละชุมชน และความสะดวกในการสอนวิชานั้น

เป็นสำคัญ

4. วัสดุประกอบหลักสูตรและอุปกรณ์การสอน จัดเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้หลักสูตรมีความหมายขึ้นได้แก่ ตำราเรียนหนังสืออ่านประกอบ และอุปกรณ์การสอน เป็นต้น

5. กระบวนการเรียนการสอน ได้แก่ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผล การประเมินผล จะต้องให้สัมพันธ์กับลักษณะเนื้อหาวิชานั้น^{๑๑}

จึงกล่าวสรุปได้ว่า หลักสูตรโดยทั่วไปนั้นอย่างน้อยที่สุดควรมีองค์ประกอบสำคัญ 4

ส่วนคือ

1. ความมุ่งหมายหรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผลหลักสูตร

4.4 การสร้างหลักสูตรที่ดี

การสร้างหลักสูตรที่ดีนั้น ต้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา หลักสูตรนั้นจะต้องเหมาะสมกับสภาพของสังคม และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาแล้วสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่น ชาญชัย อาจินสมาจาร กล่าวถึง

หลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรที่ดีต้องยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง การศึกษาสมัยใหม่ได้เน้นถึงทัศนะที่ก้าวหน้า หลักสูตรคือหนทางที่จะรับใช้นักเรียน ดังนั้น หลักสูตรจึงต้องยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง กิจกรรมของหลักสูตรจึงต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติ ความต้องการ ความสนใจและสมรรถวิสัยของเด็ก และจะต้องเหมาะสมกับวุฒิภาวะและขั้นตอนของพัฒนาการของเด็กอีกด้วย โปรแกรมของโรงเรียนจึงควรจัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่ตรงต่อความต้องการโดยตรงของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ
2. หลักสูตรที่ดีจะต้องเน้นในเรื่องประสบการณ์ของมนุษยชาติในทุกด้าน เนื้อหาและอุปกรณ์ของหลักสูตร ควรจะไดมาจากความรู้และประสบการณ์ของมนุษยชาติในทุกด้าน วัตถุประสงค์ของโรงเรียนก็คือ การสะท้อนอารยธรรมและหลักสูตรจะต้องแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ต่าง ๆ ของมนุษยชาติ เด็กจะต้องรู้มีความรู้สึก และกระทำในสิ่งที่มนุษย์ได้รู้ ได้รู้สึกและได้กระทำมาแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. หลักสูตรที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของหลักการ 2 อย่าง คือใช้ประโยชน์ได้และเป็นจริง เด็กวันคือผู้ใหญ่ในวันหน้า ดังนั้น งานการศึกษาจึงควรเป็นการเตรียมตัวเด็ก เพื่อให้มีความรับผิดชอบในชีวิตผู้ใหญ่ในวันหน้า หลักสูตรต้องช่วยเหลือเด็กให้ได้รับหรือพัฒนาอุปนิสัย ทักษะ ความสนใจ และความรูสึก ซึ่งเขามีความต้องการ เพื่อความอยู่ดีของเขาและของบุคคลอื่น ๆ ที่เขาจะอยู่ร่วมด้วย หลักสูตรจะต้องใช้ประโยชน์ได้โดยจะต้องใกล้ชิดกับชีวิตในชุมชน

4. หลักสูตรที่จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก หลักสูตรจะต้องมีความยืดหยุ่นเพื่อสามารถปรับให้เข้ากับความต้องการต่าง ๆ ได้ หลักสูตรต้องสนองต่อความแตกต่าง ระหว่างบุคคลของเด็ก ๆ การสอนเป็นกลุ่มไม่อาจรู้ถึงความแตกต่างของเด็กแต่ละคนได้ตลอดจนศักยภาพของเขาด้วย หลักสูตรที่ก้าวหน้าจะต้องวางแผนโดยยึดความต้องการของเด็ก ๆ และจะต้องคำนึงถึงความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลด้วย เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในเรื่องความสนใจและความถนัด หลักสูตรที่ดีจะต้องสามารถสนองความสนใจและความถนัด ด้วยหลักการประชาธิปไตย ทำให้คำนึงว่าหลักสูตรจะต้องมีลักษณะกว้าง อันทำให้เด็กแต่ละคนได้รับบางสิ่งบางอย่างที่ตรงต่อความสนใจ และสมรรถวิสัยของเขา

5. หลักสูตรที่ดีจะต้องมีความสำคัญทางสังคม (Social Significance) ความสัมพันธ์กับปัญหาและจะถูกใจโดยวัตถุประสงค์ ขอบข่ายของปัญหาและวัตถุประสงค์สามารถพบได้ในความสำคัญทางสังคมและคุณค่าของการศึกษา สังคมให้การสนับสนุนต่อโรงเรียน ดังนั้นหลักสูตรจึงต้องตั้งอยู่บนปัญหาของสังคม ในยุคปัจจุบันโดยตรง แผนของหลักสูตร จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับการจัดแปลงการศึกษา เพื่อสนองความต้องการของชีวิตในชุมชนปัจจุบัน จะต้องมีการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ที่เหมือน ๆ กัน เพื่อว่าอนาคตจะดีกว่าอดีต โรงเรียนของประชาชนจึงควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของความต้องการและปัญหาของประชาชน หลักสูตรของโรงเรียนจะต้องแสดงถึงชีวิตประชาชน วิธีการทำงานจะต้องสอดคล้องกับชีวิตของประชาชน โรงเรียนจะต้องสะท้อนทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งมีความสำคัญในชีวิตของชุมชน

6. หลักสูตรที่ดีจะต้องประกอบด้วยกิจกรรมที่มีวัตถุประสงค์และประสบการณ์ที่มีความหมาย กิจกรรมเป็นลักษณะที่จำเป็นของเด็ก เด็กจะมีพลังงานและความกระตือรือร้นในการค้นหาความหมายต่าง ๆ ดังนั้น หลักสูตรจึงควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของกิจกรรม และความสนใจตามธรรมชาติของเด็ก หลักสูตรจะต้องถูกนำออกใช้ ในรูปของกิจกรรมและประสบการณ์มากกว่า ในรูปของความรู้และข้อเท็จจริงวิชาต่าง ๆ เป็นเพียงช่องทางที่เด็กจะผ่านโดยการทำกิจกรรม การเน้นจึงควรเน้นในเรื่องของเทคนิคการทำงานมากกว่ากฎ (Rule) หรือผลที่เกิดขึ้น (Result)

7. หลักสูตรที่ดีควรส่งเสริมค่านิยมประชาธิปไตย ประชาธิปไตยคือแนวทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การดำรงชีวิต ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเคารพในบุคลิกภาพของมนุษย์ สิ่งดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งสัมพันธ์กับสวัสดิการความร่วมมือ การทำงานร่วมกันกับบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม และการทำงานดังกล่าว ก็จะอาศัยสติปัญญาในการแก้ไขประชาธิปไตยมีความหมายทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ตั้งอยู่บนหลักของการกระจายทรัพย์สินอย่างยุติธรรมเน้นในเรื่องการให้มากกว่าการรับ เน้นในเรื่องความเคารพในแต่ละบุคคล ส่งเสริมให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อิสระในการอภิปรายเพื่อหาความจริงและความก้าวหน้า ปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของแต่ละบุคคล ความยุติธรรมในสังคมและการใช้ทรัพยากรทางวัตถุและวัฒนธรรม เพื่อความสมบูรณ์ของชีวิต การศึกษาเป็นตัวแทน (Agency) ที่จะก่อให้เกิดระเบียบทางสังคม ดังนั้น หลักสูตรจะต้องเล็งไปถึงสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว โดยการจัดหลักสูตรโดยตั้งอยู่บนแนวทางของการร่วมกันคิด การร่วมกันทำกิจกรรมและการอยู่ร่วมกัน

8. หลักสูตรที่ดีจะต้องก่อให้เกิดความเจริญงอกงามในทุกด้านในตัวเด็ก บุคลิกภาพของเด็กจะพัฒนา โดยสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของเขา องค์ประกอบทั้งสองของการศึกษามีความสลับซับซ้อน บุคลิกภาพของเด็กประกอบด้วย องค์ประกอบ (Element) ต่าง ๆ เช่น ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ศิลธรรม สมรรถวิสัยทางสังคมและจิตใจ ความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความเฉลียวฉลาด สิ่งแวดล้อมประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต สิ่งแวดล้อมทางกายและสังคมจะปรุงแต่ง โดยกิจกรรมของเขา หลักสูตรจะต้องช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในทุกด้าน หลักสูตรจะต้องให้ โปรแกรมที่สมดุลย์กันระหว่างการทำงาน การพักผ่อนและเล่นงาน การ^{๑๑}

สรุป ในการสร้างหลักสูตรจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา การจัดรายการสอน ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาวิชา อุปกรณ์การเรียนการสอน วิธีสอน และการประเมินผลการสอนว่า ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่วางไว้เพียงใด หลักสูตรที่สร้างขึ้นแล้วย่อมต้องมีการปรับปรุง เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เป็นอยู่และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคมด้วย

4.5 การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรจะต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบจะต้องคำนึงถึงหลักตรรกวิทยา ความมีเหตุผลเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสังคม ซึ่งจะช่วยให้ครูเข้าใจและสามารถใช้วัสดุ อุปกรณ์ ในการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สำคัญ ดังเช่น Dressel ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การพัฒนาหลักสูตร โดยทั่วไปจะเริ่มต้นที่การพิจารณาปรัชญาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรก่อน เพื่อให้แน่ใจว่าหลักสูตรมุ่งไปทางไหน บางหลักสูตรจะเขียนไว้ชัดเจน บางหลักสูตรเพียงแต่กำหนดว่าจะผลิตบุคลากรแล้วทั้งไว้กว้าง ๆ เพียงเท่านั้น ในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตร เราจะพิจารณาปรัชญาและจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนก่อน เป็นเบื้องต้น การกำหนดปรัชญาและจุดมุ่งหมาย ควรคำนึงถึงปัญหาของหลักสูตร ปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงของสังคม ความก้าวหน้าทางวิชาการ ความต้องการของผู้เรียน แนวนโยบายของคณะเหล่านี้ประกอบกัน หลังจากนั้นก็มีกำหนดเนื้อหาและประสบการณ์ตามวัตถุประสงค์เป็นขั้นตอนต่อไป หลักสูตรอุดมศึกษานั้นเน้นเรื่องเนื้อหาเป็นหลักสำคัญ การกำหนดเนื้อหาจึงเกี่ยวโยง ไปด้วยกับอัตราส่วนระหว่างวิชา การศึกษาทั่วไปและวิชาชีพ วิชาเลือกและวิชาบังคับ วิชาที่ต้องเรียนก่อนหรือหลัง วิชาที่ต้องฝึกฝนเพิ่มเติม วิชาที่ต้องอภิปรายและสัมมนาเป็นต้น⁷⁰

หลักสูตรสร้างขึ้นเพื่อครอบคลุมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์อย่างกว้าง ๆ ที่ทางสถานศึกษากำหนดและจัดทำขึ้น ส่วนการสอนนั้นจะมุ่งที่การส่งต่อถ่ายทอด และสร้างประสบการณ์ต่าง ๆ ที่หลักสูตรกำหนดไว้ให้กับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Tyler ได้กำหนดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ในรูปแบบของคำถามดังนี้

1. วัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่โรงเรียนจะต้องให้เด็กได้รับมีอะไรบ้าง
2. ประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น
3. วิธีการอย่างไรที่จะทำให้จัดประสบการณ์เหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ทำอย่างไรจึงจะทราบว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น⁷¹

ดังนั้น สรุปได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรนั้นเป็นความมุ่งหมายที่สอดคล้อง และส่งเสริมความมุ่งหมายของการศึกษาในระดับชาติ ซึ่งทำได้โดยการสำรวจและวิจัยข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาหรือความต้องการของสังคม เมื่อได้กำหนดความมุ่งหมายแล้ว ขั้นตอนต่อไปของการพัฒนาหลักสูตร คือ การเลือกสรรและจัดลำดับวิชาความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรทั้งสองขั้นตอนเป็นการพัฒนาหลักสูตรในรูปของเอกสารหลักสูตร แต่ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอเพราะยังขาดการปฏิบัติ นั่นคือ ขั้นตอนของการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลแก่ผู้เรียน

4.6 การนำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนสำคัญยิ่งของการพัฒนาหลักสูตร ทั้งนี้เพราะเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นที่สะท้อนให้เห็นในทางปฏิบัติถึงความมุ่งหมาย เนื้อหา ตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอน ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถนำไปปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลได้มากน้อยแค่ไหน มีอะไรที่ยังบกพร่อง มีปัญหาอุปสรรคอะไรบ้างที่ควรจะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข และผู้ที่จะสามารถให้ข้อมูลได้ดีที่สุดก็คือ ผู้ที่นำเอาหลักสูตรไปใช้จริง ๆ อันได้แก่ ครู-อาจารย์ผู้สอนและผู้บริหารโรงเรียน ดังเช่น มารศรี ภิรมย์ราช ได้กล่าวไว้ว่า

การนำเอาหลักสูตรไปใช้ให้สัมฤทธิ์ผลนั้น จำเป็นต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่าย ในโรงเรียน ซึ่งได้แก่ ผู้เรียน ผู้บริหาร หัวหน้าหมวด ครูผู้สอน เจ้าหน้าที่ จาก บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำเอาหลักสูตรไปใช้ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าครูเป็นตัวจักร ที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ครูจึงต้องมีความรู้และทำความเข้าใจกับหลักสูตรและการสอน เพื่อที่จะสามารถจัดกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน ส่วนผู้ที่มีบทบาทสำคัญ น่าจะกล่าวถึงคือ ผู้เรียน ซึ่งจะต้องเป็นผู้ให้คำแนะนำความรู้ความสามารถตลอดจน กำลังใจ เพื่อให้การสอนการเรียนบังเกิดผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตร⁷²

ทำนองเดียวกันกับ Chandra ได้ให้ความหมายของการนำหลักสูตรไปใช้ว่า "เป็น การทดลองใช้เนื้อหาวิชา วิธีสอน เทคนิคในการประเมินผล การใช้อุปกรณ์การสอน แบบเรียน และทรัพยากรต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน"⁷³ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Beauchamp ได้กล่าวว่าการนำหลักสูตรไปใช้หมายถึง "การนำหลักสูตร ไปปฏิบัติโดยประกอบ ด้วยกระบวนการที่สำคัญที่สุด คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดสภาพแวดล้อมใน โรงเรียนให้ครูได้มีการพัฒนาการเรียนการสอน"⁷⁴

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่ง เพราะตัวหลักสูตรเสมือนทฤษฎี การนำหลักสูตรไปใช้ หรือการสอนเปรียบเสมือนภาคปฏิบัติที่เกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้นั้น จะต้องพยายามขยายเนื้อหาสาระ ปรับปรุง สร้างเอกสารสื่อการนำหลักสูตรไปทดลองใช้เพื่อ ประเมินคุณค่าของหลักสูตร ตลอดจนการบริหารหลักสูตร อันจะเป็นการเอื้ออำนวยให้การ ใช้ หลักสูตรบังเกิดผลดี

จากหลักการดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นแนวทางที่จะนำตัว หลักสูตรซึ่งเปรียบเสมือนภาคทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ ในการปฏิบัติจะให้ ได้ผลและมีประสิทธิภาพ นั้นควรจะกระทำดังนี้

1. ผู้บริหารและครูจะต้องศึกษาให้เข้าใจในตัวหลักสูตร
2. รู้จักวิธีการขยายหลักสูตรมาสู่ชั้นเรียน
3. จัดทำประมวลการสอน โครงการสอน แผนการสอน บันทึกการสอน
4. จัดหาหนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ
5. จัดทำอุปกรณ์ประเภทสื่อการเรียนการสอนประกอบเพื่อให้นักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีความเข้าใจในรายวิชาที่สอนอย่างแท้จริง

4.7 บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร

บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร มีความสำคัญมากที่บุคลากรต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรอย่างดี เพื่อถ่ายทอดวิชาความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ ให้กระจ่างชัด และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดังเช่น สกต อุทรานันท์ ได้กล่าวว่า บทบาทของบุคลากรต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรดังนี้คือ

1. นักวิชาการมีบทบาทในการส่งเสริมการใช้หลักสูตรดังนี้
 - 1.1 ช่วยพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร และดำเนินการเรียนการสอนตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
 - 1.2 ทำการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรในหน่วยงานที่ใช้หลักสูตร
 - 1.3 ให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินการใช้หลักสูตร โดยการให้บริการวัสดุหลักสูตร และให้กำลังใจแก่ผู้นำหลักสูตร ไปด้วย
2. ผู้บริหารควรมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรดังนี้
 - 2.1 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร
 - 2.2 ให้บริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ
 - 2.3 ดำเนินการนิเทศและการติดตามผลการใช้หลักสูตร
 - 2.4 กระตุ้นและส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้อง เช่น จัดอบรม หรือจัดประชุมสัมมนา
 - 2.5 ให้กำลังใจและบำรุงขวัญ
3. หัวหน้าหมวดวิชาหรือหัวหน้าสายวิชา ควรจะดำเนินการส่งเสริมการใช้หลักสูตรดังนี้
 - 3.1 ศึกษารายละเอียด และทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนรับผิดชอบอย่างชัดเจน
 - 3.2 ช่วยวางแผนและจัดทำแผนการเรียนการสอน
 - 3.3 จัดหาวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน
 - 3.4 ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบ

4. ครูซึ่งเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง มีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนการใช้หลักสูตรให้ มีประสิทธิภาพดังนี้

- 4.1 ศึกษาหลักสูตรเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนใช้อยู่ อย่างชัดเจน
- 4.2 ปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้อยู่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพ และ ความต้องการของท้องถิ่น
- 4.3 สอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่
- 4.4 พยายามคิดค้นหาวิธีการที่เหมาะสมหรือวิธีการที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการใช้หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้

5. บุคลากรอื่น ๆ ซึ่งได้แก่บรรณารักษ์ นักเทคโนโลยีทางการศึกษานักวัดผล นักแนะแนว ฯลฯ ต่างก็มีบทบาทในการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรดังนี้คือ

- 5.1 ปฏิบัติงาน ในหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบอย่างเต็มที่
- 5.2 ให้ความช่วยเหลือหรือให้บริการแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างเต็มที่⁷⁵

สรุปได้ว่า บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรมีหลายฝ่ายด้วยกัน ถ้าทุกฝ่าย ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ ก็จะมีผลให้การใช้หลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ ประโยชน์สูงสุดและเกิดปัญหาน้อยที่สุด ซึ่งจะช่วยให้การนำหลักสูตรไปใช้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ที่วางไว้

4.8 การจัดปัจจัยที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตร

การจัดปัจจัยที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตร หมายถึง การจัดหรือกระทำการต่าง ๆ ให้มี สภาพที่เหมาะสม และส่งเสริมให้การดำเนินการในการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนเกิดสัมฤทธิ์ผล ตามความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยเฉพาะเรื่องการจัดครูเข้าสอน ดังเช่น สังัด อุทรานันท์ ได้กล่าวไว้ว่า "การจัดครูเข้าสอนจำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ตลอดจน ความสนใจของครูแต่ละคนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนมีโอกาสได้ใช้ศักยภาพของตน ให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรมากที่สุด"⁷⁶

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้เสนอแนวทางการจัดครูเข้าสอนไว้ดังนี้

ประการที่ 1 สืบรวจความพร้อมของโรงเรียน การเรียนก่อนเปิดระบบ การเรียน

ประการที่ 2 กำหนดคุณสมบัติสำหรับผู้สอนรายวิชาในแผนการสอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประการที่ 3 จัดตามถนัดของครูผู้สอน เช่น จัดตามวิชาเอกที่เรียน จัดตามวิชาโทที่เรียนมา จัดตามความเข้าใจและจัดตามประสบการณ์ เป็นต้น

ประการที่ 4 การแก้ไขการขาดแคลนครู สามารถทำได้โดยจัดครูคนเดียวสอนหลายวิชา จัดครูฝ่ายสนับสนุนการสอนมาช่วยปฏิบัติการและจัดการเรียนให้ตรงกัน

ประการที่ 5 การจัดหาคณากรภายนอกเข้ามาช่วยสอนในโรงเรียน

ประการที่ 6 การจัดครูสอนแทนเมื่อครูไม่มาทำการสอน

ประการที่ 7 การใช้เงินบำรุงการศึกษาจ้างครูสอน เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครู⁷⁷

สรุปได้ว่า การจัดปัจจัยที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตร เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เพื่อเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

4.9 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นั้นเป็นวิธีการที่ทางฝ่ายสถานศึกษาจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียน เช่น การจัดตารางสอน การจัดครูเข้าสอน การจัดชั้นเรียน การกำหนดคู่มือหรือแบบเรียน และการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับครูผู้สอน ซึ่งการจัดตารางสอนต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญเป็นพิเศษ ต้องใช้เวลาและความพยายามทั้งต้องระมัดระวัง เพราะเมื่อได้ปฏิบัติจริงแล้วมักจะพบกับอุปสรรคนานัปการ การจัดตารางสอนที่ดีควรให้หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้จัด จำนวนชั่วโมงและวิชาที่สอนของครูในหมวดวิชาของตนแล้วมอบให้ฝ่ายวิชาการ เพื่อนำไปจัดตารางสอนรวมทั้งโรงเรียน ดังเช่น วิทยุ สาร ได้ให้ความหมายของตารางสอนว่า "ตารางสอนคือ การกำหนดวิชาและเวลาที่จะให้เรียน โดยละเอียดประจำวันตลอดสัปดาห์"⁷⁸ และ กิตติมา ปรีดีติลิก ได้เสนอแนวทางการจัดตารางสอน ซึ่งผู้บริหารควรคำนึงถึงหลักในการจัดดังต่อไปนี้

1. จะต้องบรรจุวิชาเรียนและเวลาเรียนให้ครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้
2. กำหนดเวลาเรียนโดยแบ่งเป็นจำนวนคาบของแต่ละวิชา และแต่ละวัน หากวิชาใดมีความสำคัญที่จะจัดจำนวนคาบมากกว่าบางรายวิชาย่อมเป็นไปได้
3. กำหนดวิชาที่เรียนลงในแต่ละคาบวิชา โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของแต่ละวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ควรอยู่ตอนเช้า หรือคาบแรกของตอนเช้า วิชาการ ควรอยู่คาบสุดท้ายของตอนเช้า หรือตอนบ่าย
4. วิชาที่ใช้ความคิดมากไม่ควรอยู่ซ้อนกันหลายคาบวิชาในวันเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. วิชาที่มีการปฏิบัติมาก ๆ ควรจัดเป็น 2 คาบต่อกัน
6. ควรจัดจำนวนคาบหรือเวลาเรียนตอนเช้าให้มากกว่าตอนบ่ายเพราะตอนบ่าย อาจมีอากาศร้อนหรือเครื่องเครียดในตอนเช้ามามากแล้ว
7. การจัดวางวิชาในแต่ละคาบ แต่ละวัน ต้องสัมพันธ์กับเวลาของผู้สอนด้วย
8. ควรเฉลี่ยชั่วโมงสอนของผู้สอนให้ทัดเทียมกัน เช่น ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในสัญญาว่าจ้างครูกำหนดไว้ว่าชั่วโมงสอนของครูมัธยมต้นไม่เกิน 22 ชั่วโมง มัธยมปลายไม่เกิน 20 ชั่วโมง และครูจะต้องใช้ชั่วโมงว่างเพื่อเตรียมการสอนตรวจงาน และทำงานอื่น ๆ เกี่ยวกับนักเรียน⁷⁹

นอกจากนี้ อภิรมย์ ณ นคร และคณะ ได้กล่าวถึง การกำหนดนัดหมายระหว่างครูผู้สอนและนักเรียนในเรื่องของวิชาและเวลาที่จะให้นักเรียนโดยละเอียด ประจำวันตลอดสัปดาห์

ในการจัดตารางการเรียนการสอนนั้น ผู้บริหารงานวิชาการควรทราบถึงสิ่งต่อไปนี้

1. จะต้องพิจารณาถึงจำนวนของห้องเรียนและจำนวนนักเรียนว่าจะสมควรหรือไม่ทั้งนี้จะต้องทราบถึงอัตราของห้องเรียนเป็นสำคัญ และการจัดแบ่งชั้นเรียนให้เป็นไปตามความเหมาะสมตามสภาพที่ควรเป็น
2. ต้องทราบระยะเวลาในชั่วโมงของการเรียนการสอนว่าวันหนึ่ง ๆ ควรจะมีช่วงเวลาของการเรียนการสอน คาบละเท่าไร และในสัปดาห์หนึ่งควรจะใช้เวลาเรียนเท่าใด จากการกำหนดอัตราของชั่วโมงการเรียน ก็จะต้องมีไม่น้อยกว่าหลักสูตรกำหนด เช่น สัปดาห์หนึ่ง ๆ กำหนดไว้สัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง รวมเวลาที่ต้องใช้สำหรับการเรียน รวม 6 วัน คิดเฉลี่ยวันละ 5 ชั่วโมง หรือ อีกนัยหนึ่งก็คือวันละ 6 ชั่วโมง รวม 5 วัน ทั้งนี้ ก็ควรจะเป็นเรื่องที่ทางโรงเรียนจะต้องพิจารณาในเรื่องของความเหมาะสมและเห็นสมควร
3. การจัดวิชาใดก่อนหลังต้องคำนึงถึงนักเรียนและเวลาที่จะสอน เช่น ไม่ควรจัดวิชาที่นำเพื่อใช้เวลาเรียนตอนบ่าย สำหรับประเทศไทยอากาศร้อนอบอ้าวเวลาบ่ายเป็นเวลาที่ทำให้นักเรียนง่วง เวลาเช้าเป็นเวลาที่ดีที่สุดไม่ควรจัดวิชายากที่ต้องใช้ความคิดมาก ๆ ให้เรียนติดต่อกัน ควรจัดสลับกันไปทั้งสัปดาห์
4. การจัดตารางการเรียนการสอน ควรเฉลี่ยชั่วโมงสอนต่อหนึ่งสัปดาห์ให้เท่าเทียมกัน หรือใกล้เคียงกันมากที่สุด และตารางการเรียนการสอนนี้ควรทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนโรงเรียนเปิดอย่างน้อย 2 สัปดาห์ และประกาศให้ครูทุกคนในโรงเรียนทราบ เพื่อจะได้เตรียมงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ให้เสร็จเรียบร้อย⁸⁰

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปได้ว่า การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตรนั้น จะต้องจัดตามความเหมาะสม เช่น ตามคุณวุฒิทางการศึกษา ตามความถนัดและประสบการณ์ และจัดตามความสมัครใจ ต้องใช้บุคลากรของแผนกอย่างมีประสิทธิภาพ ให้สามารถสอนแทนกันได้เมื่อครูประจำวิชาไม่มา และถ้าจะให้ดีนั้นต้องมีการตรวจสอบความรู้ ความสามารถของครูอยู่เสมอ หากพบว่าไม่ชอบบกร่องในเรื่องใดหรือหัวข้อใด ต้องพยายามหาทางพัฒนาโดยการเชิญวิทยากรมาสอนให้ความรู้ หรืออาจจะจัดให้มีการประชุมสัมมนาทางวิชาการ เพื่อให้ครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในรายวิชาที่สอนอย่างแท้จริง

4.10 สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลและมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยหลายครั้งระบุว่า การสอนที่ใช้สื่อที่ดีนั้นจะทำให้ผู้เรียนเรียนได้เร็วกว่า ประหยัดเวลากว่า ถูกต้องแม่นยำหรือสื่อความหมายได้ดีกว่า ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายผลการเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังเช่น ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ได้ให้ความหมายของสื่อการสอนว่า หมายถึง "อุปกรณ์และวิธีการประกอบการสอน เพื่อให้เป็นสื่อกลางในการสื่อความหมาย ที่ผู้สอนประสงค์จะส่ง หรือถ่ายทอดไปยังผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ"⁸¹ ส่วนทัศนีย์ ศุภเมธี ได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนไว้ว่า หมายถึง "สิ่งใดก็ตามที่เป็นตัวกลางนำความรู้ ความคิดและเจตคติจากครูไปสู่ผู้เรียน และทำให้การเรียนการสอนได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี"⁸² และกรมการฝึกหัดครูได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึง "พาหนะที่จะนำความรู้ ประสบการณ์ ทักษะและเจตคติไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ"⁸³

นอกจากนี้ ทัศนีย์ ศุภเมธี ได้กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอนว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ประเภทวัสดุหรือเรียกว่าสื่อขนาดเล็กได้แก่ วัสดุที่นำเสนอความรู้ด้วยตัวของสื่อเองไม่ต้องอาศัยเครื่องมือ เป็นป้ายนิเทศ บัตรคำ ของจำลอง สมุดภาพ แผนที่ และยี่งรวมถึงวัสดุที่ต้องอาศัยเทคนิคประกอบ คือ อาศัยเครื่องมือ กลไกอันเป็นตัวนำเสนอเรื่องราวหรือความรู้ต่าง ๆ เช่น การบันทึกเสียง แผ่นเสียง สไลด์ เทปบันทึกภาพ
2. ประเภทเครื่องมือ ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนต์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องเทปบันทึกเสียง
3. ประเภทเทคนิคหรือวิธีการ หรืออาจเรียกว่า การใช้กิจกรรมนั่นเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนที่น่าสนใจได้แก่ การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การสาธิต การศึกษานอกสถานที่ การเล่าเรื่อง ฯลฯ⁸⁴

สื่อการเรียนการสอนเป็นวัสดุอุปกรณ์ และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องทำ เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องจัดทำและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ดังที่ โอวาท พลศิริ ได้แบ่งประเภทของสื่อการเรียนการสอนไว้ 2 ประเภทดังนี้

ประเภทที่ 1 ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ต้องใช้เครื่อง เช่น วัสดุอุปกรณ์ประเภท จัดแสดงรูปภาพ แผนภูมิ แผ่นวงจร แผงสาธิต กิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

ประเภทที่ 2 ได้แก่ วัสดุประเภทที่ต้องใช้เครื่องฉายและเครื่องมือประเภทต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เครื่องฉายสไลด์และสไลด์ฟิล์มสกริปและวัสดุประกอบเครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายวัสดุทึบแสง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ (Overhead Projector) เทป เครื่องเล่นแผ่นเสียง วีดีโอ และวัสดุประกอบ เป็นต้น⁸⁵

สรุปได้ว่าสื่อการสอนทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ประหยัดเวลา ช่วยถ่ายทอดความคิดระหว่างครูกับนักเรียน ช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องราวที่ครูสอนได้อย่างรวดเร็วและจำได้อย่างถาวร สบาย

4.11 วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน

วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนหมายถึง เครื่องมือหรือวัสดุใด ๆ ที่ช่วยครูให้สามารถถ่ายทอดข้อเท็จจริง ทักษะ ทักษะคิด ความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้เกิดผลดีแก่การเรียนรู้ขึ้น ซึ่งผู้บริหารจะต้องมีความรู้ในด้านนี้เป็นอย่างดี ดังที่ อภิรมย์ ณ นคร และคณะ ได้เสนอแนะผู้บริหารในการบริหารงานอุปกรณ์การศึกษา ดังนี้

1. อาจารย์ใหญ่ควรพิจารณาในการทำวัสดุการศึกษานั้น ๆ ว่าได้อำนวยประโยชน์ทางการศึกษามากน้อยเพียงใด
2. อาจารย์ใหญ่ควรมองเห็นความสำคัญของการฝึกอบรมครูและบุคลากรภายในโรงเรียนให้รู้จักวิธีการใช้อุปกรณ์การศึกษาต่าง ๆ ด้วยความชำนาญและถูกต้อง
3. อาจารย์ใหญ่ควรได้มองเห็นความสามารถของครูอาจารย์ที่มีอยู่ ซึ่งอาจมีความชำนาญพิเศษเฉพาะด้านได้ช่วยแนะแนวทางด้านวัสดุอุปกรณ์ได้
4. เมื่อมีครูเข้าใหม่เมื่อใด ควรได้มีการประชุมพิเศษและแนะนำความสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของการใช้วัสดุทัศนศึกษาและเขาจะได้มีโอกาสฝึกการใช้เครื่องมือเหล่านั้นในโอกาสอันเหมาะสม

5. อาจารย์ใหญ่ ควรเปิดโอกาสให้ครูทุกคนในโรงเรียนมีโอกาสได้ศึกษาและสังเกตวิธีการใช้อุปกรณ์การศึกษาร่วมกันให้มีโอกาสฝึกหัดใช้เครื่องมือเหล่านั้นด้วย ทั้งนี้ต้องดูโอกาสที่เหมาะสม

6. อาจารย์ใหญ่ ควรกระตุ้นครูทุกคนในโรงเรียนให้มีโอกาสเข้าโครงการฝึกงานภาคฤดูร้อน ที่ทางสถาบันฝึกหัดครูหรือทางมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จัดขึ้น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แก่ตัวครูเอง และแก่นักเรียนในโรงเรียนด้วย

7. อาจารย์ใหญ่ ควรหาหนังสือที่เกี่ยวกับอุปกรณ์การศึกษาใหม่ ๆ มาให้ครูในโรงเรียนได้อ่านได้ศึกษา เพื่อจะได้เกิดแนวความคิดสร้างสรรค์ ในการสร้างอุปกรณ์ใหม่ ๆ และเป็นประโยชน์ในการใช้สอนต่อไป¹⁰

สรุปได้ว่า วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนเป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นและสำคัญมากต่อการถ่ายทอดความรู้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้นและสามารถจะอำนวยความสะดวกการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี

4.12 ห้องสมุด

ในปัจจุบันการสอนในโรงเรียน ได้เน้นเกี่ยวกับเรื่องการใช้ห้องสมุดเป็นอย่างมาก เพราะได้เห็นคุณค่าของห้องสมุดว่าเป็นศูนย์กลางแห่งวิชาการทั้งปวง ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง การฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ห้องสมุดเพื่อศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ที่ตนสงสัยหรือยังไม่ทราบ ย่อมจะเป็นเครื่องช่วยปลูกฝังนิสัยรักการอ่านอันเป็นสิ่งพึงประสงค์อย่างยิ่ง สำหรับการสร้างความฉลาดและความรอบรู้ให้แก่ตัวนักเรียนเอง ดังเช่น กิติมา ปรีดีติติก ได้กล่าวถึงผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการจัดห้องสมุดโรงเรียนให้ดีถูกต้อง และเพียงพอกับความต้องการของผู้มาใช้บริการดังนี้

1. ต้องสนับสนุนการจัดดำเนินงานของห้องสมุดทุกด้าน เช่น จัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เพียงพอ จัดหาหนังสือและวัสดุอุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่จำเป็น ต้องใช้ตลอดจนงบประมาณมาสนับสนุน

2. จัดหาครูหรือบรรณารักษ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับห้องสมุดและเข้าใจนักเรียน
ช่วยดำเนินการในห้องสมุด

3. สถานที่ควรจัดเป็นสัดส่วน
4. ฝึกฝนนักเรียนให้รู้จักการใช้บริการห้องสมุด
5. สนับสนุนครูให้รู้จักใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ
6. ส่งเสริมการศึกษาด้วยตนเอง^{๑๗}

สรุปได้ว่าห้องสมุดของโรงเรียนควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ห้องสมุดควรตั้งไว้ชั้นล่างสุดของอาคารเรียนซึ่งจะเป็นการง่ายต่อการให้บริการ
2. ควรมีเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่ได้รับการฝึกอบรมในวิชาบรรณารักษศาสตร์อยู่เสมอ
3. ควรจัดหนังสือไว้ให้มากชนิดที่สุด และควรให้เพียงพอแก่ความต้องการ ของนักเรียนในระดับต่าง ๆ หนังสือที่ส่งซื้อเข้ามา ในห้องสมุดควรมีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยครู และนักเรียนร่วมอยู่ด้วย
4. ที่นั่งอ่านหนังสือภายในห้องสมุดควรสะดวกสบาย มีโต๊ะเพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่ใช้ห้องสมุด และสภาพของห้องสมุด ต้องสะอาดอากาศโปร่งเย็นสบายชวนให้นั่งอ่านหนังสือ
5. ระบบสำหรับยืมหนังสือ ควรจะเป็นไปในทางให้ความสะดวกแก่นักเรียนที่จะยืมควรมีหนังสือใหม่ ๆ เข้าห้องสมุดเสมอ ๆ เพราะจะเป็นเครื่องช่วยกระตุ้น ให้นักเรียนอยากเข้าไปใช้ห้องสมุด

บุญศรี ไพรัตน์ ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรวิชาการใช้ห้องสมุดในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยวิชาการศึกษาพบว่า ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตรเหมาะสมดีอยู่แล้ว ส่วนด้านเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรนั้น อาจารย์เห็นว่าเหมาะสมดี แต่นักศึกษาเห็นว่าเนื้อหามากเกินไปเมื่อเทียบกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ควรปรับปรุงอัตราเวลาให้สอดคล้องกับเนื้อหา ด้านการเรียนการสอนทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า วิธีสอนที่ใช้กันมากที่สุดคือการบรรยาย และเสนอว่าการสอนวิชาการใช้ห้องสมุด ควรเพิ่มการสอนและการปฏิบัติให้มากขึ้น^{๑๘}

4.13 กิจกรรมนักเรียน

กิจกรรมนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นด้วยความร่วมมือของนักเรียนเพื่อสนองความต้องการและความสนใจอันจะเป็นทางเสริมสร้างประสบการณ์ และพัฒนาการด้านต่าง ๆ กิจกรรมที่จัดขึ้นอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในห้องเรียน แต่อาจมีกิจกรรมบางอย่างที่ช่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่งเสริมกิจกรรมในห้องเรียนให้มีคุณค่าและมีประโยชน์มากขึ้น กิจกรรมนักเรียนส่วนมากจัดนอกห้องเรียน มีบรรยากาศเป็นกันเอง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิบัติงานร่วมอยู่ด้วย ดังเช่น กิตติมา ปรีดีติติก ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมนักเรียนชั้นในโรงเรียนนั้นมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางจิตวิทยาของเด็ก
2. เพื่อเป็นการเตรียมเด็กให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตย เพราะกิจกรรมนักเรียนจะสอนความร่วมมือกับทางสังคม การรู้จักเคารพกฎและคำสั่ง เพื่อก่อให้เกิดวินัยที่ต่อการยอมรับนับถือความคิดเห็นของผู้อื่น
3. เพื่อเสริมสร้างการรู้จักนำตนเองและบังคับตนเอง ได้ช่วยให้นักเรียนปรับตนเองให้เข้ากับสภาพชีวิตได้ด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง
4. เพื่อสำรวจพัฒนาความสนใจและความถนัดของแต่ละบุคคล ทั้งนี้เพื่อจะได้ฝึกฝนและพัฒนาความสามารถนั้น ๆ ให้ดียิ่งขึ้น
5. เพื่อให้เด็กสนใจกับกิจกรรมของโรงเรียนให้มากขึ้นอันจะเป็นโอกาสให้นักเรียนได้สร้างเกียรติและความเจริญรุ่งเรืองให้แก่สถานศึกษา ทั้งยังจะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกภูมิใจและเป็นเจ้าของกิจกรรมร่วมกัน
6. เพื่อส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
7. เพื่อจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับวิชาที่เรียนในหลักสูตร เป็นการส่งเสริมการเรียนในหลักสูตรให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ๑๑

สรุปได้ว่า กิจกรรมนักเรียนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการให้มีการศึกษาที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของหลักสูตรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมทั่วถึงกันทุกคน โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อฝึกให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะตามวิถีทางของระบอบประชาธิปไตย มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีวินัยและความรับผิดชอบในตัวเอง ครูเป็นเพียงที่ปรึกษาควบคุมดูแลอยู่ห่าง ๆ เท่านั้น กิจกรรมเหล่านี้มีกำหนดเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เอาไว้เป็นส่วนประกอบของหลักสูตร เช่น กิจกรรมผู้นำเพื่อประโยชน์ กิจกรรมลูกเสือและยุวกาชาด กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กิจกรรมศาสนาและศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

4.14 การวัดผลและประเมินผล

ในการจัดการเรียนการสอนนั้น สิ่งที่จะขาดไม่ได้ในการบริหารงานวิชาการ คือ การวัดผลและประเมินผล เพื่อจะได้นำผลมาปรับปรุงงานวิชาการให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ฉะนั้น การวัดผลและประเมินผลจึงเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารงานวิชาการ ดังเช่น บรรดล สุขปิติ ได้ให้ความหมายการวัดผลการศึกษาและการประเมินผลการศึกษาไว้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวัดผลการศึกษา หมายถึง ขบวนการในการกำหนดตัวเลขหรือคะแนนหรือสัญลักษณ์อื่นใดเพื่อแทนปริมาณหรือคุณภาพของพฤติกรรมแต่ละด้านที่เจริญก้าวหน้าในตัวนักเรียนทั้งนี้ย่อมต้องอาศัยเครื่องมือหรือวิธีการที่เหมาะสม และการประเมินผลการศึกษา หมายถึง ขบวนการในการตัดสินใจลงสรุปคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่เจริญก้าวหน้าในตัวนักเรียนว่า มีคุณค่า เพียงพอหรือไม่หรือมีคุณภาพดีระดับใด ทั้งนี้ย่อมต้องอาศัยเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นหลักในการเปรียบเทียบ^{๑๐}

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการเรียนการสอนเพราะการวัดและประเมินผลจะช่วยให้เกิดประโยชน์ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อปรับปรุงการสอนของครู ทำให้ครูทราบว่าผลการสอนของตนเองเป็นอย่างไร จะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
2. เพื่อปรับปรุงการเรียนของนักเรียน นักเรียนจะได้ทราบว่าตนเองเก่งอ่อนอย่างไร และครูก็จะทราบว่าเด็กคนไหนเก่ง อ่อนแค่ไหน จะได้แก้ไขปรับปรุงเป็นราย ๆ ไป
3. เพื่อปรับปรุงระบบการบริหารในโรงเรียน ทำให้ทราบสภาพที่แท้จริงของหลักสูตร โครงการสอนและบันทึกการสอนที่นำมาสู่ภาคปฏิบัติประสบกับปัญหาอย่างไร ตรงไหนที่ควรจะมีการแก้ไขหรือพัฒนาต่อไป
4. เพื่อเป็นข้อมูลทางการศึกษาทั่วไป เช่น เพื่อแสดงผลการเรียนรู้จบ และเป็นหลักฐานให้ผู้ปกครองได้ทราบ

5. การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญมาก ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีส่วนสำคัญในการช่วยให้การพัฒนาหลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครบวงจรของการพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาเปรียบเทียบและตัดสินเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบหลักสูตรว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพียงใด มีผลกระทบอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ปรับปรุงหลักสูตรนั้นให้ดีขึ้น

การประเมิน (Evaluation) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายของคำว่า ประเมินไว้ว่า "กะประมาณค่าหรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่น ประเมินราคา กะประมาณคุณค่าหรือผล เช่น ประเมินผลการศึกษา ประเมินผลการสัมมนา"^{๑๑}

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ ได้ให้ความหมายของการประเมินไว้ดังนี้ "การประเมินเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องจากการวัดผลแล้ววินิจฉัย สรุป ตัดสิน ตีราคา ซึ่งคุณค่าที่ได้จาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวัดนั้นอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยเกณฑ์หรือมาตรฐานเป็นตัวกำหนดว่าคุณลักษณะที่วัดได้นั้นดี ไม่ดี มีคุณค่า ไร้คุณค่า สวย ไม่สวย เหมาะ ไม่เหมาะ เป็นต้น"⁹² ทำนองเดียวกับ Zais ให้ความหมายของการประเมินสอดคล้องกับ บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ ว่า "เป็นการตัดสินคุณค่า และการประเมินที่ดี ต้องอาศัยข้อมูลจำนวนมากซึ่งได้มาจากหลายแหล่ง"⁹³ และ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ได้ให้ความหมายของการประเมินดังนี้

การประเมิน (Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นกระบวนการให้ได้มาซึ่งสารสนเทศ สำหรับตัดสินคุณค่าของโปรแกรมการศึกษา ผลิตผล กระบวนการจัดมุ่งหมายของโครงการหรือโปรแกรมหรือทางเลือกต่าง ๆ ที่ออกแบบเพื่อนำไปปฏิบัติให้บรรลุจุดมุ่งหมาย⁹⁴

นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ ได้กล่าวถึงการประเมินหลักสูตรไว้ว่า

การประเมินหลักสูตรจะทำให้ทราบปัญหา และแนวทางปรับปรุงหลักสูตร ให้ชัดเจนขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้ดีและเหมาะสมต่อไป เพราะการประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตร โดยใช้ผลจากการวัดในแง่มุมต่าง ๆ ของสิ่งที่ประเมิน เพื่อนำมาพิจารณาสรุปร่วมกันว่าจะให้คุณค่าของหลักสูตรที่พัฒนานั้นว่ามีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือต้องปรับปรุงแก้ไขและได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของการประเมินหลักสูตรไว้ 2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปใช้ กล่าวคือ ภายหลังจากการวางหลักสูตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะนำหลักสูตรไปใช้จะต้องตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขบางส่วนก่อนนำไปใช้จริง
2. การประเมินจากการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อดูว่าหลักสูตรเมื่อนำไปปฏิบัติจริงได้ผลเพียงใด บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ มีข้อดี ข้อเสีย ในวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างไร เพื่อจะได้หาทางปรับปรุงหลักสูตรนี้ ต่อไปหรือไม่⁹⁵

การประเมินหลักสูตร เป็นองค์ประกอบหนึ่งของหลักสูตรและเป็นกิจกรรมหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งมีทั้งการกำหนดความมุ่งหมาย การเลือกและจัดเนื้อหาวิชา และประสบการณ์การนำเอาหลักสูตรไปใช้ การประเมินหลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร ดังเช่น ทิศนา ขัมมณี ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ 3 ประการคือ

1. เพื่อคุณค่าของหลักสูตร โดยดูว่าหลักสูตรที่จัดขึ้นสามารถสนองตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรนั้นต้องการหรือไม่
2. เพื่อตัดสินว่าการวางเค้าโครงและรูปแบบของหลักสูตร ตลอดจนการบริหารงานและการสอนตามหลักสูตรเป็นไปในทางที่ถูกต้องแล้วหรือไม่
3. เพื่อวัดดูว่า ผลผลิตคือผู้เรียนนั้นเป็นอย่างไร^{๑๖}

สรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตรเป็นการประเมินเพื่อหาผลสรุปว่าหลักสูตรนั้นประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด สามารถสนองตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่และผู้เรียนได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาหรือไม่ เพื่อจะได้ทราบข้อดีและข้อควรแก้ไขของหลักสูตรต่อไป

Peppard ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรครูประถมศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐอิลลินอยส์ เพื่อติดตามว่าการผลิตครูประถมศึกษาของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับความต้องการของโรงเรียนต่าง ๆ หรือไม่ รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูประถมศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ครูประถมศึกษาดังกล่าวได้รับการตระเตรียมมาจากมหาวิทยาลัยเป็นอย่างดี หลักสูตรของมหาวิทยาลัยเหมาะสม และเป็นไปตามความต้องการของครูประถมที่จะไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ และผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าหลักสูตรควรแก้ไขข้อบกพร่อง โดยเน้นในเรื่องการสอนอ่านวิชาวิทยาศาสตร์และสังคมศึกษา^{๑๗}

Taylor ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรปริญญาโททางการศึกษาในวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐโอกลาโฮมา โดยสัมภาษณ์ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 125 คน และครูใหญ่โรงเรียนที่สำเร็จการศึกษาเหล่านี้ทำการสอน จำนวน 75 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ทั้งผู้สำเร็จการศึกษาและครูใหญ่มีความคิดเห็นเหมือนกันดังนี้

1. ด้านวิชาเฉพาะ ควรเพิ่มเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ และเพิ่มรายวิชา วิธีการสอน วิชาเฉพาะด้วย
2. ด้านวิชาการศึกษา ควรปรับปรุงเพื่อให้สามารถนำไปใช้กับสถานการณ์จริงในห้องเรียน โดยการเพิ่มเนื้อหาบางส่วน และตัดเนื้อหาบางส่วนที่ไม่เหมาะสมหรือซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่นออกไป
3. ด้านวิชาสามัญทั่วไป ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนรายวิชาที่สนใจ
4. การบริการแนะแนวและการให้คำปรึกษาหารือ การบริการห้องสมุด และการเตรียมตัวเพื่อทำวิจัยอยู่ในขั้นพอใจ^{๑๘}

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตร ได้มีผู้สร้างทฤษฎีการประเมิน ตลอดจนรูปแบบหรือโมเดลต่าง ๆ มากมาย ซึ่งพอจะแบ่งลักษณะของพฤติกรรมการประเมินหลักสูตรได้ 3 แบบ โดยอุทุมพร ทองอุไทย ได้กล่าวถึงรูปแบบการประเมินดังนี้

แบบที่ 1 โมเดลที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal-Attainment Model) โมเดลนี้เน้นจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เป็นหลัก พยายามกำหนดจุดมุ่งหมายตลอดจนตีค่าจุดมุ่งหมายเหล่านั้น การประเมินจะให้คุณค่ามากน้อย พิจารณาจากวัตถุประสงค์ที่บรรลุผลสำเร็จผู้ที่เป็นผู้ดำเนินการประเมินด้านนี้ คือ R.Tyler

แบบที่ 2 โมเดลที่ยึดเกณฑ์เป็นหลัก (Criterion Model) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 โมเดลการตัดสินใจ ซึ่งใช้เนื้อหาเป็นเกณฑ์ (Judgemental Model Emphasizing Intrinsic Criteria) โมเดลแบบนี้เน้นเฉพาะกระบวนการที่ช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ ไม่เน้นประสิทธิภาพของผลที่เกิดขึ้น

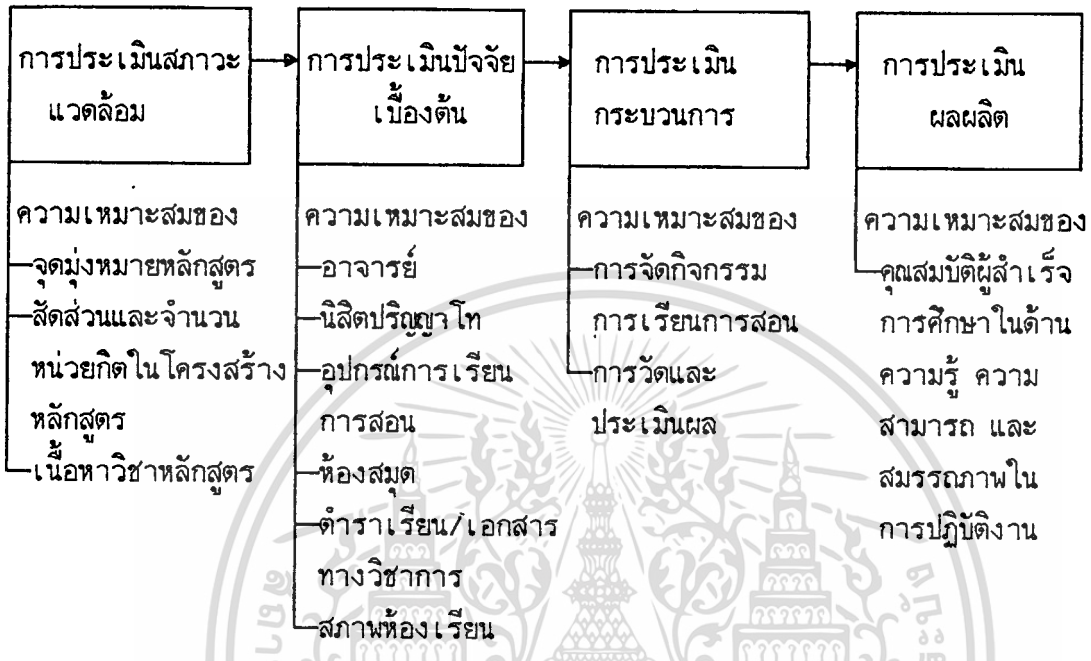
2.2 โมเดลการตัดสินใจที่ยึดเกณฑ์ภายนอก (Judgemental Model Emphasizing Extrinsic Criteria) โมเดลประเภทนี้จะดูผลที่วัตถุประสงค์บรรลุเป้าหมายผู้ที่ผู้ดำเนินการแบบจำลองนี้คือ M.Scriven และ Robert E. Stake

แบบที่ 3 โมเดลที่ช่วยในการตัดสินใจ (Decision Model) เป็นโมเดลการประเมินที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้มีหน้าที่ตัดสินใจ ผู้นำในด้านนี้คือ Stufflebeam, M. Alkin และ M. Provus โมเดลที่สำคัญและนิยมใช้กันมาก คือ ซีป โมเดล (CIPP Model) ซึ่งพัฒนาโดย Stufflebeam & et.al.^{๑๑}

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นถึงการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 เพื่อให้การประเมินบ่งชี้จุดดีและจุดบกพร่องขององค์ประกอบทุกส่วนในหลักสูตร ตลอดจนถึงการประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวของผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนให้เกิดการตัดสินใจแก้ไข หรือปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น จึงเห็นได้ว่าการประเมินหลักสูตรนี้จะเหมาะสมกับการประเมิน เพื่อช่วยในการตัดสินใจ ผู้วิจัย จึงได้เลือกศึกษารายละเอียดโครงสร้างของ CIPP Model มาเป็นแนวทางการวิจัยครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

6. CIPP Model

CIPP Model นี้พัฒนาขึ้นโดย Danial L. Stufflebeam & et al. ซึ่งให้ความหมายของการประเมินผลตามทัศนะของตนเองไว้ว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการของการจัดหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ซึ่งจะช่วยในการตัดสินใจทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ และ Stufflebeam ได้กล่าวถึง CIPP Model ไว้ดังนี้

CIPP Model ประกอบด้วย การประเมิน 4 ด้านคือ ประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) ประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) ประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) ประเมินผลผลิต (Product Evaluation)

1. การประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) คือการประเมินสภาพแวดล้อมและความต้องการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินจะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผนงาน นโยบาย เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และความต้องการอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) คือการประเมินปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือปัจจัยที่เป็นตัวทำให้เกิดวิธีการที่จะนำมาใช้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การประเมินผลในส่วนนี้เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจว่าระบบโครงสร้างต่าง ๆ ของหลักสูตรรวมทั้งวิธีการ และระบบการบริหารงานของหลักสูตรมีความเหมาะสมหรือไม่ ควรจะใช้วิธีการใดที่เหมาะสมกว่า

3. การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) คือการประเมินกระบวนการของหลักสูตรในด้านการจัดการเรียนการสอน และเนื้อหาวิชาทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียน การประเมินในส่วนนี้จะใช้เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจดำเนินการปฏิบัติตามวิธีการที่ได้กำหนดไว้แล้ว

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) คือการประเมินผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรนั้นตามวิธีการ และแนวทางดำเนินการสอนตามที่ได้ออกมาตัดสินใจแล้ว การประเมินผลในส่วนนี้เพื่อช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง และเมื่อดำเนินการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแล้วจะต้องทำการประเมินในกระบวนการเดิมเช่นนี้อีก เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด¹⁰⁰

การประเมินตามแนวคิดนี้จะต้องทำการประเมินเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบการศึกษาที่ต้องอาศัยข้อมูลมาปรับปรุงตลอดเวลา

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ ได้ทำการวิจัยเรื่องการประเมินผลหลักสูตรครุศาสตร์ ดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา โดยใช้แบบจำลองชิปเป็นแบบประเมินเพื่อหาข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระของหลักสูตร คุณภาพนิสิต ภาระงานของอาจารย์ กระบวนการบริหารหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และผลผลิตของหลักสูตร วิธีการประเมินใช้การวิเคราะห์เอกสาร สัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามจากอาจารย์ นิสิต และบัณฑิต ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ในด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระของหลักสูตร มีการระบุวัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะ แต่มิได้ระบุคุณสมบัติของนักจิตวิทยาอย่างชัดเจน วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะมีความสอดคล้องกันดี เนื้อหาสาระสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะจำนวนและสัดส่วนเนื้อหาสาระยังไม่เหมาะสม

2. ในด้านคุณภาพนิสิต นิสิตที่มุ่งเทกับการศึกษา ได้เต็มที่ส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ความสามารถในสาขาเฉพาะที่ต้องการศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีและโทปานกลาง มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษและความถนัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิงวิทยาการไม่เป็นที่พอใจนิสิตรุ่นหลังๆ มีศักยภาพเชิงวิทยาการต่ำกว่านิสิตรุ่นแรก

3. ในด้านการะงานของอาจารย์ อาจารย์ได้สอนเต็มที่ตามเกณฑ์ควบคุม วิทยานิพนธ์ไม่เกิน 5 เล่ม ตามเกณฑ์ อาจารย์ 4 ใน 5 คน ยังต้องออกนิเทศ ประสพการณ์วิชาชีพนิสิตระดับปริญญาตรี อาจารย์ทำการค้นคว้าวิจัยในศาสตร์ น้อยมาก และบริการชุมชนค่อนข้างต่ำ

4. ในด้านกระบวนการบริหารหลักสูตร รูปแบบและโครงสร้างการบริหาร หลักสูตรยังไม่มีประสิทธิภาพ วิธีสอบคัดเลือกไม่เหมาะสมและไม่สนองต่อการศึกษา ในระดับปริญญาเอกระบบอาจารย์ที่ปรึกษาฯ ยังไม่มีประสิทธิภาพ วิธีการเปรียบเทียบ โอนหน่วยกิตยังไม่รัดกุมพอการสอนภาษาต่างประเทศขาดจุดหมายที่แน่นอน และ วิธีการไม่เข้ามาตรฐานสากล ระบบการสอบรวบยอดก่อให้เกิดปัญหา

5. ในด้านกระบวนการเรียนการสอน อาจารย์และนิสิตไม่ทราบปรัชญาของบัณฑิตศึกษาอย่างเด่นชัด สภาพแวดล้อมทางวัตถุที่เอื้อต่อประสิทธิภาพการเรียน การสอนอยู่ในขั้นไม่พอใจ อาจารย์ไม่เป็นผู้ใฝ่วิจัยเท่าที่ควร ควรเสริมความเชี่ยวชาญ ของอาจารย์บางคน อาจารย์ควรติดตามความรู้และสืบเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ให้มากกว่านี้ พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ดีเด่นคือ การสอนแบบกลุ่มเล็กที่มีการ อภิปรายอย่างกว้างขวางและการชี้แนะแหล่งความรู้อย่างชัดเจน กระบวนการสอน ของอาจารย์ยังมีประสิทธิภาพต่ำ ในเรื่องการทุ่มเทให้การสอนการใช้เทคนิคและ จิตวิทยาการสอน การให้ทิศทางการศึกษาแก่นิสิต การประเมินและใช้ประโยชน์จาก การประเมินกระบวนการเรียนการสอน

6. ในด้านการประเมินผลผลิตของหลักสูตร ผลิตตษฏีบัณฑิตต่ำกว่าแผนถึง ร้อยละ 85 โดยเฉลี่ยนิสิตใช้เวลาในการศึกษามากกว่าที่ควรจะเป็น ดุษฎีบัณฑิตสาขา จิตวิทยารุ่นแรกมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนค่อนข้างสูง¹⁰¹

สุทัศน์ วิวัฒนปฐพี ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรกายภาพบำบัด คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้แบบจำลอง ชิป (CIPP Model) ของ Daniel L. Stufflebeam โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุง และ พัฒนาหลักสูตรกายภาพบำบัด ในด้านบริบท (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายโครงสร้าง และ เนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับอาจารย์ นักศึกษา อุปกรณ์ การเรียนการสอน ตำรา และสถานที่เรียน ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัด การเรียนการสอน ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับบัณฑิต วิธีการประเมินโดยศึกษาข้อมูล เอกสารหลักสูตรการสำรวจสถานการณ์ การสัมภาษณ์ และการส่งแบบสอบถามความคิดเห็น ได้ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การประเมินบริบท

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นจุดมุ่งหมายในระดับทั่วไปเป็นจุดมุ่งหมายที่ระบุให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านสติปัญญาความสามารถ ด้านทัศนคติ ค่านิยมในการประกอบวิชาชีพและด้านทักษะ และความชำนาญในการประกอบอาชีพ โครงสร้างของหลักสูตรเน้นทางด้านทฤษฎีมากกว่าด้านปฏิบัติ

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น

ปัจจัยที่สนับสนุนการนำหลักสูตรไปใช้ไม่เหมาะสมเท่าที่ควร เพราะอาจารย์ทำหน้าที่ด้านวิจัยและบริการวิชาการค่อนข้างต่ำ สัดส่วนวุฒิของอาจารย์ประจำต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัย นอกจากนี้อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา และสถานที่เรียนไม่เพียงพอแก่นักศึกษา แต่สัมฤทธิ์ผลการเรียนของนักศึกษาอยู่ในระดับดี

3. การประเมินกระบวนการ

ผู้สอนประเมินกระบวนการว่า ได้จัดกิจกรรมการสอนเหมาะสมและปฏิบัติหน้าที่เต็มความสามารถ แต่มีกิจกรรมการเรียนการสอนบางอย่าง มีผู้เรียนเห็นว่าควรแก้ไข

4. การประเมินผลผลิต

หัวหน้าผู้รับผิดชอบนักกายภาพบำบัดเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาเป็นผู้มีความสามารถ มีทัศนคติที่ดี มีคุณธรรมในการประกอบอาชีพ มีทักษะและความชำนาญในการปฏิบัติงานตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ก็ต้องการให้ผลผลิตของหลักสูตรมีคุณลักษณะสูงกว่าที่เป็นจริง¹⁰²

ลักษณะ บรรพภาณุจน์ ได้ทำการวิจัยเรื่องการประเมินผลโครงการอบรมครูประจำการที่ไม่มีวุฒิ โดยใช้แบบจำลอง ซิป กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ ครูประจำการที่เข้ารับการอบรมจำนวน 77 คน และอาจารย์ที่ทำการอบรมจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม แบบสังเกตการสอน และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อเรื่อง ฐานนิยม ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสรุปได้ดังนี้

1. การประเมินวัตถุประสงค์ของโครงการ วัตถุประสงค์ของโครงการสอดคล้องกับหน้าที่และงานของกองส่งเสริมวิทยฐานะครู นโยบายของกรมการฝึกหัดครู นโยบายทางการศึกษาของประเทศ ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 และสอดคล้องกับความต้องการ และความคาดหวังของครูประจำการเป็นอย่างมาก

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ทรัพยากร และแผนการดำเนินงาน มีความเหมาะสมเนื่องจากมีความพร้อมในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีคณะกรรมการดำเนินงานและอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถ ปัจจัยเบื้องต้นในด้านคุณภาพอาจารย์ผู้สอน อุปกรณ์ประกอบการเรียน เวลา สถานที่และบริการด้านต่าง ๆ เหมาะสม

3. การประเมินกระบวนการ การดำเนินการอบรมเห็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน มีการวางแผนล่วงหน้าและปฏิบัติตามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความเหมาะสมปานกลาง ประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์อยู่ในเกณฑ์ดี

4. การประเมินผลผลิต การอบรมสรุปประจำการตามโครงการนี้ ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการที่วางไว้ กล่าวคือ สรุปประจำการที่เข้ารับการอบรมมีความรู้ความสามารถ โดยผ่านการสอบวัดผลหลังการอบรมได้เป็นผลให้สรุปประจำการที่ไม่มีวุฒิครูลดน้อยลง คาดว่าสรุปประจำการจะนำความรู้ที่ได้รับไปปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น และคาดว่า โครงการนี้จะสามารถทำให้สรุปประจำการที่ไม่มีวุฒิตดไปมากที่สุด¹⁰³

สรุปได้ว่า ตำรา เอกสารและผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพบว่า การประเมินหลักสูตรส่วนใหญ่ เน้นให้เห็นถึงความสำคัญ และกระบวนการต่าง ๆ ของหลักสูตร เพื่อหาข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอย่างครบวงจรในด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับอาจารย์ นักศึกษา อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา และสถานที่เรียน ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งจะส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดประโยชน์สูงสุด ต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 และนำเอาทฤษฎีการประเมินผลหลักสูตรของ Phi Delta Kappa Committee Model ใช้ CIPP Model (Context-Input-Process-Product) ของ Daniel L. Stufflebeam มาประยุกต์ใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และวางแผนพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพอย่างครบวงจรต่อไป

เชิงอรรถ

¹Thomas J. Sergiovanni, Martin Burlingame, and others, Education Governance and Administration (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1980), p. 5.

²Herbert A. Simon, Administrative Behavior 3rd ed. (New York : The Macmillan Co., Inc., 1976), p. 39.

³George R. Terry, Principles of Management (Homewood, Illinois : Richard D. Irwin, Inc., 1968), pp. 4-8.

⁴สมพงษ์ เกษมสิน, การบริหาร (ธนบุรี : โรงพิมพ์วัฒนาการพิมพ์, 2531), หน้า 13.

⁵สมบูรณ์ พรหมภาพ, หลักเบื้องต้นของการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2521), หน้า 2.

⁶ธงชัย สันติวงษ์, องค์การและการบริหาร (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516), หน้า 12.

⁷พนัส หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524), หน้า 5.

⁸Chester W. Harris, Encyclopedia of Educational Research (New York : The Macmillan Company, 1960), p. 1555.

⁹สวัสดิ์ อุดมโกชน, การจัดระบบการสอนการงานและอาชีพ (นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532), หน้า 16.

¹⁰นุชนารถ สุนทรพันธ์, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2533), หน้า 1.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹¹เมธี บิลันธานนท์, การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2533), หน้า 59.

¹²Lester w. Anderson, and Lauren A'Van Dyke, Secondary School Administration (Boston : Houghton Mifflin Company, 1963), pp. 10-11.

¹³Van Miller, The Public Administration of American School (New York : The Macmillan Company, 1965), pp. 500-508.

¹⁴Ronald F. Campbell, John E. Cargally and John A. Ramseyer, Introduction to Educational Administration (Boston : Allyn and Facon Inc., 1958), p. 85.

¹⁵Edward W. Smith, Stanby W. Krouse, and Mark M. Atkinson, The Education Encyclopedia (New York : Prentice-Hall, Inc., 1961), p. 170.

¹⁶Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Company, 1973), p. 541.

¹⁷Dror Yehezhe, "The Planning Process," International Review of Administrative Sciences (Brussel : 1, 1963), p. 29.

¹⁸Earnest Dale, Management : Theory and Practice (New York : McGraw-Hill, 1973), p. 89.

¹⁹George R. Terry, Principle of Management (Homewood, Illinois : Richard D. Irwin, 1960), p. 46.

²⁰ไพรัช เดชะรินทร์, การบริหารงานพัฒนาชนบท (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524), หน้า 97-99.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

²¹ เอกวิทย์ ณ ถลาง, "คุณภาพการประถมศึกษา," วารสารประชาศึกษา ปีที่ 32 ฉบับที่ 3 (เมษายน, 2525), หน้า 32-34.

²² วิทยุ สาร, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2516), หน้า 252.

²³ นัชรีย์ สว่างทรัพย์, การบริหารงานวิชาการ (กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา, 2529), หน้า 1.

²⁴ พันส์ หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว, หน้า 62.

²⁵ จวีวรรณ เต็มพิทักษ์, "ปัญหาการบริหารงานวิชาการในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางสังกัดกรมสามัญศึกษา," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), บทคัดย่อ.

²⁶ Kimball Wiles, Supervision for Better Schools 3rd ed. (New Jersey : Prentice-Hall, 1967), p. 75.

²⁷ Dale S. Beach, The Management of People at Work (London : The Macmillan Company, 1965), p. 54.

²⁸ สุกิจ จุลละนันท์, หลักบริหาร (พระนคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, 2510), หน้า 118.

²⁹ วิจิตร ศรีสะอ้าน และคณะ, เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและระบบบริหารการศึกษา เล่ม 1 หน่วยที่ 1-5 (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2523), หน้า 29.

³⁰ อมร รักษาสัตย์, การบริหารงานบุคคลในประเทศไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักนายกรัชมณตรี, 2514), หน้า 15.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

³¹นิพนธ์ กิनावงค์, หลักเบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนและการนิเทศการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2526), หน้า 79.

³²เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์, การบริหารกิจการนักเรียน (พิมพ์โลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิมพ์โลก, 2520), หน้า 6-8. (อัครสำเนา)

³³ภิญโญ สาร, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 261.

³⁴นพพงษ์ บุญจิตราตุลย์, หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป (กรุงเทพฯ : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 157.

³⁵Alvin Ray Atwood, "A Study of Student Personnel Services Available in Colleges of the Church of the Nazarene in the United States with Certain Recommendations for Improvement," Dissertation Abstracts Vol. 34, No.7 (Jan. 1973), p. 4402-A.

³⁶Richard A. Gorton, School Administration : Challenge and Opportunity for Leadership (Iowa : Wm. C. Brown Company Publishers, 1976), pp. 43-44.

³⁷เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์, พฤติกรรมผู้นำทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525), หน้า 33.

³⁸Roald F. Campbell, and Others, Introduction to Educational Administration 3rd ed. (Boston : Allyn and Bacon, 1968), pp. 137-138.

³⁹เมธี บิลันธานนท์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 131.

⁴⁰Emery Stoops, and M. L. Raffarty. Jr, Practices and Trends in Schools Administration (New York : Ginn and Company, 1966), pp.115-116.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁴¹James J. Jones and Others, Secondary School Administration (New York : McGraw-Hill, 1969), pp. 179-183.

⁴²นิพนธ์ กิณาวงค์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 80.

⁴³เอกชัย กี่สฤษดิ์, หลักบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : อนงค์ศิลป์การพิมพ์, 2527), หน้า 107.

⁴⁴เมธี บิลันธานนท์, การบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พิทักษ์อักษร, 2525), หน้า 267-268.

⁴⁵กรมอาชีวศึกษา, สำนักงานเลขาธิการกรม, ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารงานสถานศึกษา พ.ศ. 2529 (สิงหาคม 2529), หน้า 6-7.

⁴⁶บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, "ความรู้เกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง," คู่มือนักศึกษา 2533, เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม, หน้า 7.

⁴⁷คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, "คู่มือนักศึกษา," (กรุงเทพฯ : อีรพษ์การพิมพ์, 2533), หน้า 14.

⁴⁸เรื่องเดียวกัน, หน้าพิเศษ 2.

⁴⁹เรื่องเดียวกัน, หน้า 15.

⁵⁰เรื่องเดียวกัน, หน้า 16-17.

⁵¹บัณฑิตวิทยาลัย, "คู่มือนักศึกษา," สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้าพิเศษ 2.

⁵²เรื่องเดียวกัน, หน้าพิเศษ 2.

⁵³เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁵⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 188-189.

⁵⁵ Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Company, 1973), p. 137.

⁵⁶ Gorge A. Beauchamp, Curriculum Theory 3rd ed. (Illinois : The Kegg Press, 1975), p. 196.

⁵⁷ กมล ภูประเสริฐ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา : ความหมายของหลักสูตร," จุลสารประถมศึกษา 6(8) : 5-8 (กรกฎาคม 2523), หน้า 5.

⁵⁸ สันต์ ธรรมบำรุง, หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527), หน้า 208.

⁵⁹ เมธี ปิณฑานนท์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 59.

⁶⁰ กาญจนา คุณารักษ์, หลักสูตรและการพัฒนา (นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527), หน้า 4.

⁶¹ วิจิตร ศรีสะอาด, การมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523), หน้า 29.

⁶² ถาวร บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตร (กรุงเทพฯ : มงคลการพิมพ์, 2504), คำนำ.

⁶³ ธีรยุทธ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, "แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร," เอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการการสอน เล่ม 1 (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525), หน้า 204-205.

⁶⁴ กาญจนา คุณารักษ์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 7.

⁶⁵ จันทิกา ลิ้มปิเจริญ, การพัฒนาหลักสูตร (ภูเก็ต : วิทยาลัยครูภูเก็ต, 2526), หน้า 14.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁶⁶ ชัมพันธ์ กุญชร ณ อยุธยา, เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพรมวัน, 2525), หน้า 23-24.

⁶⁷ วิชัย ราษฎร์ศิริ, หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 10-12.

⁶⁸ นิภา แนวบุญเนียร, "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร," คหเศรษฐศาสตร์ ปีที่ 22, ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม 2521), หน้า 4.

⁶⁹ ชัญชัย อาจิณสมาจาร, การนิเทศการศึกษา (กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2525), หน้า 94-96.

⁷⁰ Paul L. Dressel, The Undergraduate Curriculum in Higher Education (Washington, D. C. : Center for Applied Research in Education, 1963), pp. 19-24.

⁷¹ Tyler W. Ralph, Basic Principles of Curriculum and Instruction (Chicago : University of Chicago Press, 1968), p. 1.

⁷² มารศรี ภิรมย์ราช, "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตการศึกษา 2," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 50.

⁷³ Arvida Chandra, Curriculum Development and Evaluation in Education (New Delhi : Sterling Publishers, 1977), p. 10.

⁷⁴ George A. Beauchamp, op. cit., p. 164.

⁷⁵ สัจด์ อุทรานันท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 273-275.

⁷⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 264.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁷⁷ หน่วยงานนิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, คู่มือการบริหารงานวิชาการ (กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2522), หน้า 21.

⁷⁸ วิทยุ สาร, สิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว, หน้า 240.

⁷⁹ กิตติมา ปรีดีติลล, "การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น," เอกสารประกอบคำสอน (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร : 2529), หน้า 93.

⁸⁰ อภิรมย์ ณ นคร และคนอื่น ๆ, การบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522), หน้า 87.

⁸¹ ชัยยงค์ ทรมวงศ์, ระบบสื่อการสอน (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 90.

⁸² ทศนีย์ ศุภเมธี, หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูธนบุรี, 2527), หน้า 123.

⁸³ การฝึกหัดครู, กรม, รายงานการประชุมปฏิบัติการผลิตสื่อตามโครงการผลิตสื่อของศูนย์วัฒนธรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : กรมฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, 2516), หน้า 121.

⁸⁴ ทศนีย์ ศุภเมธี, สิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว, หน้า 121.

⁸⁵ โอวาท พูลศิริ, "การผลิตเทคโนโลยีทางการศึกษา," เอกสารประกอบคำบรรยายแก่นักศึกษาปริญญาโท สาขาการบริหารอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2533 ณ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

⁸⁶ อภิรมย์ ณ นครและคณะ, สิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว, หน้า 87.

⁸⁷ กิตติมา ปรีดีติลล, สิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว, หน้า 101.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁸⁸บุญศรี ไพรัตน์, "การประเมินผลหลักสูตรวิชาการใช้ห้องสมุดในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยวิชาการศึกษา," (ปริญญาพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2515), หน้า 46. (อัดสำเนา)

⁸⁹กิตติมา ปรีดีติลล, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 271-272.

⁹⁰บรรดล สุขปิติ, การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา วิทยาลัยครูนครปฐม, 2529), หน้า 4-5.

⁹¹ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525), หน้า 502.

⁹²บุญเชิด ภูโยอันตพงษ์, การวัดและประเมินผลการศึกษา (กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519), หน้า 4.

⁹³Robert S. Zais, Curriculum Principles and Foundations (New York : Thomas Y. Crowell Company Inc., 1976), p. 370.

⁹⁴สมหวัณ พิชัยานวัฒน์, การประเมินโครงการประชุม : หลักการและการประยุกต์ใช้ (กรุงเทพฯ : พริ้งพวงนา, 2524), หน้า 3-4.

⁹⁵วิชัย วงษ์ใหญ่, พัฒนาหลักสูตรและการสอน พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2523), หน้า 191.

⁹⁶ทีศนา แคมมณี, หลักสูตรประถมศึกษา 2521 : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ (กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชน จำกัด, 2520), หน้า 113.

⁹⁷Peppard Elenor Joanne, An Evaluation of Elementary Education Curriculum at Illinois State University (Dissertation Abstracts International, 28 : 520, June, 1967), p. 520.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁹⁸Fred J. Taylor, An Appraisal of Selected Aspects of Teaching Degree Program at Teacher Educational Institution 1963, 23 : 2806.

⁹⁹อุทุมพร ทองอุไทย, การประเมินทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : ปรีชาการพิมพ์, 2520), หน้า 5.

¹⁰⁰Daniel L. Stufflebeam, Educational Evaluation and Decision Making. Illinois : F.E. Peacock Publishers, Inc., 1971), pp.128-150.

¹⁰¹สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคนอื่น ๆ, รายงานการประเมินผลหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา (กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 20.

¹⁰²สุทัศน์ วิวัฒนาการ, "การประเมินหลักสูตรกายภาพบำบัด คณะแพทยศาสตร์ศิริราชมหาวิทยาลัยมหิดล," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527), บทคัดย่อ.

¹⁰³ลักขณา บรรณกาญจน์, "การประเมินผลการอบรมครูประจำการที่ไม่มีวุฒิ," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533), บทคัดย่อ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท เรื่องการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน และรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้ คือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือ การทดลองใช้แบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาโท ที่เข้าศึกษาตั้งแต่พุทธศักราช 2530 จนถึง 2534 ทั้งที่กำลังศึกษารายวิชา และ/หรือ กำลังรอสอบรวบยอด และ/หรือ กำลังประชุมพิจารณาหัวข้อและโครงวิทยานิพนธ์ และ/หรือ กำลังทำวิทยานิพนธ์ และ/หรือ สำเร็จการศึกษาแล้ว โดยแบ่งนักศึกษาปริญญาโทตามกลุ่มที่ศึกษา ได้แก่ ภาคปกติ (เรียนในเวลาราชการ) จำนวน 65 คน ภาคค่ำ (เรียนเวลาเย็น) จำนวน 70 คน และภาคพิเศษ (เรียนวันเสาร์-อาทิตย์) จำนวน 70 คน รวมทั้งสิ้น 205 คน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มนักศึกษา	เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา					
	2530	2531	2532	2533	2534	รวม
ภาคปกติ	14	18	16	9	8	65
ภาคค่ำ	14	16	21	8	11	70
ภาคพิเศษ	-	14	13	22	21	70
รวม	28	48	50	39	40	205

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 4 ข้อ สอบถามเกี่ยวกับลักษณะกลุ่มที่ศึกษา เพศ สังกัด และอายุ รุ่นที่ศึกษา การประชุมพิจารณาหัวข้อ โครงงานวิทยานิพนธ์ สอบวิทยานิพนธ์และผู้สำเร็จการศึกษา โดยใช้แบบเลือกตอบและเติมข้อความ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีการประเมินผล หลักสูตรของ Phi Delta Kappa ใช้ CIPP Model (Context-Input-Process-Product Model) ของ Daniel L. Stufflebeam¹ ได้แก่

2.1 ประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) ในด้านจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร มีจำนวน 13 ข้อ สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร มีจำนวน 26 ข้อ และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีจำนวน 10 ข้อ

2.2 ประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) ในด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร จำนวน 11 ข้อ

2.3 ประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) ในด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของหลักสูตร มีจำนวน 12 ข้อ การวัดและประเมินผล มีจำนวน 13 ข้อ

2.4 ประเมินผลผลิต (Product Evaluation) ในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จ การศึกษาของหลักสูตร มีจำนวน 15 ข้อ

รวมจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 100 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบ Rating Scale 5 ระดับ และได้กำหนดมาตราวัดไว้ดังนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	มีคะแนนเท่ากับ 5
ระดับความเหมาะสมมาก	มีคะแนนเท่ากับ 4
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	มีคะแนนเท่ากับ 3
ระดับความเหมาะสมน้อย	มีคะแนนเท่ากับ 2
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	มีคะแนนเท่ากับ 1

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 เกี่ยวกับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 8 ข้อ

การหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจและแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไข จากนั้นได้นำแบบสอบถาม ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจจำนวน 5 คน พิจารณาเรื่องความเที่ยงตรงของเนื้อหาและการใช้ภาษา จากนั้นได้นำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะรวมทั้งข้อบกพร่องต่าง ๆ ไปหาหรืออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วมกันพิจารณาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำแบบสอบถามไปทำการทดลองใช้

จำนวนผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

ลำดับที่	รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	ตำแหน่งงาน
1	ดร. ไพศาล หวังพานิช	ผู้อำนวยการสำนักทดสอบและวัดผลมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2	ดร. วิชัย วงษ์ใหญ่	อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3	ดร. กาญจนา ชูศรีวงศ์	อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4	ดร. สุกัญญา สุกมลสันต์	อาจารย์สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5	ดร. รวีวรรณ ชินะตระกูล	อาจารย์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

การทดลองใช้แบบสอบถาม

หลังจากการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามอย่างละเอียดรอบคอบดีแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้ดังต่อไปนี้

1. หลังจากที่ได้นำแบบสอบถามปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำแบบสอบถามทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาปีพุทธศักราช 2530 จนถึงปีพุทธศักราช 2534 ทั้งที่กำลังศึกษา รายวิชา และ/หรือ กำลังรอสอบรวมยอด และ/หรือ กำลังประชุมและพิจารณาหัวข้อ โดรงวิทยานิพนธ์ และ/หรือ กำลังทำวิทยานิพนธ์ และ/หรือ สอบวิทยานิพนธ์แล้วแต่ยังแก้ไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่เสร็จ และ/หรือสำเร็จการศึกษาแล้ว โดยการจับฉลากชื่อนักศึกษาเพื่อเป็นกลุ่มประชากร 30 คน จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 235 คน ทั้งนี้ เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรเฉพาะ ซึ่งไม่สามารถไปทดลองสอบถามกับประชากรกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งไม่เรียนหลักสูตรนี้ได้ เพื่อจะได้ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหามากที่สุด ดังนี้

แบบสอบถาม Try-out

นักศึกษาปริญญาโท	เข้าศึกษา พ.ศ.	ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ	รวม
รุ่นที่ 1	2530	2	2	-	4 คน
รุ่นที่ 2	2531	2	2	3	7 คน
รุ่นที่ 3	2532	2	2	3	7 คน
รุ่นที่ 4	2533	2	2	2	6 คน
รุ่นที่ 5	2534	2	2	2	6 คน
รวม		10	10	10	30 คน

2. ภายหลังจากได้ทดลองใช้ (Try-out) แล้วผู้วิจัยได้นำข้อมูลไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -co-efficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.82 และเมื่อแยกเป็นรายด้านจะมีความเชื่อมั่นของแต่ละด้านดังนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .86
2. ด้านสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .95
3. ด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .76
4. ด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .78
5. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .73
6. ด้านการวัดและประเมินผล	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .80
7. ด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา	มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .85

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิงอรรถ

77

ถือว่าแบบสอบถามนี้มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่จะนำไปใช้สอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อขออนุญาตกรณมาชีวิตศึกษา เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และสถาบันต่าง ๆ ที่นักศึกษาปริญญาโทที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสังกัดอยู่ เพื่อเก็บข้อมูลในสถานการศึกษาต่าง ๆ และเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ไปยังประชากรกลุ่มตัวอย่างขอความอนุเคราะห์กรอกแบบสอบถาม และจัดส่งคืนให้กับผู้วิจัย ภายในเวลากำหนด คือ 20 วัน โดยผู้วิจัยได้จัดส่งซองจดหมายพร้อมแสตมป์และเจ้าหน้าที่ตนเองแนบไปด้วย หลังจากกำหนดเวลาแล้วยังได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาไม่ครบ หรือไม่ได้รับกลับคืนมากเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงใช้โทรศัพท์ติดต่อไปรวมทั้งได้ไปติดตามแบบสอบถามนั้น ๆ ด้วยตนเองอีกครั้ง ปรากฏผลการรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้กลับคืนจำนวน 185 ฉบับ จากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งออกไปจำนวน 205 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.24

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์เหมาะสม การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 โดยมีรายละเอียดการใช้ค่าสถิติดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยวิธีหาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปแบบตาราง

2. ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ในแต่ละด้านและภาพรวม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเป็นค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the social Sciences/Personal Computer Plus) การวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปของตารางและบรรยาย ตารางการเปรียบเทียบ ค่าสถิติต่าง ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยหาจำนวนและค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติภาคค่ำ และภาคพิเศษ ต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ในด้าน

- 2.1 สภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร
- 2.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปริญญาโท อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา/เอกสารทางวิชาการ ห้องสมุดและสภาพห้องเรียน
- 2.3 กระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
- 2.4 ผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 4 ด้าน

- 3.1 สภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย หลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร
- 3.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปริญญาโท อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา/เอกสารทางวิชาการ ห้องสมุดและสภาพห้องเรียน
- 3.3 กระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
- 3.4 ผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป ของหลักสูตร
ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้อักษรย่อสัญลักษณ์ทางสถิติ

ดังความหมายต่อไปนี้

$\bar{X}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยรวมของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
$\bar{X}_1$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
$\bar{X}_2$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
$\bar{X}_3$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
S.D. ₁	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
S.D. ₂	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
S.D. ₃	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
F	หมายถึง	ค่าความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว
MS	หมายถึง	ความแปรปรวน (Mean Square)
SS	หมายถึง	ผลบวกกำลังสอง (Sum of Square)
df	หมายถึง	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ทั่วไปของผัสดองแบบสอบถาม

เป็นการแสดงจำนวน ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดจำแนกตามกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท

เพศ สังกัด อายุ รุ่นที่ศึกษา การประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์ สอบวิทยานิพนธ์และ
ผู้สำเร็จการศึกษา ดังตารางต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1
จำนวนค่าและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามกลุ่มนักศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักศึกษาปริญญาโท	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
1. ภาคปกติ	65	31.72	59	28.78
2. ภาคค่ำ	70	34.14	62	30.24
3. ภาคพิเศษ	70	34.14	64	31.22
รวม	205	100	185	90.24

ตารางที่ 1 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 28.78
ภาคค่ำ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 30.24 และภาคพิเศษ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 31.22

ตารางที่ 2
จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชาย	126	68.10
2. หญิง	59	31.90
รวม	185	100.00

ตารางที่ 2 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็น เพศชายมากกว่าเพศหญิง เป็นเพศชาย จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 68.10 คน และเป็นเพศหญิง จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 31.90

ตารางที่ 3
จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสังกัด

สังกัด	จำนวน	ร้อยละ
1. กรมอาชีวศึกษา	109	58.91
2. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน	51	27.58
3. อื่น ๆ	25	13.51
รวม	185	100.00

ตารางที่ 3 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นสังกัดกรมอาชีวศึกษา มากกว่าสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 58.91 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 27.58 และสังกัดอื่น ๆ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.51

ตารางที่ 4
จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 26 ปี	—	—
2. 26 - 35 ปี	35	18.92
3. 36 - 45 ปี	100	54.05
4. 46 ปีขึ้นไป	50	27.03
รวม	185	100.00

ตารางที่ 4 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นอายุ ระหว่าง 36 - 45 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 54.05 อายุ 46 ปีขึ้นไป จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.03 อายุระหว่าง 26 - 35 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.92 และอายุต่ำกว่า 26 ปี ไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข

ตารางที่ 5
จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรุ่นที่ศึกษา

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร อาชีพศึกษา	ภาคปกติ		ภาคค่ำ		ภาคพิเศษ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รุ่นที่ 1	13	22.03	12	19.34	—	—	25	13.51
รุ่นที่ 2	15	25.43	16	25.81	14	21.87	45	24.33
รุ่นที่ 3	15	25.43	16	25.81	13	20.31	44	23.78
รุ่นที่ 4	9	15.25	9	14.52	19	29.69	37	20.00
รุ่นที่ 5	7	11.86	9	14.52	18	28.13	34	18.38
รวม	59	100	52	100	64	100	185	100

ตารางที่ 5 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นนักศึกษาปริญญาโทรุ่นที่ 1 ภาคปกติ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.03 ภาคค่ำ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 19.34 รวมทั้งหมด 25 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 13.51

นักศึกษาปริญญาโทรุ่นที่ 2 ภาคปกติ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25.45 ภาคค่ำ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 25.81 ภาคพิเศษ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 21.87 รวมทั้งหมด 45 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 24.33

นักศึกษาปริญญาโทรุ่นที่ 3 ภาคปกติ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25.43 ภาคค่ำ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 25.81 ภาคพิเศษ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 20.31 รวมทั้งหมด 44 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 23.78

นักศึกษาปริญญาโทรุ่นที่ 4 ภาคปกติ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25 ภาคค่ำ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 14.52 ภาคพิเศษ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 29.69 รวมทั้งหมด 37 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 20.00

นักศึกษาปริญญาโทรุ่นที่ 5 ภาคปกติ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11.86 ภาคค่ำ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 14.52 ภาคพิเศษ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 28.13 รวมทั้งหมด 34 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 18.38

ตารางที่ 6

จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนตาม
ประชุมพิจารณาหัวข้อและ โครงงานวิทยานิพนธ์แล้ว

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร อาชีพศึกษา	ภาคปกติ		ภาคค่ำ		ภาคพิเศษ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปีการศึกษา 2531	—	—	2	11.12	—	—	2	3.64
ปีการศึกษา 2532	1	5.00	—	—	—	—	1	1.82
ปีการศึกษา 2533	2	10.00	6	33.34	2	11.76	10	18.18
ปีการศึกษา 2534	7	35.00	3	16.67	2	11.76	12	21.82
ปีการศึกษา 2535	10	50.00	7	38.89	13	76.48	30	54.55
รวม	20	100	18	100	17	100	55	100

ตารางที่ 6 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษา ประชุมพิจารณาหัวข้อและ โครงงานวิทยานิพนธ์ ในปีการศึกษา 2531 ภาคค่ำ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.12 ส่วนภาคปกติและภาคค่ำไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 3.64

ในปีการศึกษา 2532 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษา ประชุมพิจารณาหัวข้อและ โครงงานวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ส่วนภาคค่ำและภาคพิเศษไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 1.82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปีการศึกษา 2533 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาประชุมพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ภาคค่ำ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 33.34 ภาคพิเศษ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 รวมทั้งหมด 10 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 18.18

ในปีการศึกษา 2534 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาประชุมพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 ภาคค่ำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ภาคพิเศษ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 รวมทั้งหมด 12 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 21.82

ในปีการศึกษา 2535 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาประชุมพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ภาคค่ำ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 38.89 ภาคพิเศษ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 76.48 รวมทั้งหมด 30 คน คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 54.55

ตารางที่ 7

จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสอบวิทยานิพนธ์

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ		ภาคค่ำ		ภาคพิเศษ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปีการศึกษา 2531	—	—	—	—	—	—	—	—
ปีการศึกษา 2532	—	—	—	—	—	—	—	—
ปีการศึกษา 2533	1	12.50	—	—	2	13.33	3	10.00
ปีการศึกษา 2534	—	—	1	14.28	5	33.33	6	20.00
ปีการศึกษา 2535	7	87.50	6	85.72	8	53.34	21	70.00
รวม	8	100	7	100	15	100	30	100

ตารางที่ 7 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาสอบวิทยานิพนธ์ ในปีการศึกษา 2531 และปีการศึกษา 2532 ไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปีการศึกษา 2533 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สอบวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ภาคพิเศษ จำนวน 2 คน
คิดเป็นร้อยละ 13.33 ส่วนภาคค่ำ ไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข รวมทั้งหมด 3 คน คิดเป็นร้อยละ
รวมเท่ากับ 10.00

ในปีการศึกษา 2534 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สอบวิทยานิพนธ์ ภาคค่ำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.28 ภาคพิเศษ จำนวน 5 คน
คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนภาคปกติไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข รวมทั้งหมด 6 คน คิดเป็นร้อยละ
รวมเท่ากับ 20.00

ในปีการศึกษา 2535 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สอบวิทยานิพนธ์ ภาคปกติ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ภาคค่ำ จำนวน 6 คน
คิดเป็นร้อยละ 85.72 ภาคพิเศษ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 53.34 รวมทั้งหมด 21 คน
คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 70.00

ตารางที่ 8
จำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามผู้สำเร็จการศึกษา

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ		ภาคค่ำ		ภาคพิเศษ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปีการศึกษา 2531	—	—	—	—	—	—	—	—
ปีการศึกษา 2532	—	—	—	—	—	—	—	—
ปีการศึกษา 2533	2	25.00	4	25.00	—	—	6	17.14
ปีการศึกษา 2534	3	37.50	4	25.00	1	9.10	8	22.86
ปีการศึกษา 2535	3	37.50	8	50.00	10	90.90	21	60.00
รวม	8	100	16	100	11	100	35	100

ตารางที่ 8 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแยกเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
การบริหารอาชีวศึกษาสำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2531 และปีการศึกษา 2532 ไม่ปรากฏผล
ข้อมูลตัวเลข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปีการศึกษา 2533 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สำเร็จการศึกษา ภาคปกติ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ภาคค่ำ จำนวน 4 คน
คิดเป็นร้อยละ 25.00 ส่วนภาคพิเศษไม่ปรากฏผลข้อมูลตัวเลข รวมทั้งหมด 6 คน คิดเป็นร้อยละ
รวมเท่ากับ 17.14

ในปีการศึกษา 2534 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สำเร็จการศึกษา ภาคปกติ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ภาคค่ำ จำนวน 4 คน
คิดเป็นร้อยละ 25.00 ภาคพิเศษ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 รวมทั้งหมด 8 คน
คิดเป็นร้อยละรวมเท่ากับ 22.86 .

ในปีการศึกษา 2535 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สำเร็จการศึกษา ภาคปกติ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ภาคค่ำ จำนวน 3 คน
คิดเป็นร้อยละ 37.50 ภาคค่ำ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ภาคพิเศษ จำนวน 10 คน
คิดเป็นร้อยละ 90.90 รวมทั้งหมด 21 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 ในด้าน

- 2.1 สภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย
หลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชา
ของหลักสูตร
- 2.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของอาจารย์ผู้สอน
นักศึกษาปริญญาโท อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำรา/เอกสารทางวิชาการ
ห้องสมุดและสภาพห้องเรียน
- 2.3 กระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
- 2.4 ผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมในด้านสมรรถภาพ
ของผู้สำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 9

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภา วิทยาลัย
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา	4.20	0.80	มาก	1
2. เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์	4.01	0.68	มาก	2
3. เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร	3.67	0.77	มาก	12
4. เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลากรเพื่อเป็นผู้บริหาร	3.89	0.78	มาก	6
5. เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.00	0.78	มาก	4
6. เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา	3.89	0.92	มาก	6
7. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ	3.88	0.72	มาก	8
8. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	4.01	0.60	มาก	2
9. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล	3.91	0.70	มาก	5

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
10. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการ บริหารงานอาคารสถานที่ และ สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การศึกษา	3.72	0.76	มาก	9
11. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการ บริหารงานด้านความสัมพันธ์ กับชุมชน	3.57	0.81	มาก	13
12. เสริมสร้างความสามารถด้าน การค้นคว้า และวิจัย	3.71	0.91	มาก	10
13. จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้ หรือบรรลุได้	3.71	0.78	มาก	10
ค่าเฉลี่ย	3.86	0.78	มาก	

ตารางที่ 9 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.86 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X} = 4.20$)

ลำดับที่ 2 เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X} = 4.01$)

เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}=4.01$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 4 เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.00$)
- ลำดับที่ 5 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล ($\bar{X} = 3.91$)
- ลำดับที่ 6 เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดี ต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X} = 3.89$)
เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคคลิกภาพ เพื่อเป็นผู้บริหาร ($\bar{X} = 3.89$)
- ลำดับที่ 8 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ ($\bar{X} = 3.88$)
- ลำดับที่ 9 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X} = 3.72$)
- ลำดับที่ 10 เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย ($\bar{X} = 3.71$)
จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้ ($\bar{X} = 3.71$)
- ลำดับที่ 12 เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร ($\bar{X} = 3.67$)
- ลำดับที่ 13 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ($\bar{X} = 3.57$)

ตารางที่ 10

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
1. เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา	4.22	0.58	มาก	2
2. เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์	4.29	0.71	มาก	1
3. เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร	4.08	0.87	มาก	6
4. เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคคลิกภาพเพื่อเป็นผู้บริหาร	4.19	0.74	มาก	3

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
5. เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.11	0.68	มาก	5
6. เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา	3.95	0.77	มาก	9
7. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ	4.01	0.66	มาก	8
8. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	4.01	0.77	มาก	7
9. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล	4.12	0.61	มาก	4
10. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา	3.88	0.72	มาก	10
11. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน	3.75	0.84	มาก	12
12. เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้า และวิจัย	3.85	0.76	มาก	11
13. จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้	3.64	0.67	มาก	13
ค่าเฉลี่ย	4.01	0.74	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีความเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 4.01 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_2 = 4.29$)
- ลำดับที่ 2 เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.22$)
- ลำดับที่ 3 เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลิกภาพ เพื่อเป็นผู้บริหาร ($\bar{X}_2 = 4.19$)
- ลำดับที่ 4 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล ($\bar{X}_2 = 4.12$)
- ลำดับที่ 5 เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_2 = 4.11$)
- ลำดับที่ 6 เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร ($\bar{X}_2 = 4.08$)
- ลำดับที่ 7 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.01$)
- ลำดับที่ 8 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ ($\bar{X}_2 = 4.01$)
- ลำดับที่ 9 เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.95$)
- ลำดับที่ 10 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.88$)
- ลำดับที่ 11 เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย ($\bar{X}_2 = 3.85$)
- ลำดับที่ 12 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ($\bar{X}_2 = 3.75$)
- ลำดับที่ 13 จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้ ($\bar{X}_2 = 3.64$)

ตารางที่ 11

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
ด้านภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
1. เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา	4.45	0.58	มาก	1
2. เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์	4.14	0.63	มาก	6
3. เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร	4.12	0.62	มาก	7
4. เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลิกภาพเพื่อเป็นผู้บริหาร	4.15	0.76	มาก	4
5. เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.12	0.67	มาก	7
6. เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา	4.15	0.62	มาก	4
7. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ	4.00	0.66	มาก	12
8. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	4.04	0.69	มาก	9
9. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล	4.23	0.63	มาก	2

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
10. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการ บริหารงานอาคารสถานที่ และ สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การศึกษา	4.01	0.74	มาก	10
11. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการ บริหารงานด้านความสัมพันธ์ กับชุมชน	4.01	0.60	มาก	10
12. เสริมสร้างความสามารถด้าน การค้นคว้า และวิจัย	4.20	0.78	มาก	3
13. จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้ หรือบรรลุได้	3.93	0.61	มาก	13
ค่าเฉลี่ย	4.12	0.67	มาก	

ตารางที่ 11 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาริษฎา โทภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 4.12 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาริษฎา โทภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.45$)
 ลำดับที่ 2 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล ($\bar{X}_3 = 4.23$)
 ลำดับที่ 3 เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย ($\bar{X}_3 = 4.20$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 4 เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลิกภาพเพื่อเป็นผู้บริหาร ($\bar{X}_9 = 4.15$)
 เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_9 = 4.15$)
- ลำดับที่ 6 เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_9 = 4.14$)
- ลำดับที่ 7 เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_9 = 4.12$)
 เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร ($\bar{X}_9 = 4.12$)
- ลำดับที่ 9 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_9 = 4.04$)
- ลำดับที่ 10 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X}_9 = 4.01$)
 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ($\bar{X}_9 = 4.01$)
- ลำดับที่ 12 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ ($\bar{X}_9 = 4.00$)
- ลำดับที่ 13 จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้ ($\bar{X}_9 = 3.93$)

ตารางที่ 12

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
 ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม
 ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
ภาคปกติ	3.86	0.78	มาก	3
ภาคค่ำ	4.01	0.74	มาก	2
ภาคพิเศษ	4.12	0.67	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	4.00	0.73	มาก	

ตารางที่ 12 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.00 โดยเรียงลำดับที่ ความคิดเห็นนักศึกษานิเทศศาสตร์ ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษมากเป็นอันดับ 1 รองลงมา ภาคค่ำ และภาคปกติ อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.12, 4.01 และ 3.86 ตามลำดับ)

ตารางที่ 13

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร

สัปดาห์และจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา	4.18	0.73	มาก	1
2. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต	4.06	0.73	มาก	4
3. หมวดวิชาการศึกษา (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต	4.13	0.83	มาก	2
4. หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต	3.88	0.85	มาก	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
5. หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาเลือก) มี 12 หน่วยกิต	3.91	0.72	มาก	7
6. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต	3.86	0.83	มาก	10
7. หมวดวิชาการอาชีพ และ การศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต	3.91	0.81	มาก	7
8. จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต รายวิชามังคัมในหมวดวิชา พื้นฐานทั่วไป (วิชามังคัมพื้นฐาน)	4.11	0.83	มาก	3
9. ปรึษาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.79	0.88	มาก	11
10. สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต รายวิชามังคัมในหมวดวิชา การบริหาร (วิชามังคัมเฉพาะ ด้านการบริหาร)	3.61	1.12	มาก	13
11. การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.98	0.90	มาก	6
12. การวางแผนการอาชีวะและ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.40	1.13	ปานกลาง	24
13. การบริหารงานวิชาการอาชีวะ และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.42	1.02	ปานกลาง	22

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
14. การบริหารงานบุคคลอาชีวะ และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.30	1.05	ปานกลาง	26
15. การวางแผนอาคารสถานที่และ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการ ศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.42	0.93	ปานกลาง	22
16. การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการ บริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการ</u> <u>อาชีพและเทคนิค</u> (วิชาบังคับ ด้านอาชีวะและเทคนิคศึกษา)	3.38	0.91	ปานกลาง	25
17. เทคนิคและระบบการผลิต ทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต	3.59	0.87	มาก	15
18. นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.71	0.83	มาก	12
19. ปัญหาพิเศษด้านอาชีวะและ เทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชา</u> <u>วิทยานิพนธ์</u> (วิชาบังคับ)	3.45	1.05	ปานกลาง	21
20. วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต <u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การบริหาร</u> (วิชาเลือก)	4.03	0.87	มาก	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
21. ความร่วมมือระหว่างสถาน ประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.52	0.89	มาก	18
22. ภาวะผู้นำทางการอาชีวและ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.61	0.98	มาก	13
23. การจัดการธุรการในสถาบัน อาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต รายวิชาเลือกในหมวดวิชา การอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก)	3.47	0.98	ปานกลาง	20
24. การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทาง การศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.57	0.87	มาก	16
25. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.50	1.10	มาก	19
26. การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต	3.54	0.95	มาก	17
ค่าเฉลี่ย	3.71	0.94	มาก	

ตารางที่ 13 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.71 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 26 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีค่าเหมาะสมในระดับมาก 19 ข้อ และระดับปานกลาง 7 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 4.18$)
- ลำดับที่ 2 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.13$)
- ลำดับที่ 3 จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.11$)
- ลำดับที่ 4 หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.06$)
- ลำดับที่ 5 วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.03$)
- ลำดับที่ 6 การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.98$)
- ลำดับที่ 7 หมวดวิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.91$)
หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.91$)
- ลำดับที่ 9 หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.88$)
- ลำดับที่ 10 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.86$)
- ลำดับที่ 11 ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.79$)
- ลำดับที่ 12 นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.71$)
- ลำดับที่ 13 สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X} = 3.61$)
ภาวะผู้นำทางการอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.61$)
- ลำดับที่ 15 เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.59$)
- ลำดับที่ 16 การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.57$)
- ลำดับที่ 17 การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.54$)
- ลำดับที่ 18 ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.52$)
- ลำดับที่ 19 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.50$)

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 7 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 1 การจัดการธุรการในสถาบันอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.47$)
- ลำดับที่ 2 ปัญหาพิเศษด้านอาชีววะและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.45$)
- ลำดับที่ 3 การบริหารงานวิชาการอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.42$)
- ลำดับที่ 4 การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.42$)
- ลำดับที่ 5 การวางแผนการอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.40$)
- ลำดับที่ 6 การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.38$)
- ลำดับที่ 7 การบริหารงานบุคคลอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.30$)

ตารางที่ 14

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของสัดส่วน
และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
1. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	4.12	0.81	มาก	1
2. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต	3.95	0.75	มาก	5
3. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต	3.98	0.64	มาก	3

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
4. หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต	3.72	0.70	มาก	9
5. หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาเลือก) มี 12 หน่วยกิต	3.93	0.76	มาก	6
6. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต	3.61	0.85	มาก	12
7. หมวดวิชาการอาชีพ และ การศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต	3.69	0.78	มาก	10
8. จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชา</u> <u>พื้นฐานทั่วไป</u> (วิชาบังคับพื้นฐาน)	3.96	0.76	มาก	4
9. ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.88	0.79	มาก	7
10. สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชา</u> <u>การบริหาร</u> (วิชาบังคับเฉพาะ ด้านการบริหาร)	3.66	0.84	มาก	11
11. การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	4.00	0.72	มาก	2
12. การวางแผนการอาชีวะและ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.56	0.93	มาก	13

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. $_2$		
13. การบริหารงานวิชาการ อาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.46	0.90	ปานกลาง	16
14. การบริหารงานบุคคลอาชีวะ และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.35	0.87	ปานกลาง	22
15. การวางแผนอาคารสถานที่และ สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.48	0.90	ปานกลาง	15
16. การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการ บริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการ</u> <u>อาชีพและเทคนิค</u> (วิชาบังคับ ด้านอาชีวะและเทคนิคศึกษา)	3.35	0.95	ปานกลาง	22
17. เทคนิคและระบบการผลิต ทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต	3.41	0.77	ปานกลาง	20
18. นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.53	0.78	มาก	14
19. ปัญหาพิเศษด้านอาชีวะและ เทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชา</u> <u>วิทยานิพนธ์</u> (วิชาบังคับ)	3.30	0.86	ปานกลาง	25
20. วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต	3.88	0.81	มาก	7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
<u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การบริหาร (วิชาเลือก)</u> 21. ความร่วมมือระหว่างสถาน ประกอบการและสถานศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.37	0.90	ปานกลาง	21
22. ภาวะผู้นำทางการอาชีวและ เทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2</u> <u>หน่วยกิต</u>	3.32	1.02	ปานกลาง	24
23. การจัดการธุรการในสถาบัน อาชีวและเทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.43	0.88	ปานกลาง	18
<u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การอาชีพและการศึกษา</u> <u>(วิชาเลือก)</u> 24. การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทาง การศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.46	0.90	ปานกลาง	16
25. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.25	1.00	ปานกลาง	26
26. การนิเทศการสอนครูช่าง <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.43	0.89	ปานกลาง	18
ค่าเฉลี่ย	3.62	0.87	มาก	

ตารางที่ 14 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.62 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาใน 26 ข้อ มีความคิดเห็นว่าเป็นความเหมาะสมในระดับมาก 14 ข้อ และระดับปานกลาง 12 ข้อ สำหรับระดับมาก เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมาไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.12$)
- ลำดับที่ 2 การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 4.00$)
- ลำดับที่ 3 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.98$)
- ลำดับที่ 4 จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.96$)
- ลำดับที่ 5 หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.95$)
- ลำดับที่ 6 หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.93$)
- ลำดับที่ 7 ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.88$)
วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.88$)
- ลำดับที่ 9 หมวดวิชาการอาชีพและเทคนิค (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.72$)
- ลำดับที่ 10 หมวดวิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.69$)
- ลำดับที่ 11 สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.66$)
- ลำดับที่ 12 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.61$)
- ลำดับที่ 13 การวางแผนการอาชีพและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.56$)
- ลำดับที่ 14 นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.53$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 12 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา
มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.48$)
- ลำดับที่ 2 การบริหารงานวิชาการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.46$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.46$)
- ลำดับที่ 4 การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.43$)
การจัดการธุรการในสถาบันอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.43$)
- ลำดับที่ 6 เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.41$)
- ลำดับที่ 7 ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.37$)
- ลำดับที่ 8 การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.35$)
การบริหารงานบุคคลอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.35$)
- ลำดับที่ 10 ภาวะผู้นำทางการอาชีววะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.32$)
- ลำดับที่ 11 ปัญหาพิเศษด้านอาชีววะและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.30$)
- ลำดับที่ 12 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.25$)

ตารางที่ 15

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศาโท ภาคค่าด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหานิดิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหานิดิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	4.03	0.92	มาก	4

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
2. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต	3.93	0.77	มาก	6
3. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต	4.09	0.70	มาก	2
4. หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต	3.93	0.68	มาก	6
5. หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาเลือก) มี 12 หน่วยกิต	3.93	0.85	มาก	6
6. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต	3.70	0.79	มาก	11
7. หมวดวิชาการอาชีพ และ การศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต	3.71	0.82	มาก	10
8. จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต รายวิชาบังคับในหมวดวิชา พื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับพื้นฐาน)	4.04	0.86	มาก	3
9. ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.96	0.87	มาก	5
10. สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต รายวิชาบังคับในหมวดวิชา การบริหาร (วิชาบังคับเฉพาะ ด้านการบริหาร)	3.67	0.96	มาก	13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
11. การบริหารอาชีวศึกษา <u>มีค่า 3 หน่วยกิต</u>	3.84	0.96	มาก	9
12. การวางแผนการอาชีวและ เทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.37	1.06	ปานกลาง	26
13. การบริหารงานวิชาการ อาชีวและเทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.51	0.94	มาก	21
14. การบริหารงานบุคคลอาชีวและ เทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.45	1.00	ปานกลาง	23
15. การวางแผนอาคารสถานที่และ สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.57	0.97	มาก	19
16. การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการ บริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u> <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการ</u> <u>อาชีพและเทคนิค</u> (วิชาบังคับ ด้านอาชีวและเทคนิคศึกษา)	3.60	0.96	มาก	16
17. เทคนิคและระบบการผลิต ทางอุตสาหกรรม <u>มีค่า 3</u> <u>หน่วยกิต</u>	3.45	0.95	ปานกลาง	23
18. นวัตกรรมเทคนิคศึกษา <u>มีค่า 3 หน่วยกิต</u>	3.62	0.86	มาก	15
19. ปัญหาพิเศษด้านอาชีวและ เทคนิคการศึกษา <u>มีค่า 2</u> <u>หน่วยกิต</u>	3.65	0.96	มาก	14

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
<u>รายวิชามัธยมศึกษาในหมวดวิชา</u> <u>วิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ)</u> 20. วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต <u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การบริหาร (วิชาเลือก)</u>	4.12	0.76	มาก	1
21. ความร่วมมือระหว่างสถาน ประกอบการและสถานศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.59	0.95	มาก	17
22. ภาวะผู้นำทางการอาชีวและ เทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.48	0.94	ปานกลาง	22
23. การจัดการธุรการในสถาบัน อาชีวและเทคนิคศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u> <u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การอาชีพและการศึกษา</u> (วิชาเลือก)	3.59	0.98	มาก	17
24. การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทาง การศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.54	1.00	มาก	16
25. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.40	1.13	ปานกลาง	25
26. การนิเทศการสอนครูช่าง <u>มีค่า 2 หน่วยกิต</u>	3.68	0.95	มาก	12
ค่าเฉลี่ย	3.71	0.93	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.71 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 26 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมในระดับมาก 21 ข้อ และระดับปานกลาง 5 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับ จากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 4.12$)
- ลำดับที่ 2 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 4.09$)
- ลำดับที่ 3 จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 4.04$)
- ลำดับที่ 4 ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_g = 4.03$)
- ลำดับที่ 5 ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.96$)
- ลำดับที่ 6 หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.93$)
หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.93$)
หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.93$)
- ลำดับที่ 9 การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.84$)
- ลำดับที่ 10 หมวดวิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.71$)
- ลำดับที่ 11 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.70$)
- ลำดับที่ 12 การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.68$)
- ลำดับที่ 13 สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.67$)
- ลำดับที่ 14 ปัญหาพิเศษด้านอาชีวะและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.65$)
- ลำดับที่ 15 นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.62$)
- ลำดับที่ 16 การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.60$)
- ลำดับที่ 17 การจัดธุรการในสถาบันอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.59$)
ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_g = 3.59$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 19 การวางแผนอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา

มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.57$)

ลำดับที่ 20 การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.54$)

ลำดับที่ 21 การบริหารงานวิชาการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.51$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 5 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ภาวะผู้นำทางการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.48$)

ลำดับที่ 2 การบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.45$)

เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.45$)

ลำดับที่ 4 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.40$)

ลำดับที่ 5 การวางแผนการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_9 = 3.37$)

ตารางที่ 16
สรุปความคิดเห็นของนักศึกษารัชมงคล ภาคปกติ ภาคค่า ภาคพิเศษ
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของ
สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
ภาคปกติ	3.71	0.94	มาก	1
ภาคค่า	3.62	0.87	มาก	3
ภาคพิเศษ	3.71	0.93	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.68	0.91	มาก	

ตารางที่ 16 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษารัชมงคล ภาคปกติ ภาคค่า ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของ สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.68 โดยเรียง ลำดับที่ของความคิดเห็นของนักศึกษารัชมงคล ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคปกติ และ ภาคพิเศษ มากเป็นอันดับ 1 รองลงมาภาคค่า อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.71 , 3.71 และ 3.62 ตามลำดับ)

ตารางที่ 17
แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาศรีนครปฐม ภาควิชา
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.01	0.81	มาก	1
2. เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	3.88	0.83	มาก	3
3. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา	3.83	1.00	มาก	4
4. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา	3.77	1.05	มาก	5
5. เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะ ในการแก้ปัญหา การบริหาร อาชีวศึกษา	3.77	1.05	มาก	5
6. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนา ใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้	3.98	0.91	มาก	2
7. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับ ใช้ให้ตรงกับความต้องการของ สังคมในปัจจุบัน	3.66	1.02	มาก	7
8. เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ ยืดหยุ่นตามความต้องการของ ผู้เรียน	3.33	1.09	ปานกลาง	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
9. เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิม ของผู้เรียน	3.57	0.89	มาก	8
10. เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อ การทำวิทยานิพนธ์	3.40	1.05	ปานกลาง	9
ค่าเฉลี่ย	3.72	0.99	มาก	

ตารางที่ 17 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.72 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาใน 10 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมในระดับมาก 8 ข้อ และระดับปานกลาง 2 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X}_1 = 4.01$)
- ลำดับที่ 2 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_1 = 3.98$)
- ลำดับที่ 3 เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ($\bar{X}_1 = 3.88$)
- ลำดับที่ 4 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.83$)
- ลำดับที่ 5 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.77$)
- ลำดับที่ 6 เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.77$)
- ลำดับที่ 7 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ($\bar{X}_1 = 3.66$)
- ลำดับที่ 8 เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษาจัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน ($\bar{X}_1 = 3.57$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 2 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ($\bar{X}_1 = 3.40$)

ลำดับที่ 2 เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ($\bar{X}_1 = 3.33$)

ตารางที่ 18

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค้ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. $_2$		
1. เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.83	0.72	มาก	6
2. เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	3.77	0.71	มาก	7
3. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา	4.03	0.74	มาก	3
4. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา	4.09	0.71	มาก	2
5. เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะ ในการแก้ปัญหา การบริหาร อาชีวศึกษา	3.98	0.75	มาก	4
6. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนา ใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้	4.22	0.71	มาก	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
7. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับ ใช้ให้ตรงกับความต้องการของ สังคมในปัจจุบัน	3.96	0.72	มาก	5
8. เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ ยืดหยุ่นตามความต้องการของ ผู้เรียน	3.51	0.78	มาก	8
9. เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิม ของผู้เรียน	3.50	0.88	มาก	9
10. เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อ การทำวิทยานิพนธ์	3.43	0.88	ปานกลาง	10
ค่าเฉลี่ย	3.83	0.80	มาก	

ตารางที่ 18 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.83 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 10 ข้อ มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก 9 ข้อ ระดับปานกลาง 1 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_2 = 4.22$)
- ลำดับที่ 2 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.09$)
- ลำดับที่ 3 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.03$)
- ลำดับที่ 4 เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.98$)
- ลำดับที่ 5 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ($\bar{X}_2 = 3.96$)
- ลำดับที่ 6 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X}_2 = 3.83$)
- ลำดับที่ 7 เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ($\bar{X}_2 = 3.77$)
- ลำดับที่ 8 เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ($\bar{X}_2 = 3.51$)
- ลำดับที่ 9 เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน ($\bar{X}_2 = 3.50$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 1 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง คือ

- ลำดับที่ 1 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการวิทยานิพนธ์ ($\bar{X}_2 = 3.43$)

ตารางที่ 19

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.09	0.79	มาก	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
2. เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	3.78	0.93	มาก	7
3. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา	4.00	0.75	มาก	5
4. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา	3.96	0.81	มาก	6
5. เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะ ในการแก้ปัญหา การบริหาร อาชีวศึกษา	4.06	0.79	มาก	4
6. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนา ใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้	4.29	0.70	มาก	1
7. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับ ใช้ให้ตรงกับความต้องการของ สังคมในปัจจุบัน	4.12	0.80	มาก	2
8. เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ ยืดหยุ่นตามความต้องการของ ผู้เรียน	3.60	1.06	มาก	10
9. เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิม ของผู้เรียน	3.65	0.87	มาก	9
10. เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อ การทำวิทยานิพนธ์	3.68	0.85	มาก	8
ค่าเฉลี่ย	3.92	0.86	มาก	

ตารางที่ 19 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคพิเศษ ด้านสภาวะ
แวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.92 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาใน 10 ข้อ มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_3 = 4.29$)
- ลำดับที่ 2 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ($\bar{X}_3 = 4.12$)
- ลำดับที่ 3 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X}_3 = 4.09$)
- ลำดับที่ 4 เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.06$)
- ลำดับที่ 5 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.00$)
- ลำดับที่ 6 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 3.96$)
- ลำดับที่ 7 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X}_3 = 3.78$)
- ลำดับที่ 8 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ ใช้อัตราการทำวิทยานิพนธ์ ($\bar{X}_3 = 3.68$)
- ลำดับที่ 9 เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน ($\bar{X}_3 = 3.65$)
- ลำดับที่ 10 เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ($\bar{X}_3 = 3.60$)

ตารางที่ 20
สรุปความคิดเห็นของนักศึกษา ปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
ภาคปกติ	3.72	0.99	มาก	3
ภาคค่ำ	3.83	0.80	มาก	2
ภาคพิเศษ	3.92	0.86	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.82	0.88	มาก	

ตารางที่ 20 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.82 โดยเรียงลำดับที่ของความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษ มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา ภาคค่ำ และภาคปกติ อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.92 , 3.83 และ 3.72 ตามลำดับ)

ตารางที่ 21

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context)
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context)	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D ₁		
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.86	0.78	มาก	1
2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตร	3.71	0.94	มาก	3
3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	3.72	0.99	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.76	0.90	มาก	

ตารางที่ 18 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตร และเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย รวมเท่ากับ 3.76 โดยเรียงลำดับที่ของความคิดเห็นในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้าน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ เนื้อหาวิชาของหลักสูตรและสัดส่วน จำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร อยู่ในอันดับที่ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.86 , 3.72 และ 3.71 ตามลำดับ)

ตารางที่ 22

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ด้านสภาวะแวดล้อม (Context)
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context)	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D ₂		
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.01	0.74	มาก	1
2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตร	3.62	0.87	มาก	3
3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	3.83	0.80	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.82	0.80	มาก	

ตารางที่ 19 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษา นิเทศศาสตร์ ภาควิชา ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตรและ เนื้อหาวิชาของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.82 โดยเรียงลำดับที่ของความคิดเห็น ในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้านจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรมากเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ เนื้อหาวิชาของหลักสูตรและสัดส่วนจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรอยู่ในอันดับที่ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.01 , 3.83 และ 3.62 ตามลำดับ)

ตารางที่ 23

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาริฎญาโท ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context)
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context)	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.12	0.67	มาก	1
2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตร	3.71	0.93	มาก	3
3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	3.92	0.86	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.92	0.82	มาก	

ตารางที่ 20 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษาริฎญาโท
ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรสัดส่วนและ
จำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตร และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก
ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.92 โดยเรียงลำดับที่ของความคิดเห็น ในแต่ละด้านจากมาก
ไปหาน้อย คือ ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ เนื้อหาวิชา
ของหลักสูตร และสัดส่วนจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร อยู่ในอันดับที่ 3
($\bar{X}$ เท่ากับ 4.12 , 3.92 และ 3.71 ตามลำดับ)

ตารางที่ 24

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย
ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร มีเพียงพอ	2.91	0.95	ปานกลาง	6
2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ	3.74	0.86	มาก	2
3. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ	3.76	0.83	มาก	1
4. นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียน มีความพร้อม	3.32	0.83	ปานกลาง	3
5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี เพียงพอ	2.89	0.88	ปานกลาง	7
6. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี คุณภาพ	2.98	0.86	ปานกลาง	5
7. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามี ความพร้อม	2.50	0.87	ปานกลาง	11
8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ เหมาะสม	2.86	0.83	ปานกลาง	8
9. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ	2.67	0.95	ปานกลาง	10

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
10. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ	2.86	1.02	ปานกลาง	8
11. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม	3.06	0.98	ปานกลาง	4
ค่าเฉลี่ย	3.05	0.97	ปานกลาง	

ตารางที่ 24 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.05 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 11 ข้อ มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก 2 ข้อ ระดับปานกลาง 9 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับ จากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_1 = 3.76$)
- ลำดับที่ 2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_1 = 3.74$)

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 9 ข้อ อยู่ในระดับปานกลางเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยดังนี้

- ลำดับที่ 1. นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียน มีความพร้อม ($\bar{X}_1 = 3.32$)
 ลำดับที่ 2. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม ($\bar{X}_1 = 3.06$)
 ลำดับที่ 3. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ ($\bar{X}_1 = 2.98$)
 ลำดับที่ 4. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ($\bar{X}_1 = 2.91$)
 ลำดับที่ 5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ ($\bar{X}_1 = 2.89$)
 ลำดับที่ 6. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ ($\bar{X}_1 = 2.86$)
 ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($\bar{X}_1 = 2.86$)
 ลำดับที่ 8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ ($\bar{X}_1 = 2.67$)
 ลำดับที่ 9. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($\bar{X}_1 = 2.50$)

ตารางที่ 25

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
 ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย
 ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร มีเพียงพอ	3.01	0.94	ปานกลาง	10
2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ	3.80	0.78	มาก	1
3. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ	3.74	0.59	มาก	2
4. นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียน มีความพร้อม	3.37	0.72	ปานกลาง	3
5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี เพียงพอ	3.20	0.85	ปานกลาง	7

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
6. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี คุณภาพ	3.37	0.77	ปานกลาง	3
7. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามี ความพร้อม	2.75	0.91	ปานกลาง	11
8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ เหมาะสม	3.12	0.93	ปานกลาง	8
9. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ	3.08	0.94	ปานกลาง	9
10. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ	3.29	0.98	ปานกลาง	6
11. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม	3.37	0.79	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ย	3.28	0.89	ปานกลาง	

ตารางที่ 25 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.28 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 11 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก 2 ข้อ ระดับปานกลาง 9 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_2 = 3.80$)

ลำดับที่ 2. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_2 = 3.74$)

ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคค่ำ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 9 ข้อ อยู่ในระดับปานกลางเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้

ลำดับที่ 1. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม ($\bar{X}_2 = 3.37$)

อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ ($\bar{X}_2 = 3.37$)

นักศึกษานิเทศศาสตร์ที่เข้าเรียนมีความพร้อม ($\bar{X}_2 = 3.37$)

ลำดับที่ 4. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.29$)

ลำดับที่ 5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.20$)

ลำดับที่ 6. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($\bar{X}_2 = 3.12$)

ลำดับที่ 7. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.08$)

ลำดับที่ 8. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.01$)

ลำดับที่ 9. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($\bar{X}_2 = 2.75$)

ตารางที่ 26

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ
ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย
ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร มีเพียงพอ	3.20	0.99	ปานกลาง	6

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ	4.00	0.83	มาก	1
3. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ	3.82	0.78	มาก	2
4. นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียน มีความพร้อม	3.53	0.75	มาก	3
5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี เพียงพอ	3.21	0.86	ปานกลาง	5
6. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี คุณภาพ	3.35	0.84	ปานกลาง	4
7. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามี ความพร้อม	3.04	0.96	ปานกลาง	11
8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ เหมาะสม	3.10	0.96	ปานกลาง	8
9. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ	3.10	1.05	ปานกลาง	8
10. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ	3.07	0.87	ปานกลาง	10
11. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม	3.17	0.88	ปานกลาง	7
ค่าเฉลี่ย	3.33	0.94	ปานกลาง	

ตารางที่ 26 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.33 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ เป็นรายข้อดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโทภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 11 ข้อ มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ข้อ ระดับปานกลาง 8 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_3 = 4.00$)
- ลำดับที่ 2. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_3 = 3.82$)
- ลำดับที่ 3. นักศึกษาศรีวิภาโทที่เข้าเรียนมีความพร้อม ($\bar{X}_3 = 3.53$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโท ภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 8 ข้อ อยู่ในระดับปานกลางเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้

- ลำดับที่ 1. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ ($\bar{X}_3 = 3.35$)
- ลำดับที่ 2. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ ($\bar{X}_3 = 3.21$)
- ลำดับที่ 3. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ($\bar{X}_3 = 3.20$)
- ลำดับที่ 4. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม ($\bar{X}_3 = 3.17$)
- ลำดับที่ 5. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ ($\bar{X}_3 = 3.10$)
- ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($\bar{X}_3 = 3.10$)
- ลำดับที่ 7. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ ($\bar{X}_3 = 3.07$)
- ลำดับที่ 8. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($\bar{X}_3 = 3.04$)

ตารางที่ 27
สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ
ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย
ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
ภาคปกติ	3.05	0.97	ปานกลาง	3
ภาคค่ำ	3.28	0.89	ปานกลาง	2
ภาคพิเศษ	3.33	0.94	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.22	0.93	ปานกลาง	

ตารางที่ 24 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.22 โดยเรียงลำดับที่ของความคิดเห็นนักศึกษาปริญญาโท ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษมากเป็นอันดับ 1 รองลงมา ภาคค่ำและภาคปกติ อยู่ในอันดับที่ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.33 , 3.28 และ 3.05 ตามลำดับ)

ตารางที่ 28
 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
 ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
 ของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสอนของแต่ละวิชาให้ ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	3.93	0.78	มาก	2
2. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญ ของเนื้อหาวิชา	3.93	0.66	มาก	2
3. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอน มาอย่างดี	3.84	0.76	มาก	5
4. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียน การสอนได้อย่างเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา	3.67	0.93	มาก	7
5. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่าง เหมาะสม	3.64	0.78	มาก	8
6. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสาร การสอนได้อย่างเหมาะสม	3.62	0.74	มาก	9
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ซักถามได้	4.03	0.71	มาก	1
8. ผู้สอนเห็นความสำคัญของ ผู้เรียนแต่ละคน	3.79	0.86	มาก	6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
9. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับ ผู้เรียนทุกคน	3.57	0.85	มาก	11
10. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นขณะเรียน ในชั้นเรียน	3.86	0.97	มาก	4
11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ วางแผนและการจัดกิจกรรม ในการเรียนการสอน	3.57	1.02	มาก	11
12. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและ จริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน	3.62	1.03	มาก	9
ค่าเฉลี่ย	3.76	0.85	มาก	

ตารางที่ 28 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.76 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 12 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 1. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ($\bar{X}_1 = 4.03$)
- ลำดับที่ 2. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X}_1 = 3.93$)
- ผู้สอน สอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_1 = 3.93$)
- ลำดับที่ 4. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน ($\bar{X}_1 = 3.86$)
- ลำดับที่ 5. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี ($\bar{X}_1 = 3.84$)
- ลำดับที่ 6. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน ($\bar{X}_1 = 3.79$)
- ลำดับที่ 7. ผู้สอน ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_1 = 3.67$)
- ลำดับที่ 8. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_1 = 3.64$)
- ลำดับที่ 9. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน ($\bar{X}_1 = 3.62$)
- ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_1 = 3.62$)
- ลำดับที่ 11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน ($\bar{X}_1 = 3.57$)
- ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับผู้เรียนทุกคน ($\bar{X}_1 = 3.57$)

ตารางที่ 29

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
1. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียน การสอนของแต่ละวิชาให้ ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.00	0.72	มาก	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
2. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญ ของเนื้อหาวิชา	3.88	0.65	มาก	5
3. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอน มาอย่างดี	3.91	0.66	มาก	4
4. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียน การสอนได้อย่างเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา	3.77	0.66	มาก	8
5. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่าง เหมาะสม	3.66	0.74	มาก	11
6. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสาร การสอนได้อย่างเหมาะสม	3.67	0.69	มาก	10
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ซักถามได้	4.14	0.76	มาก	2
8. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้ เรียนแต่ละคน	3.87	0.68	มาก	6
9. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับ ผู้เรียนทุกคน	3.62	0.92	มาก	12
10. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นขณะเรียน ในชั้นเรียน	4.22	0.66	มาก	1
11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ วางแผนและการจัดกิจกรรม ในการเรียนการสอน	3.69	0.78	มาก	9
12. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและ จริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน	3.79	0.70	มาก	7
ค่าเฉลี่ย	3.85	0.74	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 29 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาริฎญาโท ภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.85 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาริฎญาโทภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 12 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสม ในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน ($\bar{X}_2 = 4.22$)
- ลำดับที่ 2. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ($\bar{X}_2 = 4.14$)
- ลำดับที่ 3. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่าง ชัดเจน ($\bar{X}_2 = 4.00$)
- ลำดับที่ 4. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี ($\bar{X}_2 = 3.91$)
- ลำดับที่ 5. ผู้สอน สอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_2 = 3.88$)
- ลำดับที่ 6. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน ($\bar{X}_2 = 3.87$)
- ลำดับที่ 7. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน ($\bar{X}_2 = 3.79$)
- ลำดับที่ 8. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_2 = 3.77$)
- ลำดับที่ 9. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน และการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน ($\bar{X}_2 = 3.69$)
- ลำดับที่ 10. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_2 = 3.67$)
- ลำดับที่ 11. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_2 = 3.66$)
- ลำดับที่ 12. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับผู้เรียนทุกคน ($\bar{X}_2 = 3.62$)

ตารางที่ 30

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียน การสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียน เข้าใจอย่างชัดเจน	4.23	0.70	มาก	3
2. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญ ของเนื้อหาวิชา	3.96	0.71	มาก	9
3. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอน มาอย่างดี	4.06	0.79	มาก	7
4. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียน การสอนได้อย่างเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา	3.93	0.77	มาก	10
5. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่าง เหมาะสม	3.82	0.74	มาก	12
6. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสาร การสอนได้อย่างเหมาะสม	3.85	0.81	มาก	11
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ซักถามได้	4.34	0.69	มาก	2
8. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียน แต่ละคน	4.20	0.82	มาก	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
9. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับ ผู้เรียนทุกคน	4.09	0.88	มาก	6
10. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นขณะเรียน ในชั้นเรียน	4.39	0.74	มาก	1
11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ วางแผนและการจัดกิจกรรม ในการเรียนการสอน	4.03	1.00	มาก	8
12. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและ จริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน	4.10	0.81	มาก	5
ค่าเฉลี่ย	4.08	0.81	มาก	

ตารางที่ 30 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 4.08 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 12 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน
($\bar{X}_g = 4.39$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 2. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ($\bar{X}_9 = 4.34$)
- ลำดับที่ 3. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้การสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X}_9 = 4.23$)
- ลำดับที่ 4. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน ($\bar{X}_9 = 4.20$)
- ลำดับที่ 5. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน ($\bar{X}_9 = 4.10$)
- ลำดับที่ 6. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับผู้เรียนทุกคน ($\bar{X}_9 = 4.09$)
- ลำดับที่ 7. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี ($\bar{X}_9 = 4.06$)
- ลำดับที่ 8. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน และการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน ($\bar{X}_9 = 4.03$)
- ลำดับที่ 9. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_9 = 3.96$)
- ลำดับที่ 10. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_9 = .93$)
- ลำดับที่ 11. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_9 = 3.85$)
- ลำดับที่ 12. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}_9 = 3.82$)

ตารางที่ 31

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ภาควิชา ภาควิชา
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
ภาคปกติ	3.76	0.85	มาก	3
ภาคค่ำ	3.85	0.74	มาก	2
ภาคพิเศษ	4.08	0.81	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.90	0.80	มาก	

ตารางที่ 31 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.90 โดยเรียงลำดับที่ ความคิดเห็นนักศึกษาปริญญาโทในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษ มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา ภาคค่ำและภาคปกติ อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.08 , 3.85 และ 3.76 ตามลำดับ)

ตารางที่ 32
แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของ ผู้เรียน	3.38	0.83	ปานกลาง	13
2. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึง จุดมุ่งหมายของรายวิชา	3.74	0.77	มาก	7
3. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมิน การสอนของอาจารย์	3.67	0.97	มาก	9
4. มีการวางแผนการวัดและ การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน	3.74	0.88	มาก	7
5. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ ปรับปรุงการเรียนการสอน	3.40	0.89	ปานกลาง	12

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
6. มีการประเมินผลการเปลี่ยน พฤติกรรมในการพัฒนาคุณภาพ ของนักบริหารอาชีวศึกษา	3.52	0.87	มาก	11
7. การประเมินผลใช้วิธีการที่ เหมาะสมกับลักษณะวิชา	3.59	0.89	มาก	10
8. การประเมินผลในด้านการเป็น ผู้นำ	3.81	0.81	มาก	4
9. การประเมินผลเป็นไปตาม หลักวิชาการ	3.83	0.76	มาก	3
10. การประเมินผลการเรียนการ สอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม	3.81	0.86	มาก	4
11. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ ตามความเป็นจริง	3.79	0.71	มาก	6
12. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของ รายวิชาที่เรียน	4.10	0.82	มาก	1
13. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียน ของตน	4.03	0.74	มาก	2
ค่าเฉลี่ย	3.72	0.85	มาก	

ตารางที่ 32 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.72 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก 11 ข้อ และระดับปานกลาง 2 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_1 = 4.10$)
- ลำดับที่ 2. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_1 = 4.03$)
- ลำดับที่ 3. การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ ($\bar{X}_1 = 3.83$)
- ลำดับที่ 4. การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม ($\bar{X}_1 = 3.81$)
การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำ ($\bar{X}_1 = 3.81$)
- ลำดับที่ 6. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง ($\bar{X}_1 = 3.79$)
- ลำดับที่ 7. มีการวางแผนวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน ($\bar{X}_1 = 3.74$)
มีการประเมินผล โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา ($\bar{X}_1 = 3.74$)
- ลำดับที่ 9. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมินการสอนของอาจารย์ ($\bar{X}_1 = 3.67$)
- ลำดับที่ 10. การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา ($\bar{X}_1 = 3.59$)
- ลำดับที่ 11. มีการประเมินผลการเปลี่ยนพฤติกรรมในการพัฒนาคุณภาพ ของนักบริหาร
อาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.52$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 2 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ปรับปรุง การเรียนการสอน ($\bar{X}_1 = 3.40$)
- ลำดับที่ 2. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}_1 = 3.38$)

ตารางที่ 33

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโท ภาคค่ำ
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของ ผู้เรียน	3.37	0.77	ปานกลาง	13
2. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึง จุดมุ่งหมายของรายวิชา	3.74	0.69	มาก	6
3. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมิน การสอนของอาจารย์	3.88	0.97	มาก	3
4. มีการวางแผนการวัดและ การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน	3.64	0.83	มาก	8
5. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ ปรับปรุงการเรียนการสอน	3.53	0.80	มาก	12
6. มีการประเมินผลการเปลี่ยน พฤติกรรมในการพัฒนาคุณภาพ ของนักบริหารอาชีวศึกษา	3.58	0.84	มาก	10
7. การประเมินผลใช้วิธีการที่ เหมาะสมกับลักษณะวิชา	3.54	0.84	มาก	11
8. การประเมินผลในด้านการเป็น ผู้นำ	3.82	0.93	มาก	5
9. การประเมินผลเป็นไปตาม หลักวิชาการ	3.83	0.81	มาก	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
10. การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม	3.64	0.79	มาก	8
11. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง	3.70	0.79	มาก	7
12. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน	4.00	0.67	มาก	1
13. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน	4.00	0.76	มาก	1
ค่าเฉลี่ย	3.71	0.82	มาก	

ตารางที่ 33 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.71 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก 12 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ สำหรับระดับมากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_2 = 4.00$)
 ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_2 = 4.00$)
 ลำดับที่ 3. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมินการสอนของอาจารย์ ($\bar{X}_2 = 3.88$)
 ลำดับที่ 4. การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ ($\bar{X}_2 = 3.83$)
 ลำดับที่ 5. การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำ ($\bar{X}_2 = 3.82$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลำดับที่ 6. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา ($\bar{X}_2 = 3.74$)
- ลำดับที่ 7. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง ($\bar{X}_2 = 3.70$)
- ลำดับที่ 8. มีการวางแผนเพื่อการวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน ($\bar{X}_2 = 3.64$)
การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม ($\bar{X}_2 = 3.64$)
- ลำดับที่ 10. มีการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพัฒนาบุคลิกภาพ ของนักบริหาร
อาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.58$)
- ลำดับที่ 11. การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา ($\bar{X}_2 = 3.54$)
- ลำดับที่ 12. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}_2 = 3.53$)

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของการวัด และประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา
วิชาการบริหารอาชีวศึกษา มี 1 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง คือ

- ลำดับที่ 1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}_2 = 3.37$)

ตารางที่ 34

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃		
1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของ ผู้เรียน	3.50	1.00	มาก	13
2. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึง จุดมุ่งหมายของรายวิชา	3.81	0.81	มาก	10

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหานิติศาสตร์ สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
3. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมิน การสอนของอาจารย์	4.01	0.82	มาก	4
4. มีการวางแผนวัดและ การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน	4.04	0.82	มาก	3
5. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ ปรับปรุงการเรียนการสอน	3.87	0.76	มาก	7
6. มีการประเมินผลการเปลี่ยน พฤติกรรมในการพัฒนาบุคลิกภาพ ของนักบริหารอาชีวศึกษา	3.71	0.93	มาก	12
7. การประเมินผลใช้วิธีการที่ เหมาะสมกับลักษณะวิชา	3.82	0.84	มาก	8
8. การประเมินผลในด้านการเป็น ผู้นำ	3.89	0.81	มาก	6
9. การประเมินผลเป็นไปตาม หลักวิชาการ	3.93	0.79	มาก	5
10. การประเมินผลการเรียนการ สอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม	3.79	0.80	มาก	11
11. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ ตามความเป็นจริง	3.82	0.84	มาก	8
12. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของ รายวิชาที่เรียน	4.18	0.68	มาก	1
13. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียน ของตน	4.15	0.67	มาก	2
ค่าเฉลี่ย	3.89	0.83	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 34 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคนิเทศ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.89 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาใน 13 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_9 = 4.18$)
- ลำดับที่ 2. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_9 = 4.15$)
- ลำดับที่ 3. มีการวางแผนการวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน ($\bar{X}_9 = 4.04$)
- ลำดับที่ 4. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมินการสอนของอาจารย์ ($\bar{X}_9 = 4.01$)
- ลำดับที่ 5. การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ ($\bar{X}_9 = 3.93$)
- ลำดับที่ 6. การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำ ($\bar{X}_9 = 3.89$)
- ลำดับที่ 7. มีการนำผลจากการวัดผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}_9 = 3.87$)
- ลำดับที่ 8. การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา ($\bar{X}_9 = 3.82$)
การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง ($\bar{X}_9 = 3.82$)
- ลำดับที่ 10. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา ($\bar{X}_9 = 3.81$)
- ลำดับที่ 11. การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม ($\bar{X}_9 = 3.79$)
- ลำดับที่ 12. มีการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพัฒนาบุคลิกภาพ ($\bar{X}_9 = 3.71$)
- ลำดับที่ 13. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}_9 = 3.50$)

ตารางที่ 35
สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ
ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
ภาคปกติ	3.72	0.85	มาก	2
ภาคค่ำ	3.71	0.82	มาก	3
ภาคพิเศษ	3.89	0.83	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.77	0.83	มาก	

ตารางที่ 35 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.77 โดยเรียงลำดับที่ความคิดเห็นนักศึกษาปริญญาโท ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษมากเป็นอันดับ 1 รองลงมา ภาคปกติ และภาคค่ำ อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.89 , 3.72 และ 3.71 ตามลำดับ)

ตารางที่ 36

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านกระบวนการ (Process)	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.76	0.85	มาก	1
2. การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร	3.72	0.85	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.74	0.85	มาก	

ตารางที่ 36 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัด และประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.74 โดยเรียงลำดับของ ความคิดเห็นในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มาก เป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลของหลักสูตร ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.76 และ 3.72 ตามลำดับ)

ตารางที่ 37

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านกระบวนการ (Process)	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.85	0.74	มาก	1
2. การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร	3.71	0.82	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.78	0.78	มาก	

ตารางที่ 37 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.78 โดยเรียงลำดับของความคิดเห็นในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลของหลักสูตร ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.85 และ 3.71 ตามลำดับ)

ตารางที่ 38

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของหลักสูตร

ความคิดเห็นด้านกระบวนการ (Process)	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.08	0.81	มาก	1
2. การวัดและประเมินผล ของหลักสูตร	3.89	0.83	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.99	0.82	มาก	

ตารางที่ 38 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาคณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง นพทศกราช 2530 ทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.99 โดยเรียงลำดับของความคิดเห็นในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มากเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลของหลักสูตร ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.08 และ 3.89 ตามลำดับ)

ตารางที่ 39

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา
 ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ
 ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
1. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะ ผู้นำด้านอาชีวศึกษา	3.84	0.90	มาก	11
2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ในการแก้ปัญหาการบริหาร อาชีวศึกษา	3.86	0.70	มาก	9
3. ผู้เรียนมีความสามารถในการ สร้างมนุษยสัมพันธ์	3.94	0.79	มาก	6
4. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการ บริหารอาชีวศึกษา	3.93	0.96	มาก	7
5. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านวิชาการ	3.89	0.80	มาก	8
6. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านบุคลากร	3.76	0.79	มาก	13
7. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านการวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	3.84	0.80	มาก	11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
8. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ทางการศึกษา	3.76	0.77	มาก	13
9. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ความสัมพันธ์ชุมชน	3.74	0.93	มาก	15
10. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	4.11	0.81	มาก	1
11. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	4.00	0.76	มาก	3
12. ผู้เรียนมีความสามารถใช้ สังเคราะห์ผลงานวิจัยมา วางแผนการบริหารอาชีวศึกษา	3.86	0.79	มาก	9
13. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ	4.06	0.80	มาก	2
14. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการ ปฏิบัติงาน	3.96	0.71	มาก	5
15. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	3.98	0.65	มาก	4
ค่าเฉลี่ย	3.90	0.80	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 39 แสดงถึงความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.90 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 15 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_1 = 4.11$)
- ลำดับที่ 2. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ($\bar{X}_1 = 4.06$)
- ลำดับที่ 3. ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{X}_1 = 4.00$)
- ลำดับที่ 4. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ($\bar{X}_1 = 3.98$)
- ลำดับที่ 5. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}_1 = 3.96$)
- ลำดับที่ 6. ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_1 = 3.94$)
- ลำดับที่ 7. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.93$)
- ลำดับที่ 8. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ ($\bar{X}_1 = 3.89$)
- ลำดับที่ 9. ผู้เรียนมีความสามารถใช้สังเคราะห์ผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.86$)
ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.86$)
- ลำดับที่ 11. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.84$)
ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.84$)
- ลำดับที่ 13. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร ($\bar{X}_1 = 3.76$)
ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X}_1 = 3.76$)
- ลำดับที่ 15. ผู้เรียนมีความสามารถในการด้านความสัมพันธ์ชุมชน ($\bar{X}_1 = 3.74$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 40

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาริษยาโท ภาคค้า
 ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ
 ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D ₂		
1. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะ ผู้นำด้านอาชีวศึกษา	4.14	0.59	มาก	3
2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะในการแก้ปัญหาการบริหาร อาชีวศึกษา	3.98	0.66	มาก	9
3. ผู้เรียนมีความสามารถในการ สร้างมนุษยสัมพันธ์	4.20	0.68	มาก	1
4. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการ บริหารอาชีวศึกษา	4.12	0.68	มาก	5
5. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านวิชาการ	3.93	0.72	มาก	10
6. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านบุคลากร	3.93	0.74	มาก	10
7. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านการวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	3.79	0.68	มาก	14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D ₂		
8. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ทางการศึกษา	3.77	0.77	มาก	15
9. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ความสัมพันธ์ชุมชน	3.91	0.79	มาก	12
10. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	4.14	0.56	มาก	3
11. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	4.11	0.57	มาก	6
12. ผู้เรียนมีความสามารถใช้ สังเคราะห์ผลงานวิจัยมา วางแผนการบริหารอาชีวศึกษา	3.85	0.62	มาก	13
13. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ	4.17	0.58	มาก	2
14. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการ ปฏิบัติงาน	4.00	0.62	มาก	8
15. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	4.03	0.57	มาก	7
ค่าเฉลี่ย	4.00	0.67	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 40 แสดงถึงความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 4.00 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 15 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_2 = 4.20$)
- ลำดับที่ 2. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ($\bar{X}_2 = 4.17$)
- ลำดับที่ 3. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.14$)
ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_2 = 4.14$)
- ลำดับที่ 5. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.12$)
- ลำดับที่ 6. ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{X}_2 = 4.11$)
- ลำดับที่ 7. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ($\bar{X}_2 = 4.03$)
- ลำดับที่ 8. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}_2 = 4.00$)
- ลำดับที่ 9. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.98$)
- ลำดับที่ 10. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร ($\bar{X}_2 = 3.93$)
ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ ($\bar{X}_2 = 3.93$)
- ลำดับที่ 12. ผู้เรียนมีความสามารถในการด้านความสัมพันธ์ชุมชน ($\bar{X}_2 = 3.91$)
- ลำดับที่ 13. ผู้เรียนมีความสามารถใช้สังเคราะห์ผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.85$)
- ลำดับที่ 14. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.79$)
- ลำดับที่ 15. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X}_2 = 3.77$)

ตารางที่ 41

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาริฎฎาโท ภาคพิเศษ
ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ
ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
1. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะ ผู้นำด้านอาชีวศึกษา	4.00	0.66	มาก	11
2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะในการแก้ปัญหาการบริหาร อาชีวศึกษา	4.00	0.69	มาก	11
3. ผู้เรียนมีความสามารถในการ สร้างมนุษยสัมพันธ์	4.07	0.64	มาก	6
4. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการ บริหารอาชีวศึกษา	4.21	0.67	มาก	2
5. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านวิชาการ	4.03	0.66	มาก	7
6. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านบุคลากร	4.03	0.68	มาก	7
7. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านการวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	3.93	0.77	มาก	14

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 64		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_g$	S.D. _g		
8. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ทางการศึกษา	3.89	0.77	มาก	15
9. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ความสัมพันธ์ชุมชน	4.01	0.67	มาก	10
10. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	4.20	0.71	มาก	3
11. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	4.28	0.70	มาก	1
12. ผู้เรียนมีความสามารถใช้ สังเคราะห์ผลงานวิจัยมา วางแผนการบริหารอาชีวศึกษา	3.96	0.68	มาก	13
13. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ	4.18	0.63	มาก	4
14. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการ ปฏิบัติงาน	4.03	0.71	มาก	7
15. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	4.10	0.66	มาก	5
ค่าเฉลี่ย	4.06	0.69	มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 41 แสดงถึงความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 4.06 ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ใน 15 ข้อ มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1. ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{X}_3 = 4.28$)
- ลำดับที่ 2. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.21$)
- ลำดับที่ 3. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_3 = 4.20$)
- ลำดับที่ 4. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ความต้องการทางวิชาการ ($\bar{X}_3 = 4.18$)
- ลำดับที่ 5. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ($\bar{X}_3 = 4.10$)
- ลำดับที่ 6. ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_3 = 4.07$)
- ลำดับที่ 7. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}_3 = 4.03$)
- ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร ($\bar{X}_3 = 4.03$)
- ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ ($\bar{X}_3 = 4.03$)
- ลำดับที่ 10. ผู้เรียนมีความสามารถในการด้านความสัมพันธ์ชุมชน ($\bar{X}_3 = 4.01$)
- ลำดับที่ 11. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.00$)
- ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.00$)
- ลำดับที่ 13. ผู้เรียนมีความสามารถใช้สังเคราะห์ผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 3.96$)
- ลำดับที่ 14. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 3.93$)
- ลำดับที่ 15. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($\bar{X}_3 = 3.89$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 42
สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ภาควิชา และภาควิชา
ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ
ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	N = 185		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D		
ภาคปฏิบัติ	3.90	0.80	มาก	3
ภาคทฤษฎี	4.00	0.67	มาก	2
ภาคพิเศษ	4.06	0.69	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.99	0.72	มาก	

ตารางที่ 42 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชา ภาควิชา และภาควิชา ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ
ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร
อาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.99 โดยเรียงลำดับที่
ความคิดเห็นนักศึกษานิเทศศาสตร์ ในแต่ละภาคจากมากไปหาน้อย คือ ภาคพิเศษมากเป็นอันดับ 1
รองลงมา ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อยู่ในอันดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.06 , 4.00 และ 3.90
ตามลำดับ)

ตารางที่ 43

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	N = 59		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁		
สภาวะแวดล้อม	3.75	0.92	มาก	2
ปัจจัยเบื้องต้น	3.06	0.98	ปานกลาง	4
กระบวนการ	3.74	0.86	มาก	3
ผลผลิต	3.91	0.80	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.62	0.89	มาก	

ตารางที่ 43 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท
ภาคปกติ เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช
2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต อยู่ในระดับมาก ซึ่งมี
ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า ในด้านผลผลิตมากเป็นลำดับ 1
รองลงมาด้านสภาวะแวดล้อมและด้านกระบวนการ อยู่ในลำดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.91 , 3.75
และ 3.74 ตามลำดับ) ยกเว้นด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.06)

ตารางที่ 44

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	N = 62		ระดับ ความ เหมาะสม	ลำดับที่
	$\bar{X}_2$	S.D. ₂		
สภาวะแวดล้อม	3.77	0.84	มาก	3
ปัจจัยเบื้องต้น	3.29	0.89	ปานกลาง	4
กระบวนการ	3.78	0.79	มาก	2
ผลผลิต	4.01	0.07	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.71	0.65	มาก	

ตารางที่ 44 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.71 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า ในด้านผลผลิตมากเป็นลำดับ 1 รองลงมาด้านกระบวนการและด้านสภาวะแวดล้อม อยู่ในลำดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.01 , 3.78 และ 3.77 ตามลำดับ) ยกเว้นด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.29)

ตารางที่ 45

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์

เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	N = 64		ระดับ	ลำดับที่
	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	ความเหมาะสม	
สภาวะแวดล้อม	3.86	0.88	มาก	3
ปัจจัยเบื้องต้น	3.33	0.94	ปานกลาง	4
กระบวนการ	3.99	0.83	มาก	2
ผลผลิต	4.07	0.70	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.81	0.84	มาก	

ตารางที่ 45 แสดงผลสรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของนักศึกษานิเทศศาสตร์
ภาคพิเศษ เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช
2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต อยู่ในระดับมาก ซึ่งมี
ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.81 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า ในด้านผลผลิตมากเป็นลำดับ 1
รองลงมาด้านกระบวนการและด้านสภาวะแวดล้อม อยู่ในลำดับ 3 ($\bar{X}$ เท่ากับ 4.07 , 3.99
และ 3.86 ตามลำดับ) ยกเว้นด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X}$ เท่ากับ 3.33)

ตอนที่ 3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อ 2

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา

ในการเสนอการค้นพบ เรื่องการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของ นักศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยได้เสนอการเปรียบเทียบเป็นค่าเฉลี่ย และทดสอบข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 7 ประการคือ

1. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

2. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านกระบวนการ เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

6. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้าน กระบวนการ เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

7. นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านผลผลิต เกี่ยวกับ ความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 46 - 47)

ตารางที่ 46

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา	4.20	0.80	4.22	0.58	4.45	0.58	2.71*
2. เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์	4.01	0.86	4.29	0.71	4.14	0.63	2.47*
3. เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร	3.67	0.77	4.08	0.87	4.12	0.62	6.26*
4. เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลิกภาพเพื่อเป็นผู้บริหาร	3.89	0.78	4.19	0.74	4.15	0.76	2.68*
5. เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.00	0.78	4.11	0.68	4.12	0.67	.56
6. เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา	3.89	0.92	3.95	0.77	4.15	0.62	1.90*

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
7. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ	3.88	0.72	4.01	0.66	4.00	0.66	.70
8. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา	4.01	0.60	4.01	0.77	4.04	0.69	.40
9. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล	3.91	0.70	4.12	0.61	4.23	0.63	3.80*
10. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา	3.72	0.76	3.88	0.72	4.01	0.74	2.28*
11. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน	3.57	0.81	3.75	0.84	4.01	0.60	5.23*
12. เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้า และวิจัย	3.71	0.91	3.85	0.76	4.20	0.78	5.91*
13. จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้	3.71	0.78	3.64	0.67	3.93	0.61	3.06*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.86	0.78	4.01	0.74	4.12	0.67	24.78*

*P<.05

ตารางที่ 46 แสดงถึงความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย
มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.57-4.20 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.86 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
จุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่
ข้อคำถามที่ 1 เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 4.20$) ข้อคำถามที่ 2
เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_1 = 4.01$) และข้อคำถามที่ 8 เสริมสร้างให้มี
ความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 4.01$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเฉลี่ย
รายข้อระหว่าง 3.64-4.29 และมีค่าเฉลี่ยรวม 4.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่
ข้อคำถามที่ 2 เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_2 = 4.29$) ข้อคำถามที่ 1
เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.22$) และข้อคำถามที่ 4 เสริมสร้าง
การพัฒนาปรับปรุงบุคลากร เพื่อเป็นผู้บริหาร ($\bar{X}_2 = 4.19$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยมี
ค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.93-4.45 และมีค่าเฉลี่ยรวม 4.12 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ มีความเห็นสอดคล้องกับนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ในระดับมากอันดับ
แรก คือ ข้อคำถามที่ 1 เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.45$) ข้อคำถาม
ที่ 9 เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล ($\bar{X}_3 = 4.23$) และข้อคำถามที่ 12
เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย ($\bar{X}_3 = 4.20$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาพบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็น
แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย
ข้อที่ 1 สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษา
ทั้ง 3 กลุ่มมีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังนี้

- ข้อที่ 1. เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา ($F=2.71^*$)
- ข้อที่ 2. เสริมสร้างการใช้ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ($F=2.47^*$)
- ข้อที่ 3. เสริมสร้างการใช้ทักษะ ในการปฏิบัติงาน ($F=6.25^*$)
- ข้อที่ 4. เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลากร เพื่อเป็นผู้บริหาร ($F=2.68^*$)
- ข้อที่ 6. เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($F=1.90^*$)
- ข้อที่ 9. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล ($F=3.80^*$)
- ข้อที่ 10. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทาง
การศึกษา ($F=2.28^*$)
- ข้อที่ 11. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ($F=5.23^*$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ 12. เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย ($F=5.91$) *

ข้อที่ 13. จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้ ($F=3.06$) *

สำหรับรายข้อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

ข้อที่ 5. เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($F=.56$)

ข้อที่ 7. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ ($F=.07$)

ข้อที่ 8. เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ($F=.04$)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่า และภาคพิเศษ มีความเห็นว่าจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสามกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตารางที่ 47

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ภาคปกติ ภาคค่า และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ 3.86	ภาคค่า 4.01	ภาคพิเศษ 4.12
นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ	3.86		2.11	18.99*
นักศึกษาปริญญาโทภาคค่า	4.01			8.58*
นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ	4.12			

* $P < .05$

ตารางที่ 47 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe พบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญระดับ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ากับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

นักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ตามตารางต่อไปนี้ (ตารางที่ 48 - ตารางที่ 49)

ตารางที่ 48

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	4.18	0.73	4.12	0.81	4.03	0.92	.55
2. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต	4.06	0.73	3.95	0.75	3.93	0.77	.70*
3. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต	4.13	0.83	3.98	0.64	4.09	0.70	1.34*
4. หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต	3.88	0.85	3.72	0.70	3.93	0.68	.15
5. หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต	3.91	0.72	3.93	0.76	3.93	0.85	1.42*
6. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต	3.86	0.83	3.61	0.85	3.70	0.79	1.36*

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
7. หมวดวิชาการอาชีพและ การศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต	3.91	0.81	3.69	0.78	3.71	0.82	.51
8. จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต รายวิชาบังคับในหมวดวิชา พื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับพื้นฐาน)	4.11	0.83	3.96	0.76	4.04	0.86	.63*
9. ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.79	0.88	3.88	0.79	3.96	0.87	.07
10. สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต รายวิชาบังคับในหมวดวิชา การบริหาร (วิชาบังคับเฉพาะ ด้านการบริหาร)	3.61	1.12	3.66	0.84	3.67	0.96	.61*
11. การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.98	0.90	4.00	0.72	3.84	0.96	.59*
12. การวางแผนการอาชีวและ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.40	1.13	3.56	0.93	3.37	1.06	.14
13. การบริหารงานวิชาการอาชีว และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.42	1.02	3.46	0.90	3.51	0.94	.37
14. การบริหารงานบุคคลอาชีว และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.30	1.05	3.35	0.87	3.45	1.00	.43
15. การวางแผนอาคารสถานที่และ สิ่งอำนวยความสะดวกทาง การศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.42	0.93	3.48	0.90	3.57	0.97	1.33*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
16. การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการ บริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการ</u> <u>อาชีพและเทคนิค</u> (วิชาบังคับ ด้านอาชีวและเทคนิคศึกษา)	3.38	0.91	3.35	0.95	3.60	0.96	.67
17. เทคนิคและระบบการผลิต ทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต	3.59	0.87	3.41	0.77	3.45	0.95	.71*
18. นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต	3.71	0.83	3.53	0.78	3.62	0.86	2.10*
19. ปัญหาพิเศษด้านอาชีวและ เทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชา</u> <u>วิทยานิพนธ์</u> (วิชาบังคับ)	3.45	1.05	3.30	0.86	3.65	0.96	1.36*
20. วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต <u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การบริหาร</u> (วิชาเลือก)	4.03	0.87	3.88	0.81	4.12	0.76	.96*
21. ความร่วมมือระหว่างสถาน ประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.52	0.89	3.37	0.90	3.59	0.95	1.31*
22. ภาวะผู้นำทางการอาชีวและ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.61	0.98	3.32	1.02	3.48	0.94	.47
23. การจัดการธุรการในสถาบัน อาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.47	0.98	3.43	0.88	3.59	0.98	.22

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
<u>รายวิชาเลือกในหมวดวิชา</u> <u>การอาชีพและการศึกษา</u> (วิชาเลือก)							
24. การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทาง การศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.57	0.87	3.46	0.90	3.54	1.00	.82*
25. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต	3.50	1.10	3.25	1.00	3.40	1.13	1.15*
26. การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต	3.54	0.95	3.43	0.89	3.68	0.95	1.76*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.71	0.94	3.62	0.87	3.71	0.93	5.13*

*P<.05

ตารางที่ 48 แสดงถึงความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.50-4.18 ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.30-3.47 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.71 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสม ในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ข้อคำถามที่ 1 ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_1 = 4.18$) ข้อคำถามที่ 3 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.13$) และข้อคำถามที่ 8 จบหลักสูตรมี 50 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 4.11$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก จากนั้นน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 14 การบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.30$) ข้อคำถามที่ 16 การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.38$) และข้อคำถามที่ 12 การวางแผนการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_1 = 3.40$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค้ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.53-4.12 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.25-3.48 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1 ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.12$) ข้อคำถามที่ 11 การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 4.00$) และข้อคำถามที่ 3 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.98$)

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค้ำ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก จากนั้นน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 25 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.25$) ข้อคำถามที่ 19 ปัญหาพิเศษด้านอาชีวและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.30$) และ ข้อคำถามที่ 22 ภาวะผู้นำทางการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_2 = 3.61$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.51-4.12 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.37-3.48 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.71 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 20 วิทยานิพนธ์มีค่า 12 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 4.12$) ข้อคำถามที่ 3 หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 4.09$) และข้อคำถามที่ 8 จบหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 4.04$)

สำหรับความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก จากนั้นน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12 การวางแผนการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 3.37$) ข้อคำถามที่ 25 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 3.40$) และข้อคำถามที่ 17 เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ($\bar{X}_3 = 3.45$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสม ของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 2 สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันดังนี้

- ข้อที่ 2. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต ($F=.70^*$)
- ข้อที่ 3. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต ($F=1.34^*$)
- ข้อที่ 5. หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต ($F=1.42^*$)
- ข้อที่ 6. หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต ($F=1.36^*$)
- ข้อที่ 8. จบหลักสูตรมีค่า 50 หน่วยกิต ($F=.63^*$)
- ข้อที่ 10. สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($F=.61^*$)
- ข้อที่ 11. การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($F=.59^*$)
- ข้อที่ 15. การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=1.33^*$)
- ข้อที่ 17. เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ($F=.71^*$)
- ข้อที่ 18. นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($F=2.00^*$)
- ข้อที่ 19. ปัญหาพิเศษด้านอาชีวะและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=1.36^*$)
- ข้อที่ 20. วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต ($F=.96^*$)
- ข้อที่ 21. ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=1.31^*$)
- ข้อที่ 24. การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.82^*$)
- ข้อที่ 25. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=1.15^*$)
- ข้อที่ 26. การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=1.76^*$)

สำหรับรายข้อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

- ข้อที่ 1. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ($F=.55$)
- ข้อที่ 4. หมวดวิชาการอาชีพและเทคนิค (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต ($F=0.15$)
- ข้อที่ 7. หมวดวิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต ($F=.51$)
- ข้อที่ 9. ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต ($F=.07$)
- ข้อที่ 12. การวางแผนการอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.14$)
- ข้อที่ 13. การบริหารงานวิชาการอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.37$)
- ข้อที่ 14. การบริหารงานบุคคลอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.43$)
- ข้อที่ 16. การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.67$)
- ข้อที่ 22. ภาวะผู้นำทางการอาชีวะและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.47$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ 23. การจัดการธุรการในสถาบันอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ($F=.22$)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เห็นว่า สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็น ของนักศึกษาทั้งสามกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

ตารางที่ 49

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ตามความคิดเห็นของนักศึกษานักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
		3.71	3.62	3.71
นักศึกษานักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ	3.71		3.42*	0.01
นักศึกษานักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ	3.62			4.01*
นักศึกษานักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ	3.71			

* $P < .05$

ตารางที่ 49 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe พบว่านักศึกษานักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

นักศึกษานักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 50-ตารางที่ 51)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 50

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็น
ของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context)
เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาของหลักสูตร

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.01	0.81	3.83	0.72	4.09	0.79	1.74*
2. เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	3.88	0.83	3.77	0.71	3.78	0.93	.31
3. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา	3.83	1.00	4.03	0.74	4.00	0.75	1.00*
4. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริม ให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา	3.77	1.05	4.09	0.71	3.96	0.81	2.03*
5. เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะ ในการแก้ปัญหา การบริหาร อาชีวศึกษา	3.77	1.05	3.98	0.75	4.06	0.79	1.70*
6. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนา ใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้	3.98	0.91	4.22	0.71	4.29	0.70	2.69*
7. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับ ใช้ให้ตรงกับความต้องการของ สังคมในปัจจุบัน	3.66	1.02	3.96	0.72	4.12	0.80	4.60*
8. เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ ยืดหยุ่นตามความต้องการของ ผู้เรียน	3.33	1.09	3.51	0.78	3.60	1.06	1.18*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
9. เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษา จัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิม ของผู้เรียน	3.57	0.89	3.50	0.88	3.65	0.87	.49
10. เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อ การทำวิทยานิพนธ์	3.40	1.05	3.43	0.88	3.68	0.85	1.72*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.72	0.99	3.83	0.80	3.92	0.86	7.96*

*P < .05

ตารางที่ 50 แสดงความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.57-4.01 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.33-3.40 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X}_1 = 4.01$) ข้อคำถามที่ 6 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_1 = 3.98$) และข้อคำถามที่ 2 เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ($\bar{X}_1 = 3.88$)

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับปานกลางมี 2 ลำดับ จากน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 8 เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ($\bar{X}_1 = 3.33$) และข้อคำถามที่ 10 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ($\bar{X}_1 = 3.40$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.50-4.22 ระดับปานกลางมีเพียง 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสม ในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 6 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_2 = 4.22$) ข้อคำถามที่ 4 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีพศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.09$) และข้อคำถามที่ 3 เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีพศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.03$) สำหรับความคิดเห็นเหมาะสมในระดับปานกลางคือ ข้อคำถามที่ 10 เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย มีค่าเฉลี่ยรายข้อ ระหว่าง 3.60-4.29 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.92 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 6 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($\bar{X}_3 = 4.29$) ข้อคำถามที่ 7 เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการ ของสังคมในปัจจุบัน ($\bar{X}_3 = 4.12$) และข้อคำถามที่ 1 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร ($\bar{X}_3 = 4.09$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษาพบว่า ทั้งสามกลุ่ม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน การวิจัย ข้อที่ 3 สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่ม มีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันดังนี้

- ข้อที่ 1. เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($F=1.74^*$)
- ข้อที่ 3. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีพศึกษา ($F=1.00^*$)
- ข้อที่ 4. เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีพศึกษา ($F=2.03^*$)
- ข้อที่ 5. เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีพศึกษา ($F=1.70^*$)
- ข้อที่ 6. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ ต่อหน้าที่การงานได้ ($F=2.69^*$)
- ข้อที่ 7. เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ($F=4.60^*$)
- ข้อที่ 8. เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ($F=1.18^*$)
- ข้อที่ 10. เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ($F=1.72^*$)

สำหรับรายข้อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

- ข้อที่ 2. เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ($F=.31$)
- ข้อที่ 9. เนื้อหาแต่ละภาคการศึกษาจัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน ($F=.49$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นว่าเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของ นักศึกษาทั้งสามกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

ตารางที่ 51

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ 3.72	ภาคค่ำ 3.83	ภาคพิเศษ 3.92
นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ	3.72		2.38	7.95*
นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ	3.83			1.65
นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ	3.92			

* $P < .05$

ตารางที่ 51 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe พบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาของหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

ตารางที่ 52

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ
ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) : โดยสรุปเป็นรายด้าน

ความคิดเห็นด้านสภาวะแวดล้อม	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.86	0.78	4.01	0.74	4.12	0.67	24.78*
2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตร	3.71	0.94	3.62	0.87	3.71	0.93	5.13*
3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	3.72	0.99	3.83	0.80	3.92	0.86	7.96*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.76	0.90	3.82	0.80	3.92	0.82	12.62*

ตารางที่ 52 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาศรีวิภาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างหลักสูตร และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยภาพรวมว่ามีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก ทุกด้าน ($\bar{X}_1 = 3.76$, $\bar{X}_2 = 3.82$, $\bar{X}_3 = 3.92$)

ทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 4

นักศึกษาศรีวิภาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านปัจจัยเบื้องต้นเกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 4 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 53 - ตารางที่ 54)

ตารางที่ 53

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็น
 ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input)
 เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร มีเพียงพอ	2.91	0.95	3.01	0.94	3.20	0.99	1.40*
2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ	3.74	0.86	3.80	0.78	4.00	0.83	1.60*
3. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ	3.76	0.83	3.74	0.59	3.82	0.78	0.23
4. นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียน มีความพร้อม	3.32	0.83	3.37	0.72	3.53	0.75	1.24*
5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี เพียงพอ	2.89	0.88	3.20	0.85	3.21	0.86	2.67*
6. อุปกรณ์การเรียนการสอนมี คุณภาพ	2.98	0.86	3.37	0.77	3.35	0.84	4.30*
7. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามี ความพร้อม	2.50	0.87	2.75	0.91	3.04	0.96	5.25*
8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ เหมาะสม	2.86	0.83	3.12	0.93	3.10	0.96	1.57*
9. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ	2.67	0.95	3.08	0.94	3.10	1.05	3.60*

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
10. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ	2.86	1.02	3.29	0.98	3.07	0.87	2.97*
11. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม	3.06	0.98	3.37	0.79	3.17	0.88	1.83*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.05	0.97	3.28	0.89	3.33	0.94	16.69*

*P < .05

ตารางที่ 53 แสดงความคิดเห็นด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของปัจจัยที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.74-3.76 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 2.50-3.32 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรจากข้อคำถาม 11 ข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก 2 ข้อ เรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 3 อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_1 = 3.76$) และข้อคำถามที่ 2 อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_1 = 3.74$)

สำหรับความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก จากน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 7 ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้า มีความพร้อม ($\bar{X}_1 = 2.50$) ข้อคำถามที่ 9 ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ ($\bar{X}_1 = 2.67$) และข้อคำถามที่ 8 ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($\bar{X}_1 = 2.86$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ย อยู่ในระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.74-3.80 ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 2.75-3.37 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.28 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร จากข้อคำถาม 11 ข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก 2 ข้อ เริ่มจากมากไปหาน้อยได้แก่ ข้อคำถามที่ 2 อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_2 = 3.74$) และข้อคำถามที่ 3 อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_2 = 3.80$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโท ภาคปกติ ว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก เรียงจากน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 7 ห้องสมุด และแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($\bar{X}_2 = 2.75$) ข้อคำถามที่ 1 จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.01$) และข้อคำถามที่ 9 ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ ($\bar{X}_2 = 3.08$) นักศึกษาศรีวิภาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรายข้อ ระหว่าง 3.53-4.00 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อ ระหว่าง 3.04-3.35 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.33 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรจากข้อคำถาม 11 ข้อ มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ข้อ เรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 2 อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_3 = 4.00$) ข้อคำถามที่ 3 อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}_3 = 3.82$) และข้อคำถามที่ 4 นักศึกษาศรีวิภาโท ที่เข้าเรียน มีความพร้อม ($\bar{X}_3 = 3.53$)

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาศรีวิภาโท ภาคพิเศษ ว่ามีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก เรียงจากน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 7 ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($\bar{X}_3 = 3.04$) ข้อคำถามที่ 10 จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ ($\bar{X}_3 = 3.07$) และข้อคำถามที่ 8 ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($\bar{X}_3 = 3.10$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันดังนี้

- ข้อที่ 1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ($F=1.40^*$)
- ข้อที่ 2. อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ ($F=1.60^*$)
- ข้อที่ 4. นักศึกษาศรีวิภาโท ที่เข้าเรียนมีความพร้อม ($F=1.24^*$)
- ข้อที่ 5. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ ($F=2.67^*$)
- ข้อที่ 6. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ ($F=4.30^*$)
- ข้อที่ 7. ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม ($F=5.25^*$)
- ข้อที่ 8. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ($F=1.57^*$)
- ข้อที่ 9. ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีความเพียงพอ ($F=3.60^*$)
- ข้อที่ 10. จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ ($F=2.97^*$)
- ข้อที่ 11. สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม ($F=1.83^*$)

สำหรับรายชื่อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่ม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ
ข้อที่ 3. อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ (F=0.23)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้วนักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นว่าปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสามกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 4

ตารางที่ 54
แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน
การสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ตามความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ 3.05	ภาคค่ำ 3.28	ภาคพิเศษ 3.33
นักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ	3.05		10.07*	14.77*
นักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคค่ำ	3.28			0.43
นักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคพิเศษ	3.33			

*P < .05

ตารางที่ 54 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe' พบว่านักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

ทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 5

นักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านกระบวนการเกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกันผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ 5 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 55 - ตารางที่ 56)

ตารางที่ 55

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็น
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ ภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process)
เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	3.93	0.78	4.00	0.72	4.23	0.70	2.87*
2. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญ ของเนื้อหาวิชา	3.93	0.66	3.88	0.65	3.96	0.71	.23
3. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอน มาอย่างดี	3.84	0.76	3.91	0.66	4.06	0.79	1.35*
4. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียน การสอนได้อย่างเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา	3.67	0.93	3.77	0.66	3.93	0.77	1.68*
5. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่าง เหมาะสม	3.64	0.78	3.66	0.74	3.82	0.74	1.13*
6. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสาร การสอนได้อย่างเหมาะสม	3.62	0.74	3.67	0.69	3.85	0.81	1.64*
7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ซักถามได้	4.03	0.71	4.14	0.76	4.34	0.69	2.89*
8. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน	3.79	0.86	3.87	0.68	4.20	0.82	4.63*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
9. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับ ผู้เรียนทุกคน	3.57	0.85	3.62	0.92	4.09	0.88	6.40*
10. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นขณะเรียน ในชั้นเรียน	3.86	0.97	4.22	0.66	4.39	0.74	6.85*
11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ วางแผนและการจัดกิจกรรม ในการเรียนการสอน	3.57	1.02	3.69	0.78	4.03	1.00	3.91*
12. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและ จริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน	3.62	1.03	3.79	0.70	4.10	0.81	5.05*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.76	0.85	3.85	0.74	4.08	0.81	32.57*

*P < .05

ตารางที่ 55 แสดงความคิดเห็นด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.57-4.03 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรมีความเหมาะสม ในระดับมาก 3 ลำดับแรก เรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 7 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ($\bar{X}_1 = 4.03$) ข้อคำถามที่ 1 ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียน เข้าใจชัดเจน ($\bar{X}_1 = 3.93$) และข้อคำถามที่ 2 ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ($\bar{X}_1 = 3.93$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย
มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.62-4.22 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก
เรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 10 ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิด
เห็น ขณะเรียนในชั้นเรียน ($\bar{X}_2 = 4.22$) ข้อคำถามที่ 7 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้
($\bar{X}_2 = 4.14$) ข้อคำถามที่ 1 ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียน
เข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X}_2 = 4.00$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย
มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.82-4.39 และมีค่าเฉลี่ยรวม 4.08 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกเรียง
จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 10 ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น
ขณะเรียนในชั้นเรียน ($\bar{X}_3 = 4.39$) ข้อคำถามที่ 7 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้
($\bar{X}_3 = 4.34$) และข้อคำถามที่ 1 ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้
ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X}_3 = 4.23$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสม ของการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
พบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง
ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 4 สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีข้อคำถาม ที่มี
ความคิดเห็นแตกต่างกันดังนี้

- ข้อที่ 1. ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน
($F=2.87^*$)
- ข้อที่ 3. ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี ($F=1.35^*$)
- ข้อที่ 4. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ($F=1.68^*$)
- ข้อที่ 5. ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม ($F=1.13^*$)
- ข้อที่ 6. ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม ($F=1.64^*$)
- ข้อที่ 7. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ($F=2.89^*$)
- ข้อที่ 8. ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน ($F=4.63^*$)
- ข้อที่ 9. ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับผู้เรียนทุกคน ($F=6.40^*$)
- ข้อที่ 10. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน ($F=6.85^*$)
- ข้อที่ 11. ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน
($F=3.91^*$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ 12. ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน ($F=5.50^*$)

สำหรับรายข้อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

ข้อที่ 2. ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ($F=.23$)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสามกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5

ตารางที่ 56

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านกระบวนการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์ โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
		3.76	3.85	4.08
นักศึกษานิเทศศาสตร์ โทภาคปกติ	3.76		2.52	30.41*
นักศึกษานิเทศศาสตร์ โทภาคค่ำ	3.85			15.73*
นักศึกษานิเทศศาสตร์ โทภาคพิเศษ	4.08			

* $P < .05$

ตารางที่ 56 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe' พบว่านักศึกษานิเทศศาสตร์ โทภาคปกติกับภาคค่ำ มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5

ทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 6

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านกระบวนการเกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 6 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 57 - ตารางที่ 58)

ตารางที่ 57

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผลของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของ ผู้เรียน	3.38	0.83	3.37	0.77	3.50	1.00	.40
2. มีการประเมินผล โดยคำนึงถึง จุดมุ่งหมายของรายวิชา	3.74	0.77	3.74	0.69	3.81	0.81	.17
3. มีการให้ผู้เรียนได้ประเมิน การสอนของอาจารย์	3.67	0.97	3.88	0.97	4.01	0.82	2.07*
4. มีการวางแผนการวัดและ การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน	3.74	0.88	3.64	0.83	4.04	0.82	3.85*
5. มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ ปรับปรุงการเรียนการสอน	3.40	0.89	3.53	0.80	3.87	0.76	5.42*
6. มีการประเมินผลการเปลี่ยน พฤติกรรมในการพัฒนาบุคลากร	3.52	0.87	3.58	0.84	3.71	0.93	.79*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
7. การประเมินผลใช้วิธีการที่ เหมาะสมกับลักษณะวิชา	3.59	0.89	3.54	0.84	3.82	0.84	1.92*
8. การประเมินผลในด้านการเป็น ผู้นำ	3.81	0.81	3.82	0.93	3.89	0.81	.15
9. การประเมินผลเป็นไปตาม หลักวิชาการ	3.83	0.76	3.83	0.81	3.93	0.79	.35
10. การประเมินผลการเรียนรู้การ สอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม	3.81	0.86	3.64	0.79	3.79	0.80	.79*
11. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ ตามความเป็นจริง	3.79	0.71	3.70	0.79	3.82	0.84	.38
12. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของ รายวิชาที่เรียน	4.10	0.82	4.00	0.67	4.18	0.68	1.04*
13. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียน ของตน	4.03	0.74	4.00	0.76	4.15	0.67	.80*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.72	0.85	3.71	0.82	3.89	0.83	11.04*

*P < .05

ตารางที่ 57 แสดงความคิดเห็นด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.52-4.10 ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.38-3.40 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การวัดและประเมินผลของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12 ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_1 = 4.10$) ข้อคำถามที่ 13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_1 = 4.03$) และข้อคำถามที่ 9 การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ ($\bar{X}_1 = 3.83$)

สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ว่าการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง 2 ข้อ เรียงจากน้อยไปหามากได้แก่ ข้อคำถามที่ 1 มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}_1 = 3.38$) ข้อคำถามที่ 5 มีการนำผลจากการวัดผล มาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}_1 = 3.40$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับระดับมากมีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.53-4.00 ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยรายข้อเพียงข้อเดียว 3.37 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.71 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การวัดและประเมินผลของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 13 ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_2 = 4.00$) ข้อคำถามที่ 12 ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_2 = 4.00$) ข้อคำถามที่ 3 มีการให้ผู้เรียนได้ประเมินผลการสอนของอาจารย์ ($\bar{X}_2 = 3.88$)

สำหรับความคิดเห็น ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ว่าการวัดและประเมินผล ของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับปานกลางเพียงข้อเดียว คือ ข้อคำถามที่ 1 มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($\bar{X}_2 = 3.37$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.50-4.18 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.89 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การวัดและประเมินผลของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12 ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($\bar{X}_3 = 4.18$) ข้อคำถามที่ 13 ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($\bar{X}_3 = 4.15$) ข้อคำถามที่ 4 มีการวางแผนการวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัด และประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาพบว่า ทั้งสามกลุ่ม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 สำหรับข้อคำถาม เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังนี้

- ข้อที่ 3. มีการให้ผู้เรียนประเมินการสอนของอาจารย์ ($F=2.07^*$)
- ข้อที่ 4. มีการวางแผนการวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน ($F=3.85^*$)
- ข้อที่ 5. มีการนำผลการวัดผลมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน ($F=5.42^*$)
- ข้อที่ 6. มีการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการพัฒนาคุณภาพของนักบริหารอาชีวศึกษา ($F=.79^*$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อที่ 7. การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา ($F=1.92^*$)
 ข้อที่ 10. การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม ($F=.79^*$)
 ข้อที่ 12. ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ($F=1.04^*$)
 ข้อที่ 13. ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน ($F=.80^*$)

สำหรับรายข้อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

- ข้อที่ 1. มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ($F=.40$)
 ข้อที่ 2. มีการประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา ($F=.17$)
 ข้อที่ 8. การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำ ($F=.15$)
 ข้อที่ 9. การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ ($F=.35$)
 ข้อที่ 11. การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง ($F=.38$)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นว่าการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบกับ ความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสามกลุ่มพบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 6

ตารางที่ 58

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านกระบวนการ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาตามความคิดเห็นของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
		3.72	3.71	3.89
นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ	3.72		0.04	7.51 [*]
นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ	3.71			8.85 [*]
นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ	3.89			

^{*}P < .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 58 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe' พบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ มีความเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6

ตารางที่ 59

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
ด้านกระบวนการ (Process)

ความคิดเห็นด้านกระบวนการ	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนของหลักสูตร	3.76	0.85	3.85	0.74	4.08	0.81	32.57*
2. การวัดและประเมินผล	3.72	0.85	3.71	0.82	3.89	0.83	11.04*
รวม	3.74	0.85	3.78	0.78	3.99	0.82	21.81*

*P<.05

ตารางที่ 59 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร และการวัดและประเมินผล โดยภาพรวมว่ามีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ ในระดับมาก ทุกด้าน ($\bar{X}_1 = 3.74$, $\bar{X}_2 = 3.78$, $\bar{X}_3 = 3.99$) มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีค่าเฉลี่ยต่างกันเพียงเล็กน้อย จึงไม่ยอมรับข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และ 6

ทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 7

นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านผลผลิตเกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ 7 ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 60 - ตารางที่ 61)

ตารางที่ 60

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างความคิดเห็น
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ด้านผลผลิต (Product)
เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
1. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะ ผู้นำด้านอาชีวศึกษา	3.48	0.90	4.14	0.59	4.00	0.66	2.51*
2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะในการแก้ปัญหาการบริหาร อาชีวศึกษา	3.86	0.70	3.98	0.66	4.00	0.69	.70*
3. ผู้เรียนมีความสามารถในการ สร้างมนุษยสัมพันธ์	3.94	0.79	4.20	0.68	4.07	0.64	2.04*
4. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการ บริหารอาชีวศึกษา	3.93	0.96	4.12	0.68	4.21	0.67	2.13*
5. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านวิชาการ	3.89	0.80	3.93	0.72	4.03	0.66	.55
6. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านบุคลากร	3.76	0.79	3.93	0.74	4.03	0.68	2.05*
7. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านการวางแผนและ พัฒนาอาชีวศึกษา	3.84	0.80	3.79	0.68	3.93	0.77	.61*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา บริหารการศึกษา	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
8. ผู้เรียนมีความสามารถในการ บริหารงานด้านอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ทางการศึกษา	3.76	0.77	3.77	0.77	3.89	0.77	.52
9. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ความสัมพันธ์ชุมชน	3.74	0.93	3.91	0.79	4.01	0.67	1.75*
10. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	4.11	0.81	4.14	0.56	4.20	0.71	2.34*
11. ผู้เรียนมีความสามารถในการ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	4.00	0.76	4.11	0.57	4.28	0.70	2.64*
12. ผู้เรียนมีความสามารถใช้ สังเคราะห์ผลงานวิจัยมา วางแผนการบริหารอาชีวศึกษา	3.86	0.79	3.85	0.62	3.96	0.68	.50
13. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ	4.06	0.80	4.17	0.58	4.18	0.63	.57*
14. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการ ปฏิบัติงาน	3.96	0.71	4.00	0.62	4.03	0.71	.14
15. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม	3.98	0.65	4.03	0.57	4.10	0.66	.62*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.90	0.80	4.00	0.67	4.06	0.69	11.15*

*P < .05

ตารางที่ 60 แสดงความคิดเห็นด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสม
ของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.74-4.11 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 10 ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_1 = 4.11$) ข้อที่ 13 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ($\bar{X}_1 = 4.06$) ข้อคำถามที่ 11 ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{X}_1 = 4.00$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.77-4.20 และมีค่าเฉลี่ยรวม 4.00 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรก จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 3 ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ($\bar{X}_2 = 4.20$) ข้อคำถามที่ 13 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ($\bar{X}_2 = 4.17$) ข้อคำถามที่ 1 ผู้เรียนมีความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ($\bar{X}_2 = 4.14$)

นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความคิดเห็น เฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดย มีค่าเฉลี่ยรายข้อระหว่าง 3.89-4.28 และมีค่าเฉลี่ยรวม 4.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มีความเหมาะสมในระดับมาก 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อคำถามที่ 11 ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{X}_3 = 4.28$) ข้อคำถามที่ 4 ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($\bar{X}_3 = 4.21$) ข้อคำถามที่ 10 ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}_3 = 4.20$)

เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมทอานันท์ติ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาพบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 สำหรับข้อคำถาม เกี่ยวกับสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มมีข้อคำถามที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันดังนี้

- ข้อที่ 1. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ($F=2.51^*$)
- ข้อที่ 2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ($F=.70^*$)
- ข้อที่ 3. ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ($F=2.04^*$)
- ข้อที่ 4. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ($F=2.13^*$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อที่ 6. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร ($F=2.05^*$)
- ข้อที่ 7. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีพศึกษา ($F=1.75^*$)
- ข้อที่ 9. ผู้เรียนมีความสามารถในการด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ($F=1.75^*$)
- ข้อที่ 10. ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($F=2.34^*$)
- ข้อที่ 11. ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ($F=2.64^*$)
- ข้อที่ 13. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ($F=.57^*$)
- ข้อที่ 15. ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ($F=.62^*$)

สำหรับรายชื่อที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่ม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ

- ข้อที่ 5. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ ($F=.55$)
- ข้อที่ 8. ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ($F=.52$)
- ข้อที่ 12. ผู้เรียนมีความสามารถใช้สิ่ง เศรษฐกิจผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีพศึกษา ($F=.50$)
- ข้อที่ 14. ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ($F=.14$)

เมื่อสรุปโดยส่วนรวมทุกข้อแล้ว นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็น ว่าสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษา มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสามกลุ่ม พบว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ตารางที่ 61

แสดงการทดสอบรายคู่ ด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของ
หลักสูตรครุศาสตร์ระดับบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ภาคปกติ 3.90	ภาคค่ำ 4.00	ภาคพิเศษ 4.06
นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ	3.90		4.50*	10.92*
นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ	4.00			1.40
นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ	4.06			

*P < .05

ตารางที่ 61 เมื่อทดสอบรายคู่ตามวิธีการของ Scheffe พบว่านักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำและภาคปกติกับภาคพิเศษมีความเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษมีความเห็นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ตารางที่ 62

สรุปความคิดเห็นของนักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ
เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530 ในด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลผลิต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	ภาคปกติ N = 59		ภาคค่ำ N = 62		ภาคพิเศษ N = 64		F
	$\bar{X}_1$	S.D. ₁	$\bar{X}_2$	S.D. ₂	$\bar{X}_3$	S.D. ₃	
สภาวะแวดล้อม	3.75	0.92	3.77	0.84	3.86	0.88	14.53*
ปัจจัยเบื้องต้น	3.06	0.98	3.29	0.89	3.33	0.94	16.70*
กระบวนการ	3.74	0.86	3.78	0.79	3.99	0.83	38.49*
ผลผลิต	3.91	0.80	4.01	0.07	4.07	0.70	11.15*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.62	0.89	3.71	0.65	3.81	0.84	20.22*

*P<.05

ตารางที่ 62 แสดงให้เห็นว่านักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษามีความคิดเห็นต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยภาพรวมว่ามีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ ในระดับมากที่สุด ด้าน ($\bar{X}_1 = 3.62$, $\bar{X}_2 = 3.71$, $\bar{X}_3 = 3.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า ในด้าน สภาวะแวดล้อม กระบวนการ และผลผลิต มีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ ในระดับมากที่สุด ยกเว้นด้านปัจจัยเบื้องต้นมีความเหมาะสมตามเกณฑ์ที่วางไว้ ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร

ตารางที่ 63
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
1. ควรเน้นการค้นคว้าและวิจัยที่ส่งเสริมต่อการพัฒนาอาชีวศึกษา	12	20.34
2. ควรมุ่งเน้นในการบริหารทางอาชีวศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา คือ วิชาชีพกรรม ช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม ศิลปหัตถกรรม และคหกรรม	10	16.95
3. ควรเน้นการเสริมสร้างทักษะในการบริหารด้านการวางแผน การแก้ปัญหา ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ โดยเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี	7	11.86
4. ควรกำหนดจุดมุ่งหมายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจกับการพัฒนาระบบอุตสาหกรรม และสอดคล้องกับการเมืองวิเคราะห์ด้วย	4	6.78
5. ควรส่งเสริมการใช้ภาษาให้ถูกต้อง โดยเฉพาะภาษาไทย และภาษาอังกฤษ โดยเน้นทั้งการพูดและการเขียน	3	5.80

ตารางที่ 63 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ตอบแบบสอบถามคือ ร้อยละ 20.34 ควรเน้นการค้นคว้าและวิจัยที่ส่งเสริมต่อการพัฒนาอาชีวศึกษา รองลงมา คือ ร้อยละ 16.95 ควรมุ่งเน้นในการบริหารทางอาชีวศึกษา ทั้ง 5 สาขาวิชา คือ วิชาชีพกรรม ช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม

ศิลปหัตถกรรมและคหกรรม และร้อยละ 11.86 ควรเน้นการส่งเสริมทักษะในการบริหารด้านการวางแผนการแก้ปัญหา ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ โดยเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี

ตารางที่ 64

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรเปิดโอกาสกับผู้เรียนให้กว้างขึ้น เพื่อจะได้สนองตอบต่อความต้องการของผู้สนใจที่จะมาศึกษาต่อ	12	19.35
2. ควรปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยเหมาะสมอยู่เสมอ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	10	16.12
3. ควรจัดให้มีกิจกรรมความร่วมมือกับหน่วยงานองค์การ เพื่อให้ผู้บริหารได้มาศึกษาอย่างต่อเนื่อง	7	11.29
4. ควรจัดหลักสูตรให้ออกมาในรูปแบบมากกว่านี้	6	9.68
5. ควรจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับแผน 6 แผน 7 สนองความต้องการตลาดแรงงาน และผู้นำทางด้านอาชีวศึกษา	4	6.45

ตารางที่ 64 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 19.35 ควรเปิดโอกาสกับผู้เรียนให้กว้างขวางขึ้น เพื่อจะได้สนองตอบต่อความต้องการของผู้สนใจที่จะมาศึกษาต่อ รองลงมา คือ ร้อยละ 16.12 ควรปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยเหมาะสมอยู่เสมอ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และร้อยละ 11.29 ควรจัดให้มีกิจกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความร่วมมือ กับหน่วยงานองค์การ เพื่อให้ผู้บริหารได้มาศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ตารางที่ 65
ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
1. ควรมุ่งให้ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมทางการบริหารอาชีวศึกษาให้มากขึ้น	11	17.19
2. ควรมุ่งให้ผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนก และหัวหน้างาน ได้ศึกษาเป็นหลัก	9	14.06
3. ควรเน้นเรื่องคุณธรรม และจริยธรรมของนักบริหารด้านอาชีวศึกษา	8	12.50
4. ควรรับผู้บริหาร หรือผู้จัดการในสถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม เข้าศึกษาต่อด้วย	6	9.38
5. ควรเน้นเรื่องการเป็นผู้นำ	4	6.25

ตารางที่ 65 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 17.19 ควรมุ่งให้ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมทางการบริหารอาชีวศึกษาให้มากขึ้น รองลงมา คือ ร้อยละ 14.06 ควรมุ่งให้ผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนก และหัวหน้างาน ได้ศึกษาต่อเป็นหลัก และร้อยละ 12.50 ควรเน้นเรื่องคุณธรรมและจริยธรรม ของนักบริหารด้านอาชีวศึกษา

ตารางที่ 66

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ
1. ควรแยกวิชาสถิติ และการวิจัย ออกเป็น 2 วิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต	13	22.03
2. ควรจัดตารางเวลาที่แน่นอนของอาจารย์ผู้ควบคุม ในการทำวิทยานิพนธ์ ให้กับนักศึกษา โดยกำหนด วัน และเวลา ให้ชัดเจน	8	13.56
3. รายวิชาบังคับในหมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) ควรมี 2 แผน คือ แผน ก. และ แผน ข. โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์	7	11.86
4. ควรมีการปรับวิชาที่มีจำนวนหน่วยกิตจาก 2 หน่วยกิต เพิ่มขึ้นเป็น 3 หน่วยกิต ทุกหมวด วิชาเลือก และหมวดวิชาบังคับ	5	8.47
5. ควรให้นักศึกษามีโอกาสได้เลือกเรียนวิชาอื่น ๆ ที่น่าสนใจ	4	6.78
6. ควรจัดให้มีการสัมมนาหลังการฝึกปฏิบัติงาน เพื่อนำเสนอข้อมูล ให้กับผู้บริหารระดับสูง ได้รับทราบอีกครั้ง นอกเหนือจากเอกสารที่ รวบรวมหลังการสัมมนา	2	3.38

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตใน โครงสร้างของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
7. รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการอาชีพและเทคนิค (วิชาบังคับ) ควรเปลี่ยนเป็น	1	1.69
1. การพัฒนานโยบายและรูปแบบการบริหาร งานอาชีวศึกษา		
2. การวิเคราะห์อาชีพ และความต้องการ กำลังคน		

ตารางที่ 66 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างของหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติตอบแบบสอบถาม คือ
ร้อยละ 22.03 ควรแยกวิชาสถิติ และการวิจัยออกเป็น 2 วิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต
รองลงมา คือ ร้อยละ 13.56 ควรจัดตารางเวลาที่แน่นอน ของอาจารย์ผู้ควบคุมในการ
ทำวิทยานิพนธ์ให้กับนักศึกษา โดยกำหนดวัน และเวลาให้ชัดเจน และร้อยละ 11.86 ควร
จัดรายวิชาบังคับ ในหมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) ควรมี 2 แผน คือแผน ก. และ
แผน ข. โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์

ตารางที่ 67
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง	13	20.97
2. ควรแยกรายวิชาสถิติและวิจัยทางอาชีวศึกษาออกจากกัน โดยแยกเป็นวิชาสถิติ 3 หน่วยกิต เพื่อจะได้นำไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี	11	17.74
3. ควรให้มีทางเลือกทั้งแผน A (ทำวิจัย) และแผน B (สอบ Comprehensive) ตามความสนใจของผู้เรียน	10	16.13
4. ควรปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรจาก 3 ภาคเรียน เป็น 4 ภาคเรียน	8	12.90
5. ควรปรับรายวิชาที่มี 2 หน่วยกิต เป็น 3 หน่วยกิต	8	12.90
6. ควรเพิ่มหมวดวิชาเลือก โดยมีวิชาด้านบริหารธุรกิจด้วย	6	9.68

ตารางที่ 67 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 20.97 ควรปรับปรุงโครงสร้าง ของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่องรองลงมา คือ ร้อยละ 17.74 ควรแยกรายวิชาสถิติและวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางอาชีวศึกษาออกจากกัน โดยแยกเป็นวิชาสถิติ 3 หน่วยกิต และการวิจัย 3 หน่วยกิต เพื่อจะได้นำไปใช้ ในการทำวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี และร้อยละ 16.13 ควรให้มีทางเลือก ทั้งแผน A (ทำวิจัย) และแผน B (สอบ Comprehensive) ตามความสนใจของผู้เรียน และร้อยละ 12.90 ควรปรับรายวิชาที่มี 2 หน่วยกิต เป็น 3 หน่วยกิต

ตารางที่ 68
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาริฎฎาโท ภาคพิเศษ

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาริฎฎาโท ภาคพิเศษ
1. วิชาสถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา ควรแยกออกเป็น 2 วิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต วิชาสถิติสำหรับการวิจัย 3 หน่วยกิต วิชาการวิจัยทางอาชีวศึกษา 3 หน่วยกิต	12	18.75
2. ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาคอมพิวเตอร์ และสอนชั้นใช้งานได้จริง	10	15.63
3. ควรให้โอกาสเลือกแผนการเรียนในเรื่องการทำวิทยานิพนธ์ หรือไม่ทำวิทยานิพนธ์	9	14.06
4. ควรเน้นในด้านการบริหารการเงิน และพัสดุให้ชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติ หรือแนะนำได้	6	9.38
5. ควรมีการปฏิบัติทักษะทางด้านสื่อสัททัศน์ปรกรณ์ให้จริงจัง	5	7.81
6. ควรเพิ่มวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการบริหารชั้นใช้งานได้โดยใช้ Sound-Lab	4	6.25

ตารางที่ 68 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต
ในโครงสร้างหลักสูตร ร้อยละสูงสุดของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือ
ร้อยละ 18.75 วิชาสถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา ควรแยกออกเป็น 2 วิชา วิชาละ
3 หน่วยกิต คือ วิชาสถิติ สำหรับการวิจัย 3 หน่วยกิต วิชาการวิจัยทางอาชีวศึกษา 3 หน่วยกิต
รองลงมา คือ ร้อยละ 15.63 ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาคอมพิวเตอร์และสอนชั้นใช้งานได้จริง
และร้อยละ 14.06 ควรให้โอกาสเลือกแผนการเรียนในเรื่องการทำวิทยานิพนธ์ หรือไม่ทำ
วิทยานิพนธ์

ตารางที่ 69
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ

เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษานิเทศศาสตร์โท ภาคปกติ
1. ควรเน้นเนื้อหาวิชาด้านสถิติและการทำวิจัย เพิ่มมากขึ้น	10	16.95
2. ควรเน้นเนื้อหาวิชาด้านบริหารศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์ จิตวิทยา และมนุษยสัมพันธ์ เพิ่มขึ้น	8	13.56
3. ควรปรับปรุงเนื้อหารายวิชาให้สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายที่ต้องการของสังคมปัจจุบัน	7	11.86
4. ควรเพิ่มความรู้ในการบริหารงานบุคคลให้มากขึ้น	5	8.47
5. ควรปรับปรุงเนื้อหารายวิชา ไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน	4	6.78
6. ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาทางด้านระบบสารสนเทศ เพื่อรองรับยุคของข่าวสารข้อมูลในอนาคต	3	5.08

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 69 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อุดสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ร้อยละ
 สูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 16.95 ควรเน้นเนื้อหาวิชา
 ด้านสถิติ และการทำวิจัยเพิ่มมากขึ้น รองลงมา คือ ร้อยละ 13.56 ควรเน้นเนื้อหาวิชา
 ด้านบริหารศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์ จิตวิทยา และมนุษยสัมพันธ์ เพิ่มขึ้น และร้อยละ 11.86
 ควรปรับปรุงเนื้อหารายวิชาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการของสังคมปัจจุบัน

ตารางที่ 70

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
 หลักสูตรครุศาสตร์อุดสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
 ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรปรับเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับการพัฒนา เทคโนโลยีในปัจจุบัน	11	17.74
2. ควรกำหนดจุดประสงค์ ให้เน้นด้านอาชีวศึกษา มากกว่าที่เป็นอยู่	10	16.13
3. ควรจัดเนื้อหาวิชาให้มีความยืดหยุ่น ตามความ ต้องการ ของผู้เรียน	7	11.29
4. ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับกลุ่ม นักศึกษาที่เรียน	5	8.06
5. ควรเพิ่มการบริหารกิจกรรมของนักศึกษา ให้เด่นชัด และมากขึ้น	4	6.45
6. เนื้อหารายวิชา บางวิชามากเกินไป ทำให้ ไม่ได้ผลในการเรียน	2	3.22

ตารางที่ 70 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ร้อยละ
สูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 17.74 ควรปรับเนื้อหาวิชา
ให้สอดคล้องกับการพัฒนาเทคโนโลยีในปัจจุบัน รองลงมาคือ ร้อยละ 16.13 ควรกำหนด
จุดประสงค์ ให้เน้นด้านอาชีวศึกษามากกว่าที่เป็นอยู่และร้อยละ 11.29 ควรจัดเนื้อหาวิชาให้มี
ความยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน

ตารางที่ 71

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
1. ควรมีวิชาเลือกด้านภาษาต่างประเทศ 1-2 Course ให้ถึงขั้นสนทนาได้	11	17.19
2. ควรเพิ่มชั่วโมงเรียนคอมพิวเตอร์ ให้มากกว่า เดิม และสามารถใช้งานได้จริง	9	14.06
3. ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารงาน บุคคล และภาวะผู้นำให้มีจำนวนหน่วยกิตเพิ่มขึ้น	8	12.50
4. ควรจัดเนื้อหาบางรายวิชาให้ยืดหยุ่นตามความ เปลี่ยนแปลงของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา	6	9.38
5. ควรเปรียบเทียบการอาชีวศึกษาต่างประเทศที่ บรรลุผลกับการอาชีวศึกษาไทย ถึงความ แตกต่างกัน และนำจุดดีจุดเด่น มาพัฒนา อาชีวศึกษาของไทย	4	6.25

เนื้อหาวิชาของหลักสูตร	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
6. ควรจัดรายวิชาวิทยานิพนธ์ไว้ในเทอมมรก หรือ เทอมสองเพื่อจะได้มีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ และพบกับอาจารย์ที่ปรึกษา	3	4.68

ตารางที่ 71 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องเนื้อหาวิชาของหลักสูตร ร้อยละ
สูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ตอนแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 17.19 ควรมีวิชาเลือก
ด้านภาษาต่างประเทศ 1-2 Course ให้ถึงขั้นสนทนาได้รองลงมา คือ ร้อยละ 14.06 ควร
เพิ่มชั่วโมงเรียนคอมพิวเตอร์ ให้มากกว่าเดิม และสามารถใช้งานได้จริง และร้อยละ 12.50
ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล และภาวะผู้นำให้มีจำนวนหน่วยกิตเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 72
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
1. ควรพัฒนาห้องสมุดของคณะ หรือบัณฑิตวิทยาลัย ของสถาบันให้มีความทันสมัย และมีการจัดระบบ ห้องสมุดที่ดี มีตำราและเอกสารประกอบการเรียน การสอนให้เพียงพอแก่นักศึกษา	5	8.47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
2. เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ยังไม่เพียงพอ และไม่สามารถอำนวยความสะดวกต่อการยืมไปใช้งานผลิตสื่อการสอน ควรจัดหาให้เพียงพอ และให้บริการนักศึกษา	8	13.56
3. ควรจัดหาอาจารย์พิเศษจากภายนอก ที่มีความชำนาญเฉพาะวิชาให้มากขึ้น	7	11.86
4. ควรจัดสภาพห้องเรียนให้เหมาะสมเพียงพอ กับจำนวนนักศึกษา ไม่แออัดจนเกินไป และสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตามหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา	5	8.47
5. ควรจัดบริเวณที่พักผ่อน และห้องสุขาให้เหมาะสม	4	6.78

ตารางที่ 72 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ร้อยละสูงสุด ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 15.25 ควรพัฒนาห้องสมุดของคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ของสถาบันให้มีความทันสมัย และมีการจัดระบบห้องสมุดที่ดี มีตำรา และเอกสารประกอบการเรียนให้หลากหลาย มีปริมาณมากเพียงพอ กับนักศึกษา รองลงมา คือ ร้อยละ 13.56 เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ยังไม่เพียงพอ และไม่สามารถอำนวยความสะดวกต่อการยืมไปใช้งานผลิตสื่อการสอน ควรจัดหาให้เพียงพอ และให้บริการนักศึกษา และร้อยละ 11.86 ควรจัดหาอาจารย์พิเศษ จากภายนอกที่มีความชำนาญเฉพาะวิชาให้มากขึ้น

ตารางที่ 73
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา	10	16.13
2. ควรจัดหาสถานที่เรียน ห้องเรียนที่สะดวกเพียงพอ กับจำนวนนักศึกษา และเป็นของสถาบันฯ เอง จะได้ค้นคว้าและพบอาจารย์ผู้สอน ได้สะดวก	8	12.90
3. ควรปรับปรุงห้องสมุดของสถาบันให้ทันสมัย มีตำรา และเอกสารทางวิชาการหลากหลาย พร้อมจัดระบบการให้บริการที่สะดวกรวดเร็ว	7	11.29
4. ควรจัดหาอุปกรณ์ สื่อทัศนูปกรณ์ให้เพียงพอและสะดวกต่อการขอขยืมไปใช้ทำสื่อการเรียนการสอน	5	8.06
5. ควรเพิ่มอาจารย์ประจำหลักสูตรให้ครบทุกวิชา	4	6.45
6. ควรจัดหาเอกสารทางวิชาการด้านอาชีวศึกษา มาไว้ในห้องสมุด เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าประกอบ เพราะงานวิชาการและผลงานวิจัยทางด้านอาชีวศึกษาเป็นเอกสารที่หายาก	2	3.22

ตารางที่ 73 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน ร้อยละสูงสุด ของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 16.13 ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา รองลงมาคือ ร้อยละ 12.90 ควรจัดหาสถานที่เรียน ห้องเรียนที่สะดวกเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา และเป็นของสถาบันฯ เอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะได้ค้นคว้าและพบกับอาจารย์ผู้สอนได้สะดวก และร้อยละ 11.29 ควรปรับปรุงห้องสมุดของสถาบันให้ทันสมัย มีตำราและเอกสาร ทางวิชาการหลากหลายพร้อมจัดระบบการให้บริการที่สะดวกรวดเร็ว

ตารางที่ 74
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
1. ควรจัดห้องสมุดให้ทันสมัย และมีบริการที่มีตำราเรียนและเอกสารทางวิชาการที่หลากหลาย โดยเฉพาะมีตำราเรียนมาตรฐานเป็นภาษาอังกฤษ	12	18.75
2. ควรมีอาจารย์ประจำเพียงพอที่จะรับผิดชอบแต่ละรายวิชา	10	15.63
3. ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา	9	14.06
4. ควรจัดหาเครื่องถ่ายเอกสารไว้บริการนักศึกษาตลอดเวลา	7	10.94
5. ควรเชิญผู้ชำนาญการ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ทางด้านอาชีวศึกษา มาเป็นวิทยากรบรรยายพิเศษ	6	9.38
6. ควรจัดสภาพห้องเรียน โต๊ะ-เก้าอี้ และห้องปฏิบัติการให้เหมาะสม	5	7.81

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 74 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อดุสากรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน
 การสอน ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 18.75
 ควรจัดห้องสมุดให้ทันสมัยและมีบริการที่ดี มีตำราเรียนและเอกสารทางวิชาการที่หลากหลาย
 โดยเฉพาะมีตำราเรียนมาตรฐานเป็นภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ ร้อยละ 15.63 ควรมีอาจารย์
 ประจำเพียงพอที่จะรับผิดชอบแต่ละรายวิชา และร้อยละ 14.06 ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์
 ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา และร้อยละ 10.94 ควรจัดหาเครื่องถ่ายเอกสารไว้บริการ
 นักศึกษาตลอดเวลา

ตารางที่ 75
 ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
 หลักสูตรครุศาสตร์อดุสากรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
 ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
1. ควรจัดสัมมนาทางวิชาการร่วมกับกรมอาชีวศึกษา เพื่อจะได้ประเด็นที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ ต่อการบริหารงานอาชีวศึกษา	8	13.56
2. ควรจัดให้นักศึกษา ได้มีโอกาสพบกับผู้แทนสถาน ประกอบการ โรงงานอดุสากรรม เพื่อจะได้ นำข้อมูลพัฒนารูปแบบการจัดอาชีวศึกษา และ สามารถจัดหลักสูตรสนองความต้องการตลาด แรงงาน	6	10.17
3. ควรจัดกิจกรรมเน้นการฝึกปฏิบัติ ในการแก้ไข ปัญหาทางการอาชีวศึกษาให้มากขึ้น	5	8.47
4. ควรจัดกิจกรรมการศึกษาดูงานให้สม่ำเสมอ	4	6.78

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 75 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 ร้อยละสูงสุด ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 13.56 ควรจัด
 สัมมนาทางวิชาการร่วมกับกรมอาชีวศึกษา เพื่อจะได้ประเด็นที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อ
 การบริหารงานอาชีวศึกษา รองลงมา คือร้อยละ 10.17 ควรจัดให้นักศึกษา ได้มีโอกาสพบกับ
 ผู้แทนสถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม เพื่อจะได้นำข้อมูลมาพัฒนารูปแบบ การจัด
 อาชีวศึกษา และสามารถจัดหลักสูตรสนองความต้องการตลาดแรงงาน

ตารางที่ 76

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
 หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
 ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรจัดกิจกรรมพบกับบุคคลภายนอก หรือผู้เกี่ยวข้อง กับสถานประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นทางด้านการบริหารอาชีวศึกษา	8	12.90
2. อาจารย์ผู้สอนควรแจ้งวัตถุประสงค์การเรียน การสอนของแต่ละวิชา ให้ผู้เรียนเข้าใจ อย่างละเอียด	6	9.68
3. ในบางรายวิชามีกิจกรรมมากเกินไป ควรจัด กิจกรรมให้เหมาะสมกับหน่วยกิตของรายวิชานั้น ๆ	4	6.45
4. ควรจัดกิจกรรมการศึกษาดูงานให้สม่ำเสมอ	3	4.83

ตารางที่ 76 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อดสาทรกรรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือร้อยละ 12.90 ควรจัดกิจกรรม
 พบกับบุคคลภายนอก หรือผู้เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางด้านการ
 การบริหารอาชีวศึกษา รองลงมา คือร้อยละ 9.68 อาจารย์ผู้สอนควรแจ้งวัตถุประสงค์
 การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน

ตารางที่ 77

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
 หลักสูตรครุศาสตร์อดสาทรกรรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
 ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
1. ควรจัดให้นักศึกษามีเวลาในการพบกับอาจารย์ ที่ปรึกษาเพื่อกระตุ้นการทำวิทยานิพนธ์	13	20.31
2. ควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาวะผู้นำ และสร้าง ความสัมพันธ์กับสถานประกอบการ	10	15.63
3. ควรจัดกิจกรรมการศึกษาดูงานให้สม่ำเสมอ	8	12.50
4. ควรจัดสัมมนาทางวิชาการ ร่วมกับกรมอาชีวศึกษา	5	7.81

ตารางที่ 77 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อดสาทรกรรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือร้อยละ 20.31 ควรจัดให้
 นักศึกษามีเวลาในการพบกับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อกระตุ้นการทำวิทยานิพนธ์ รองลงมา คือ
 ร้อยละ 15.63 ควรจัดกิจกรรม เกี่ยวกับภาวะผู้นำ และสร้างความสัมพันธ์กับสถานประกอบการ
 และ ร้อยละ 12.50 ควรจัดกิจกรรมศึกษาดูงานให้สม่ำเสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 78

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ

การวัดและประเมินผล	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ
1. ในรายวิชาเดียวกันที่มีผู้สอนหลายคน ควรมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน	9	15.25
2. ควรแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบเป็นรายด้าน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบจุดบกพร่อง หรือจุดอ่อนของตนเอง จะได้หาทางแก้ไขได้ตรงจุด	8	13.56
3. ควรมีการวัดผลทุกครั้งที่จบบทเรียน	7	11.86
4. การวัดผลทุกครั้ง ควรให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วม	6	10.17

ตารางที่ 78 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการวัดและประเมินผล ร้อยละสูงสุดของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ตอบแบบสอบถาม คือร้อยละ 15.25 ในรายวิชาเดียวกันที่มีผู้สอนหลายคน ควรมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน รองลงมา คือร้อยละ 13.56 ควรแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบเป็นรายด้าน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบจุดบกพร่อง หรือจุดอ่อนของตนเอง จะได้หาทางแก้ไขได้ตรงจุดและร้อยละ 11.86 ควรมีการวัดผลทุกครั้งที่จบบทเรียน

ตารางที่ 79
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคค่ำ

การวัดและประเมินผล	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคค่ำ
1. ควรมีเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลให้ชัดเจน	9	14.51
2. ควรให้ผู้เรียนประเมินการสอนของอาจารย์ผู้สอนทุกวิชา	7	11.29
3. ควรมีการวัดผลก่อนเรียน และจบบทเรียนแล้ว	6	9.68
4. ควรแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบทุกวิชา	4	6.45

ตารางที่ 79 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
 อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการวัดและประเมินผล ร้อยละ
 สูงสุดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือร้อยละ 14.51 ควรมีเกณฑ์ในการวัด
 และประเมินผลให้ชัดเจน รองลงมาคือร้อยละ 11.29 ควรให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน
 ของอาจารย์ผู้สอนทุกวิชา

ตารางที่ 80
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

การวัดและประเมินผล	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ
1. ควรมีหลักเกณฑ์ในการประเมินผลจากการสอน ให้เกิดความเที่ยงธรรม	10	15.63
2. ควรมีการวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน	8	12.50
3. ควรมีการวัดและประเมินผลเชิงปรนัยให้มากยิ่งขึ้น	8	12.50
4. ควรมีการเก็บคะแนนบางรายวิชา ระหว่างเรียน ให้เป็นอัตราส่วน 60:40	7	10.94
5. ควรมีการวางแผน เรื่องการสอบปัญหาพิเศษให้ มากกว่านี้	5	7.81

ตารางที่ 80 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องการวัดและประเมินผล ร้อยละ
สูงสุดของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 15.63 ควรมีเกณฑ์
ในการประเมินผลจากผู้สอนให้เกิดความเที่ยงธรรม รองลงมาคือ ร้อยละ 12.50 ควรมี
การวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน และร้อยละ 10.94 ควรมีการเก็บคะแนนบางรายวิชา
ระหว่างเรียนให้เป็นอัตราส่วน 60:40

ตารางที่ 81

ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาริฎญาโท ภาคปกติ

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวนผู้ตอบ N = 59	ร้อยละของ นักศึกษาริฎญาโท ภาคปกติ
1. ควรเสนอให้หน่วยงานต้นสังกัด ให้ความสำคัญ ต่อผู้สำเร็จการศึกษา โดยนำผู้สำเร็จการศึกษา มาปฏิบัติงานในตำแหน่งบริหาร อย่างเหมาะสม	12	20.34
2. ควรเน้นกระบวนการตัดสินใจ ทักษะการแก้ปัญหา ให้มากขึ้น	10	16.95
3. ควรมีการติดตามผลการนำไปใช้ในสถานศึกษา และการยอมรับจากผู้ร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา	7	11.86

ตารางที่ 81 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร
บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา
ร้อยละสูงสุด ของนักศึกษาริฎญาโทภาคปกติ ตอนแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 20.34 ควรเสนอ
ให้หน่วยงานต้นสังกัดให้ความสำคัญต่อผู้สำเร็จการศึกษา โดยนำผู้สำเร็จการศึกษามาปฏิบัติงาน
ในตำแหน่งบริหารอย่างเหมาะสม และรองลงมา คือ ร้อยละ 16.95 ควรเน้นกระบวนการ
ตัดสินใจทักษะการแก้ปัญหาให้มากขึ้น และร้อยละ 11.86 ควรมีการติดตามผลการนำไปใช้
ในสถานศึกษา และการยอมรับจากผู้ร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา

ตารางที่ 82
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวนผู้ตอบ N = 62	ร้อยละของ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ
1. ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว	9	14.51
2. ควรเน้นในด้านการปรับปรุงบุคลิกภาพ ของการ เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษาที่ดี	8	12.90
3. ควรเน้นในด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้าน การบริหารงานบุคคลให้มากขึ้น	7	11.29
4. ควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหา ทางอาชีวศึกษา	5	8.06

ตารางที่ 82 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ร้อยละสูงสุด ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ตอบแบบสอบถาม คือร้อยละ 14.51 ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว รองลงมา คือ ร้อยละ 12.90 ควรเน้นในด้านการปรับปรุงบุคลิกภาพของการเป็นผู้บริหารอาชีวศึกษาที่ดี และร้อยละ 11.29 ควรเน้นในด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้านการบริหารงานบุคคล ให้มากขึ้น

ตารางที่ 83
ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับ
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ

สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวนผู้ตอบ N = 64	ร้อยละของ นักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ
1. ควรเสนอให้กรมอาชีวศึกษา เห็นความสำคัญของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เท่าที่ควร	9	14.06
2. ควรมีการติดตามผล ผู้สำเร็จการศึกษา	8	12.50
3. ควรเน้นผู้บริหารที่เป็นผู้นำ ที่เก่งคน เก่งงาน และเก่งสถานการณ์	7	10.94
4. ควรมีทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เพิ่ม 1-2 ภาษา อาทิเช่น ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น	5	7.81

ตารางที่ 83 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เรื่องสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาร้อยละสูงสุด ของนักศึกษานิเทศศาสตร์ภาคพิเศษ ตอบแบบสอบถาม คือ ร้อยละ 14.06 ควรเสนอให้กรมอาชีวศึกษา เห็นความสำคัญ ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เท่าที่ควร รองลงมา คือ ร้อยละ 12.50 ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา และร้อยละ 10.94 ควรเน้นผู้บริหารที่เป็นผู้นำ เก่งคน เก่งงาน และเก่งสถานการณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 84

เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของ

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรเน้นการค้นคว้าและวิจัยที่ส่งเสริมต่อการพัฒนาอาชีวศึกษา	1. ควรเปิดโอกาสกับผู้เรียนให้กว้างขวางขึ้น เพื่อจะได้สนองตอบต่อความต้องการของผู้สนใจที่จะมาศึกษาต่อ	1. ควรมุ่งให้ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมทางการบริหารอาชีวศึกษาให้มากขึ้น
2. ควรมุ่งเน้นในการบริหารทางอาชีวศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชาคือ พลศึกษา เกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม ศิลปะทัศนกรรม และคหกรรม	2. ควรปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัย เหมาะสม อยู่เสมอ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	2. ควรมุ่งให้ผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหาร หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนก และหัวหน้างานได้ศึกษาเป็นหลัก
3. ควรเน้นการเสริมสร้างทักษะในการบริหารด้านการวางแผน การแก้ปัญหาทฤษฎี-ศาสตร์ต่าง ๆ โดยเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี	3. ควรจัดให้มีกิจกรรมความร่วมมือกับหน่วยงานองค์การ เพื่อให้ผู้บริหารได้มาศึกษาอย่างต่อเนื่อง	3. ควรเน้นเรื่องคุณธรรม และจริยธรรมของนักบริหารด้านอาชีวศึกษา
4. ควรกำหนดจุดมุ่งหมายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ กับการพัฒนาระบบอุตสาหกรรม และสอดคล้องการเมืองวิเคราะห์ด้วย	4. ควรจัดหลักสูตรให้ออกมาในรูปธรรมมากกว่านี้	4. ควรรับผู้บริหาร หรือผู้จัดการในสถานประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม เข้าศึกษาต่อด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
5. ควรส่งเสริมการใช้ภาษาให้ถูกต้อง โดยเฉพาะภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเน้นทั้งการพูดและการเขียน	5. ควรจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับแผน 6 แผน 7 สนองความต้องการตลาดแรงงาน และผู้นำทางด้านอาชีวศึกษา	5. ควรเน้นเรื่องการเป็นผู้นำทางการบริหารงานอาชีวศึกษา

นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สอดคล้องกัน คือ ต้องการให้เน้นในเรื่องการเป็นผู้นำทางด้านอาชีวศึกษา

ตารางที่ 85

เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พฤษภาคม 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรแยกวิชาสถิติและการวิจัยออกเป็น 2 วิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต	1. ควรปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง	1. วิชาสถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา ควรแยกออกเป็น 2 วิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต คือ วิชาสถิติสำหรับการวิจัย 3 หน่วยกิต วิชาการวิจัยทางอาชีวศึกษา 3 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
2. ควรจัดตารางเวลาที่แน่นอน ของอาจารย์ผู้ควบคุม ในการทำวิทยานิพนธ์ ให้กับนักศึกษา โดยกำหนดวันและเวลาให้ชัดเจน	2. ควรแยกรายวิชาสถิติ และวิจัยทางอาชีวศึกษาออกจากกัน โดยแยกเป็นวิชาสถิติ 3 หน่วยกิต เพื่อจะได้นำไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี	2. ควรเพิ่มเวลาเรียน ในวิชาคอมพิวเตอร์ และสอนชั้นใช้งานได้จริง
3. รายวิชาบังคับในหมวดวิชา วิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) ควร มี 2 แผน คือ แผน ก. และแผน ข. โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์	3. ควรให้มีทางเลือกทั้งแผน A (ทำวิจัย) และแผน B (สอบ - Comprehensive) ตามความสนใจของผู้เรียน	3. ควรให้โอกาสเลือกแผนการเรียน ในเรื่องการทำวิทยานิพนธ์ หรือไม่ทำวิทยานิพนธ์
4. ควรมีการปรับวิชา ที่มีจำนวนหน่วยกิตจาก 2 หน่วยกิต เพิ่มขึ้นเป็น 3 หน่วยกิต ทุกหมวดวิชาเลือก และหมวดวิชาบังคับ	4. ควรปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรจาก 3 ภาคเรียน เป็น 4 ภาคเรียน	4. ควรเน้นในด้านการบริหารงานการเงินและพัสดุให้ชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติ หรือแนะนำได้
5. ควรให้นักศึกษามีโอกาสได้เลือกเรียนวิชาอื่น ๆ ที่น่าสนใจ	5. ควรปรับรายวิชา ที่มี 2 หน่วยกิต เป็น 3 หน่วยกิต	5. ควรมีการปฏิบัติทักษะทางด้านสื่อโสตทัศนูปกรณ์ให้จริงจัง
6. ควรจัดให้มีการสัมมนา หลังการฝึกปฏิบัติงาน เพื่อนำเสนอข้อมูลให้กับผู้บริหารระดับสูง ได้รับทราบอีกครั้งนอกเหนือจากเอกสารที่รวบรวม หลังการสัมมนา	6. ควรเพิ่มหมวดวิชาเลือก โดยมีวิชาด้านบริหารธุรกิจด้วย	6. ควรเพิ่มวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการบริหารชั้นใช้งานได้ โดยใช้ Sound-Lab

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สอดคล้องกัน คือ ควรแยกวิชาสถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา ออกเป็น 2 วิชา คือ วิชาสถิติสำหรับการวิจัย 3 หน่วยกิต วิชาการวิจัยทางอาชีวศึกษา 3 หน่วยกิต ควรให้โอกาสสำหรับรายวิชาบังคับในหมวดวิชาวิทยานิพนธ์ โดยให้นักศึกษามีโอกาสเลือกเรียน แผน A (ทำวิจัย) หรือ แผน B (สอบ Comprehensive) ได้และควรปรับรายวิชาที่มี 2 หน่วยกิต เป็น 3 หน่วยกิต

ตารางที่ 86

เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป
ของนักศึกษานิเทศศาสตร์โทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรเน้นเนื้อหาวิชาด้านสถิติและการทำวิจัยเพิ่มมากขึ้น 3 หน่วยกิต	1. ควรปรับเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับการพัฒนาเทคโนโลยีในปัจจุบัน	1. ควรมีวิชาเลือกด้านภาษาต่างประเทศ 1-2 course ให้ถึงขั้นสนทนาได้
2. ควรเน้นเนื้อหาวิชาด้านบริหารศาสตร์ พฤติกรรม - ศาสตร์ จิตวิทยา และมนุษยสัมพันธ์เพิ่มขึ้น	2. ควรกำหนดจุดประสงค์ให้เน้นด้านอาชีวศึกษา มากกว่าที่เป็นอยู่	2. ควรเพิ่มชั่วโมงเรียนคอมพิวเตอร์ให้มากกว่าเดิม และสามารถใช้งานได้จริง
3. ควรปรับปรุงเนื้อหารายวิชาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการของสังคมปัจจุบัน	3. ควรจัดเนื้อหาวิชาให้มีความยืดหยุ่น ตามความต้องการของผู้เรียน	3. ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล และภาวะผู้นำ ให้มีจำนวนหน่วยกิตเพิ่มขึ้น

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
4. ควรเพิ่มความรู้ในการบริหารงานบุคคลให้มากขึ้น	4. ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับกลุ่มนักศึกษาที่เรียน	4. ควรจัดเนื้อหาบางรายวิชาให้ยืดหยุ่น ตามความเปลี่ยนแปลงของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา
5. ควรปรับปรุงเนื้อหา รายวิชาไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน	5. ควรเพิ่มการบริหารกิจกรรมของนักศึกษา ให้เด่นชัดและมากขึ้น	5. ควรเปรียบเทียบการอาชีวศึกษาต่างประเทศที่บรรลุผลกับการอาชีวศึกษาไทย กับความแตกต่างกัน และนำจุดดี จุดเด่น มาพัฒนาอาชีวศึกษาของไทย
6. ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาทางด้านระบบสารสนเทศ เพื่อรองรับยุคของข่าวสารข้อมูลในอนาคต	6. เนื้อหารายวิชา บางวิชา มากเกินไปทำให้ไม่ได้ผลในการเรียน	6. ควรจัดรายวิชาวิทยานิพนธ์ไว้ในเทอมแรกหรือเทอมสอง เพื่อจะได้มีเวลา ในการทำวิทยานิพนธ์และพบกับอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สอดคล้องกัน คือ ควรปรับปรุงเนื้อหารายวิชาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ที่ต้องการของสังคมปัจจุบัน และควรเพิ่มความรู้ในการบริหารงานบุคคลให้มากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 87

เปรียบเทียบข้อเสนอนี้และความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมโทภาคพิเศษ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรพัฒนาห้องสมุดของคณะ หรือบัณฑิตวิทยาลัย ของสถาบัน ให้มีความทันสมัย และมีการจัดระบบห้องสมุดที่ดี มีตำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอน ให้เพียงพอแก่นักศึกษา	1. ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา	1. ควรจัดห้องสมุดให้ทันสมัย และมีบริการที่ดี มีตำราเรียน และเอกสารทางวิชาการ ที่หลากหลาย โดยเฉพาะมีตำราเรียนมาตรฐาน เป็นภาษาอังกฤษ
2. เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ ยังไม่เพียงพอ และไม่สามารถอำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ ไปใช้งานผลิตสื่อการสอน ควรจัดหาให้เพียงพอ และให้บริการนักศึกษา	2. ควรจัดหาสถานที่เรียน ห้องเรียนที่สะดวก เพียงพอ กับจำนวนนักศึกษาและเป็นของสถาบันเองจะได้ค้นคว้าและพบอาจารย์ผู้สอนได้สะดวก	2. ควรมีอาจารย์ประจำเพียงพอ ที่จะรับผิดชอบแต่ละรายวิชา
3. ควรจัดหาอาจารย์พิเศษ จากภายนอก ที่มีความชำนาญ เฉพาะวิชาให้มากขึ้น	3. ควรปรับปรุงห้องสมุดของสถาบันให้ทันสมัย มีตำรา และเอกสารทางวิชาการหลากหลาย พร้อมจัดระบบการให้บริการที่ สะดวกรวดเร็ว	3. ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ ให้เพียงพอ กับ จำนวนนักศึกษา
4. ควรจัดสภาพห้องเรียน ให้เหมาะสมเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ไม่แออัดจนเกินไป	4. ควรจัดหาอุปกรณ์โสต - ทัศนูปกรณ์ให้เพียงพอและสะดวก ต่อการขออืมไปใช้ ทำสื่อการ	4. ควรจัดหาเครื่องถ่ายเอกสารไว้บริการนักศึกษา ตลอดเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
และสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาได้	เรียนการสอน	
5. ควรจัดบริเวณ ที่พักผ่อน และห้องสุขาให้เหมาะสม	5. ควรเพิ่มอาจารย์ประจำหลักสูตรให้ครบทุกวิชา	5. ควรเชิญผู้อำนวยการผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีประสบการณ์ ทางด้านอาชีวศึกษามา เป็นวิทยากรบรรยายพิเศษ
	6. ควรจัดหาเอกสารทางวิชาการ ด้านอาชีวศึกษามาไว้ในห้องสมุด เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าประกอบ เพราะงานวิชาการ และผลงานวิจัยทางด้านอาชีวศึกษาเป็นเอกสารที่หายาก	6. ควรจัดสภาพห้องเรียน โต๊ะ-เก้าอี้ และห้องปฏิบัติการให้เหมาะสม

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกัน คือ

1. ควรพัฒนาห้องสมุด ของคณะและสถาบันให้ทันสมัย โดยจัดให้มีตำรา และเอกสารทางวิชาการประกอบการเรียนการสอน ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา พร้อมกับจัดระบบการให้บริการที่สะดวกและรวดเร็ว
2. ควรจัดหาเครื่องมือ อุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ ให้เพียงพอและสามารถอำนวยความสะดวกต่อการยืมไปใช้งาน ผลิตสื่อการเรียนการสอน
3. ควรจัดสภาพห้องเรียนให้เหมาะสมเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 88

เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรจัดสัมมนาทางวิชาการ ร่วมกับกรมอาชีวศึกษา เพื่อจะได้ประเด็นที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ ต่อการบริหารงานอาชีวศึกษา	1. ควรจัดกิจกรรมพบกับบุคคลภายนอก หรือผู้เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางด้านการบริหารอาชีวศึกษา	1. ควรจัดให้นักศึกษามีเวลาในการพบกับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อกระตุ้นการทำวิทยานิพนธ์
2. ควรจัดให้นักศึกษาได้มีโอกาสพบกับผู้แทนสถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม เพื่อจะได้นำข้อมูลพัฒนารูปแบบการจัดอาชีวศึกษา และสามารถจัดหลักสูตรสนองความต้องการตลาดแรงงาน	2. อาจารย์ผู้สอนควรแจ้งวัตถุประสงค์ การเรียนการสอนของแต่ละวิชา ให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างละเอียด	2. ควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาวะผู้นำ และสร้างความสัมพันธ์กับสถานประกอบการ
3. ควรจัดกิจกรรม เน้นการฝึกปฏิบัติ ในการแก้ปัญหาทางการอาชีวศึกษาให้มากขึ้น	3. ในบางรายวิชามีกิจกรรมมากเกินไป ควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับหน่วยกิตของรายวิชานั้น ๆ	3. ควรจัดกิจกรรมการศึกษา ดูงานให้สม่ำเสมอ
4. ควรจัดกิจกรรมการศึกษา ดูงานให้สม่ำเสมอ	4. ควรจัดกิจกรรมการศึกษา ดูงานให้สม่ำเสมอ	4. ควรจัดสัมมนาทางวิชาการ ร่วมกับกรมอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกัน คือ ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้มีโอกาส พบกับผู้แทนสถานประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สามารถนำข้อมูลต่างๆ มาพัฒนารูปแบบการจัดอาชีวศึกษา ในการจัดหลักสูตร เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และควรจัดกิจกรรมการศึกษาดูงานให้สม่ำเสมอ

ตารางที่ 89

เปรียบเทียบข้อเสนอนแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ในรายวิชาเดียวกัน ที่มีผู้สอนหลายคนควรมีเกณฑ์ การวัดและประเมินผล ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน	1. ควรมีเกณฑ์ในการวัด และประเมินผลให้ชัดเจน	1. ควรมีหลักเกณฑ์ในการประเมินผล จากผู้สอนให้เกิดความเที่ยงธรรม
2. ควรแจ้งผลการเรียน ให้ผู้เรียนทราบเป็นรายด้าน เพื่อผู้เรียนจะได้ทราบจุดบกพร่องหรือจุดอ่อน ของตัวเองจะได้หาทางแก้ไขได้ตรงจุด	2. ควรให้ผู้เรียนประเมิน การสอนของอาจารย์ผู้สอนทุกวิชา	2. ควรมีการวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน
3. ควรมีการวัดผลทุกครั้ง ที่จบบทเรียน	3. ควรมีการวัดผลก่อนเรียน และจบบทเรียนแล้ว	3. ควรมีการวัด และประเมินผลเชิงปรนัยให้มากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
4. การวัดผลทุกครั้ง ควรให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วม	4. ควรแจ้งผลการเรียน ให้ผู้เรียนทราบทุกวิชา	4. ควรมีการเก็บคะแนนบางรายวิชา ระหว่างเรียนให้เป็นอัตราส่วน 60:40 5. ควรมีการวางแผนเรื่องการสอบ ปัญหาพิเศษให้มากกว่านี้

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลให้ชัดเจนและเป็นมาตรฐานเดียวกัน

ตารางที่ 90

เปรียบเทียบข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จ การศึกษาของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
1. ควรเสนอให้หน่วยงานต้นสังกัดให้ความสำคัญต่อผู้สำเร็จ การศึกษา โดยนำผู้สำเร็จการ ศึกษามาปฏิบัติงานในตำแหน่ง บริหารอย่างเหมาะสม	1. ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จ การศึกษาไปแล้ว	1. ควรเสนอให้กรมอาชีว-ศึกษาเห็นความสำคัญของ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง เท่าที่ควร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคปกติ	ภาคค่ำ	ภาคพิเศษ
2. ควรเน้นกระบวนการตัดสินใจ ทักษะการแก้ปัญหาให้มากขึ้น	2. ควรเน้นในด้านการปรับปรุงบุคลิกภาพ ของผู้บริหาร อาชีวศึกษาที่ดี	2. ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา
3. ควรมีการติดตามผลการนำไปใช้ในสถานศึกษา และการยอมรับจาก ผู้ร่วมงานและผู้บังคับบัญชา	3. ควรเน้นในด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้านการบริหารงานบุคคลให้มากขึ้น	3. ควรเน้นผู้บริหารที่เป็นผู้นำ ที่เก่งคน เก่งงาน และเก่งสถานะการณ
	4. ควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาทางอาชีวศึกษา	4. ควรมีทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เพิ่ม 1-2 ภาษาอาทิ เช่น ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาอาชีวศึกษา ที่สอดคล้องกันคือ ควรมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ใช้แบบจำลองชิป (CIPP Model) เป็นแนวทางในการประเมิน ซึ่งประเมินด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาของหลักสูตร
2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) ได้แก่ อาจารย์ นักศึกษา อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำราและสภาพห้องเรียน
3. การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) ได้แก่ สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ จำนวน 205 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และทางไปรษณีย์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus) สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า F-test ค่าวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way Analysis of Variance) ถ้ามีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบต่อระหว่างคู่ ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Scheffe' ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามที่คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ α - Co-efficient ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.82

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สรุปได้ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักศึกษาปริญญาโท ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษานิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 34.60 รองลงมาเป็นนักศึกษานิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 33.51 และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ คิดเป็นร้อยละ 31.89

2. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 68.10 ที่เหลือเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 31.90

3. สังกัดผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ สังกัดกรมอาชีวศึกษา คิดเป็นร้อยละ 58.91 รองลงมา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน คิดเป็นร้อยละ 27.58 และที่เหลือสังกัดที่อื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 13.51

4. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 54.05 รองลงมา อายุ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.03 และที่เหลืออายุระหว่าง 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.92

5. รุ่นที่ศึกษา นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นรุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 25.43 เท่ากัน รองลงมาคือ รุ่นที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 22.03 รุ่นที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 15.25 และรุ่นที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 11.86 ตามลำดับ

6. รุ่นที่ศึกษา นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นรุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 25.81 เท่ากัน รองลงมาคือ รุ่นที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 19.34 และรุ่นที่ 4 และ 5 คิดเป็นร้อยละ 14.52 เท่ากัน

7. รุ่นที่ศึกษา นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นรุ่นที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 29.69 รองลงมาคือ รุ่นที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 28.13 รุ่นที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 21.87 และรุ่นที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 20.31

8. การประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงการวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น ปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 35.00 ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 10.00 และปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 5.00

9. การประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงการวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น ปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 38.89 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 33.34 ปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 16.67 และปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 11.12

10. การประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงการวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 76.48 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2534 และปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 11.76 เท่ากัน

11. สอบวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 87.50 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 12.50

12. สอบวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 85.72 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 14.28

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

13. สอบวิทยานิพนธ์ นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 53.34 รองลงมาเป็นปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 33.33 และปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 13.33

14. ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2534 และปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 37.50 เท่ากัน และปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 25.00

15. ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาปีการศึกษา 2533 และปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 25.00 เท่ากัน

16. ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นปีการศึกษา 2535 คิดเป็นร้อยละ 90.90 และปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 9.10

ตอนที่ 2 การประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) เกี่ยวกับ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารอาชีวศึกษา และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารอาชีวศึกษา

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษานิเทศศาสตร์ โท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.00 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1.1 นักศึกษานิเทศศาสตร์ โท ภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาพบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 รองลงมา คือ เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และเสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผน และพัฒนาอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.01

1.2 นักศึกษานิเทศศาสตร์ โทภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 รองลงมา คือเสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.22 และเสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลากร เพื่อเป็นผู้บริหาร มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.19

1.3 นักศึกษานิเทศศาสตร์ โท ภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก คือ เสริมสร้างให้มีความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 รองลงมาคือ เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และเสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้า และวิจัย มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้ง นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.68 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

2.1 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 รองลงมา หมวดวิชาการบริหาร (วิชา บังคับ) มี 13 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 และจบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.11

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ การบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 รองลงมา การฝึกปฏิบัติและสัมมนา การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และการวางแผนการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

2.2 นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมา การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และหมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.98

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 รองลงมา ปัญหาพิเศษ ด้านอาชีวและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และภาวะผู้นำทางการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.32

2.3 นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสัดส่วนและจำนวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมาหมวด วิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และจบตาม หลักสูตร มี 50 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

สำหรับความเหมาะสม ในระดับปานกลาง คือ การวางแผนการอาชีพและเทคนิค ศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 รองลงมา คือ คอมพิวเตอร์เพื่อ การศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 และเทคนิค และระบบการผลิต ทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.45

3. เนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.82 เมื่อพิจารณาเป็น รายด้านพบว่า

3.1 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมใน ระดับมาก และระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ เนื้อหาวิชาสอดคล้อง กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 รองลงมา เนื้อหาวิชา สามารถนำไป พัฒนาใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และ เนื้อหารายวิชา เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตาม ความต้องการของผู้เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 และเนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อ การทำวิทยานิพนธ์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

3.2 นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมใน ระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ เนื้อหารายวิชาสามารถ นำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 รองลงมา เนื้อหา แต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และเนื้อหา แต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.03

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ เนื้อหาวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำ วิทยานิพนธ์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.43

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.29 รองลงมา คือ เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคม ในปัจจุบัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และเนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.09

ตอนที่ 3 การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

1. ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.22 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1.1 นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 รองลงมา คือ ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 และตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.86

1.2 นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 รองลงมา คือ จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 และตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.08

1.3 นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 รองลงมา คือ จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 และตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.10

ตอนที่ 4 การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษา และการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1.1 นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 รองลงมา คือ ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจ อย่างชัดเจน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.93

1.2 นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียน ในชั้นเรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 รองลงมา คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม ได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน แต่ละวิชาให้ ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

1.3 นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ขณะเรียน ในชั้นเรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 รองลงมา คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ของแต่ละวิชาให้ ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.23

2. การวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.77 เมื่อ พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

2.1 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความ เหมาะสม ในระดับมาก และระดับปานกลางสำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้เรียน ทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 รองลงมา คือ ผู้เรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้รับรู้ผลการเรียนของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และการประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.83

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ มีการทดสอบความรู้พื้นฐาน ของผู้เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และมีการนำผลการวัดผลมาปรับปรุงการเรียนการสอน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

2.2 นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมากและระดับปานกลาง สำหรับความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 รองลงมาคือ ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และมีการให้ผู้เรียนได้ประเมินการสอนของอาจารย์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

สำหรับความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.37

2.3 นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสม ในระดับมาก คือ ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 รองลงมา คือ ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และมีการวางแผนวัดและการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

ตอนที่ 5 การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

1. สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตามความคิดเห็นในภาพรวมทั้งนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ โดยเฉลี่ยเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.99 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสม ในระดับมาก คือ ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 รองลงมา คือ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และผู้เรียนมีความสามารถ ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

1.2 นักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จ

การศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 รองลงมา คือ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.14

1.3 นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จ การศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้มีค่าคะแนน เฉลี่ยเท่ากับ 4.28 รองลงมา คือ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา มีค่าคะแนน เฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา

1. ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย ของ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สัดส่วนและจำนวน หน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา ดังนี้

1.1 คะแนนเฉลี่ยด้านจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ใน ด้านจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

1.2 คะแนนเฉลี่ยด้านสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้าง ของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่าง กันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็น รายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็น แตกต่างกัน ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

1.3 คะแนนเฉลี่ยด้านเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

2.1 คะแนนเฉลี่ยด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้ว มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณา เป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกระบวนการ (Process) เกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา และการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

3.1 คะแนนเฉลี่ยด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกัน

3.2 คะแนนเฉลี่ยด้านการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านการวัดและประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาการบริหารอาชีวศึกษาแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

4. ด้านผลผลิต (Product) เกี่ยวกับความเหมาะสม ของสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

4.1 คะแนนเฉลี่ยด้านสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยส่วนรวมแล้วมีความแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านย่อย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ดังนี้

ข้อ 1.2 นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นด้านสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อ 1.3 นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นในด้านเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อ 2.1 นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นในด้านปัจจัย ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อ 3.1 นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำมีความคิดเห็นในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อ 3.2 นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ มีความคิดเห็นในด้านการวัด และประเมินผล ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ข้อ 4.1 นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความคิดเห็นในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ตามความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ในการอภิปรายผลผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ มีจำนวนมากกว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ และนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ โดยเป็นนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ ร้อยละ 34.60 นักศึกษาปริญญาโท ภาคค่ำ ร้อยละ 33.51 และนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ร้อยละ 31.89 อาจจะเนื่องจากว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ ซึ่งเรียนวันเสาร์ - อาทิตย์ และนักศึกษาปริญญาโทภาคค่ำ เรียนเวลาเย็น เป็นนักศึกษาในโครงการความร่วมมือระหว่างกรมอาชีวศึกษากับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีการประชาสัมพันธ์ให้กับผู้สนใจที่จะศึกษาต่อในสาขานี้ ได้มาแจ้งความประสงค์กับหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบไว้ นับเป็นการกระตุ้นให้ผู้บริหารและหัวหน้างานมีความตื่นตัวทำการพัฒนาตนเอง ในด้านการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เพื่อความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงานต่อไป จึงมีผู้สนใจและเข้าศึกษาต่อเป็นจำนวนมากสำหรับนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกตินั้น สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เปิดรับเฉพาะบุคคลทั่วไปเรียนปกติเต็มวัน นับตั้งแต่ วันจันทร์-วันศุกร์ จึงอาจเป็นอุปสรรคสำหรับบุคคลที่มีงานประจำอยู่ มาเรียนเต็มวันไม่ได้ จึงมีผู้สนใจมาศึกษาต่อจำนวนน้อย

2. นักศึกษาปริญญาโท เป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิง โดยเป็นนักศึกษาปริญญาโท เพศชายร้อยละ 68.10 และเพศหญิงร้อยละ 31.90 เนื่องจากว่าโดยธรรมชาติค่านิยมในสังคมไทยมักนิยมให้เพศชายเป็นผู้นำมากกว่าเพศหญิง จึงมีการแต่งตั้งผู้ชายเป็นผู้บริหาร ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นส่วนใหญ่ จึงพบว่านักศึกษาปริญญาโทที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นชายมากกว่าหญิง

3. นักศึกษาปริญญาโทส่วนใหญ่สังกัดกรมอาชีวศึกษา มากกว่าสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชนและอื่น ๆ โดยสังกัดกรมอาชีวศึกษาร้อยละ 58.91 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนร้อยละ 27.58 และสังกัดที่อื่น ๆ ร้อยละ 13.51 อาจจะเนื่องจากว่ากรมอาชีวศึกษา มีหน่วยงานในสังกัดมากกว่าสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อาทิเช่น กองวิทยาลัยเทคนิค กองวิทยาลัยเกษตรกรรม กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กองการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีพ กองแผนงาน หน่วยงานพิเศษ และอื่น ๆ ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะมีบุคลากร ที่ปฏิบัติงานในแต่ละกองจำนวนมาก จากหน่วยงานของกอง ยังกระจายเป็นหน่วยงานสถานศึกษา ซึ่งแต่ละกองจะต้องรับผิดชอบ อาทิเช่น กองวิทยาลัยเทคนิค มีสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค 79 แห่ง มีผู้บริหาร ซึ่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัย 1 คน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ 4 คน และพนักงาน หัวหน้างานที่ต้องรับผิดชอบต่อการนำที่การงานต่าง ๆ อีกหลายตำแหน่ง จึงทำให้นักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา มีจำนวนมากกว่าที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

4. นักศึกษาปริญญาโท อายุระหว่าง 36-45 ปี มีจำนวนมากกว่านักศึกษاپริญญาโท อายุ 46 ปี ขึ้นไป และนักศึกษاپริญญาโท อายุระหว่าง 26-35 ปี โดยเป็นนักศึกษاپริญญาโท อายุระหว่าง 36-45 ปี ร้อยละ 54.05 นักศึกษاپริญญาโทอายุ 46 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 27.03 และนักศึกษاپริญญาโทอายุระหว่าง 26-35 ปี ร้อยละ 18.92 อาจจะเป็นเพราะว่า นโยบายของการคัดเลือกผู้บริหารจะต้องพิจารณาจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และความรับผิดชอบต่อการนำที่การงานสูงมาก จึงพบว่าผู้บริหารอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นนักศึกษา ปริญญาโทที่มีอายุระหว่าง 36-45 ปี มีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

5. สำหรับจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่านักศึกษاپริญญาโท รุ่นที่ 2,3,4,5 มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ 45,44,37 และ 34 ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 24.33 , 23.78 , 20.00 และ 18.38 ตามลำดับ อาจเนื่องจากนักศึกษاپริญญาโทรุ่นที่ 2,3,4,5 ยังมีการติดต่อกับสถาบันการศึกษาอยู่ จึงยังมีส่วนใจที่จะตอบแบบสอบถาม สำหรับนักศึกษاپริญญาโท รุ่นที่ 1 ซึ่งมีจำนวนน้อยเพียง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.51 อาจจะเป็นเพราะว่าในรุ่นที่ 1 สถาบันรับนักศึกษاپริญญาโท เข้าศึกษาต่อเฉพาะภาคปกติและภาคค่ำเท่านั้น จึงทำให้มีจำนวนนักศึกษาน้อยกว่ารุ่นอื่น ๆ

6. นักศึกษاپริญญาโทที่สอบหัวข้อแล้ว ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวนมากกว่าปีการศึกษา 2534 ปีการศึกษา 2533 ปีการศึกษา 2531 และปีการศึกษา 2532 ตามลำดับ โดยนักศึกษاپริญญาโทสอบหัวข้อแล้ว ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 ปีการศึกษา 2534 คิดเป็นร้อยละ 21.82 ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 18.18 ปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 3.64 และปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 1.82 อาจจะเป็นเพราะว่า ในปีการศึกษา 2535 มีการเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาในการเรียนวิชาปัญหาพิเศษ ซึ่งเป็นวิชาบังคับเข้าใจในปัญหา และสามารถนำมาทำวิทยานิพนธ์ต่อเนื่องได้ จึงทำให้ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวนนักศึกษาสอบหัวข้อแล้วจำนวนมาก สำหรับปีการศึกษา 2534 ปีการศึกษา 2533 ปีการศึกษา 2532 และปีการศึกษา 2531 ที่มีนักศึกษاپริญญาโทสอบหัวข้อแล้วเป็นจำนวนน้อย อาจเนื่องมาจากต้องใช้เวลาในการเตรียมการมาก และค้นคว้าหาข้อมูลใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อจะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จสมบูรณ์ ใช้ระยะเวลาานอาจทำให้ล้าทางด้านวิชาการไปได้

7. นักศึกษาปริญญาโทที่สอบวิทยานิพนธ์ แล้ว ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวนมากกว่า ปีการศึกษา 2534 และปีการศึกษา 2533 ตามลำดับ โดยนักศึกษาปริญญาโทสอบวิทยานิพนธ์ ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 ปีการศึกษา 2534 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และปีการศึกษา 2533 มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 อาจเนื่องมาจากในปีการศึกษา 2535 มีนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สนใจที่จะทำวิจัยมากขึ้น เพราะถือว่าวิจัยเป็นสิ่งที่สำคัญ เป็นวิชาบังคับ ที่ต้องผ่านการทำวิจัย จึงจะสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการเอื้ออำนวยของสถาบันการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำวิจัยจากปัญหาพิเศษ ทำให้เกิดความสะดวกคล่องตัว ในการศึกษาค้นคว้า แหล่งวิชาการ และสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ครบสมบูรณ์ ผ่านการตรวจของอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขออนุญาตสอบวิทยานิพนธ์ ได้ต่อไป

8. นักศึกษาปริญญาโท ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ในปีการศึกษา 2535 มีจำนวนมากกว่า ในปีการศึกษา 2534 และปีการศึกษา 2533 ตามลำดับ โดยนักศึกษาปริญญาโทที่สำเร็จ การศึกษาแล้วในปีการศึกษา 2535 มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 ในปีการศึกษา 2534 มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 และในปีการศึกษา 2533 มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 17.14 อาจเนื่องจากว่า ในปีการศึกษา 2535 มีนักศึกษาปริญญาโทสอบ วิทยานิพนธ์เป็นจำนวนมาก ในลักษณะเดียวกัน จึงมีผู้สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2535 เป็นจำนวน มากเช่นกัน สำหรับผู้ที่ยังไม่สำเร็จการศึกษา ซึ่งเหลือแต่การทำวิทยานิพนธ์ เมื่อมาถึงจุดนี้ควรจะต้อง มีการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนกับการเอื้ออำนวยความสะดวก ของ สถาบันการศึกษาผนวกกับความกระตือรือร้นของผู้เรียนที่จะจบการศึกษา ข้อมูลจึงสอดคล้องกันกับ ข้อที่ 7 ในปีการศึกษา 2535 ที่ว่าเมื่อมีผู้สอบวิทยานิพนธ์มากก็จะสำเร็จการศึกษามาก

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ เกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ อดสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

2.1 การประเมินด้านสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation)

1. จุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร อาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ว่ามีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อน่าสังเกตว่า ทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกัน ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก คือ เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา อาจจะเนื่องจากหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ได้มุ่งเน้นถึงการเสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะการบริหารมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคมความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่าง ๆ ซึ่งการจะพัฒนาระบบบริหารให้ได้ดีนั้น เป็นเรื่องที่ต้องผสมผสานความรู้และเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และร่วมมือร่วมใจกันทำงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานที่ทำ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ Terry ที่ว่า "การบริหารจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพได้โดยการใช้ความรู้ ความชำนาญและการฝึกฝนอบรมทางด้านการบริหารโดยเฉพาะ"¹ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Harris ที่กล่าวว่าการอาชีวศึกษาหมายถึง "เป็นการศึกษาพิเศษเฉพาะที่จัดเพื่อพัฒนาทักษะ ความสามารถความเข้าใจ เจตคติ อุทิศเสียสละในการทำงานและความซื่อสัตย์อันเป็นความต้องการจำเป็นที่คนงานอาชีพต้องมี เพื่อจะได้เจริญก้าวหน้า และสร้างผลผลิตได้ดี"²

นอกจากนี้ผลการวิจัยที่พบว่า ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับความเหมาะสม ของจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ได้ระบุไว้ว่า "เพื่อตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคนเพื่อเป็นผู้นำ และนักบริหารด้านอาชีวศึกษาให้เป็นผู้มีความรู้ มีความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์ และมีความสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ"³

ในด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดขึ้น มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและ คุณลักษณะที่คาดหวัง ให้ผู้ที่ศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์ อย่างมีประสิทธิภาพ เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงานบริหาร เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงให้เกิดบุคลิกภาพเพื่อเป็นผู้บริหาร เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวิชาการ เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานบุคคล เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้าและวิจัย จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ส่วนมากได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร สอดคล้องกับความเห็นของผู้วิจัย คือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ช่วยเสริมและสร้างคุณลักษณะโดยทั่วไป และคุณลักษณะเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักบริหารอาชีวศึกษาในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่กำหนดขึ้น พอจะประเมินได้ว่าการเรียนการสอนในสาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษามบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นที่น่าพอใจ

นอกจากนั้น จุดมุ่งหมายของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 ยังสอดคล้องกับการวางเป้าหมายทางการศึกษา ซึ่ง ส.ศิวลักษณ์ กล่าวไว้ว่า

เป้าหมายของการศึกษาควรเป็นไปเพื่อให้มนุษย์มีความรู้ขั้นต่ำอย่างน้อย เพื่อจะอยู่ได้ในสังคมและเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมขึ้นได้อีก มีวิชาชีพเพื่อจะหาเลี้ยงชีพได้ มีความสนใจและใคร่แสวงหาวิชาความรู้ เรียนรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง รู้จักวิจารณ์ พร้อมกับทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ได้สัมผัสและลิ้มรสทางวัฒนธรรม และจริยธรรม⁴

ผลสรุปการวิจัยด้านจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาทุกกลุ่มมีเป้าหมายของการศึกษา ในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาเหมือนกันทุกกลุ่ม ซึ่ง Popham ได้กล่าวไว้ว่า "จุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือ เครื่องบ่งชี้ถึงผลรวมทั้งหมด ที่จะได้รับจากหลักสูตร"⁵ หากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ครอบคลุมหรือไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมในขณะนั้น หลักสูตรนั้นก็อาจจะถูกมองว่า ไม่เหมาะสมหรือไม่ทันต่อเหตุการณ์ได้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมินสภาวะแวดล้อม ในด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าว พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำมีความเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษและภาคค่ำกับภาคพิเศษมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้าง หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตร ในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีข้อน่าสังเกตว่ามีความเหมาะสมในระดับมากสูงสุด และระดับปานกลางต่ำสุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่างกันเล็กน้อย สิ่งที่ทำให้นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับ ความเหมาะสมของสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตร ในระดับมากคือ ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา อาจจะเนื่องจาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 มีลักษณะเป็นโครงสร้างแบบระบบหน่วยกิตเป็นระบบทวิภาค ภาค การศึกษาระดับ 16 สัปดาห์ ระยะเวลาศึกษาตามหลักสูตรต้องไม่น้อยกว่า 2 ปีการศึกษา และไม่เกิน 5 ปีการศึกษา จำนวนหน่วยกิตหลักสูตรรวม 50 หน่วยกิต โดยแบ่งเป็นหมวดวิชาบังคับพื้นฐานทั่วไป 6 หน่วยกิต หมวดวิชาบังคับการบริหาร 13 หน่วยกิต หมวดวิชาบังคับการอาชีพและเทคนิค 8 หน่วยกิต หมวดวิชาบังคับวิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต หมวดวิชาเลือกการบริหาร 5 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกการอาชีพและการศึกษา 6 หน่วยกิต ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วิชัย วงษ์ใหญ่ ว่า "การจัดรายวิชาและเนื้อหาจะสมบูรณ์ และเสร็จสิ้นในแต่ละภาคการศึกษา การกำหนดหน่วยกิตแต่ละวิชา จึงต้องกำหนดให้เหมาะสม เพื่อมิให้รายวิชากระจายมากเกินไป"

นักศึกษาทุกกลุ่มประเมินสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษามาพบว่า มีความเหมาะสม ในระดับมาก อาจจะเป็นเพราะว่า มีผลมาจากผู้ร่าง โครงสร้าง ของหลักสูตรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางด้านการบริหารโดยเฉพาะ จึงยึดหลักเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรปริญญาโท ซึ่งกำหนดโดยทบวงมหาวิทยาลัย คือ หน่วยกิตตลอดหลักสูตรรวมไม่น้อยกว่า 50 หน่วยกิต ใช้เวลาในการศึกษาอย่างมากไม่เกิน 5 ปีการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ นิภา แนวนุญเนียร ได้กล่าวว่า "โครงสร้างของหลักสูตรในโครงสร้างจะกล่าวไว้ว่า หลักสูตรจะมีการแบ่งระบบการศึกษาอย่างไร จะใช้ระยะเวลาศึกษานานเท่าใด จะต้องเรียนกี่ หน่วยกิต จึงจะจบหลักสูตร"

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาปริญญาโทบางกลุ่ม มีความเห็นว่ารายวิชาที่บรรจุในหมวด รายวิชาต่าง ๆ บางรายวิชามีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง อาทิเช่น รายวิชาบังคับ ในหมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับเฉพาะด้านการบริหาร) การวางแผนการอาชีพ และ เทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต การบริหารงานบุคคลอาชีพและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต การวางแผนอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีพและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต และรายวิชาบังคับ ในหมวดวิชาการอาชีพและเทคนิค (วิชาบังคับด้านอาชีพและเทคนิคศึกษา) เช่น เทคนิค และ ระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต ปัญหาพิเศษด้านอาชีวศึกษา และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต และรายวิชาเลือกในหมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) ความร่วมมือระหว่าง สถานประกอบการและสถานศึกษามีค่า 2 หน่วยกิต ภาวะผู้นำทางการอาชีวศึกษามีค่า 2 หน่วยกิต การจัดการในสถานอาชีพ และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต และรายวิชาเลือกในหมวด วิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา 2 หน่วยกิต ประเมินว่ามีหน่วยกิต รายวิชาน้อยเกินไป ควรจะมีการเพิ่ม จำนวนหน่วยกิต ในหมวดวิชาบังคับ วิชาการบริหาร หมวดวิชาบังคับวิชาการอาชีพและเทคนิคและหมวดวิชาเลือกวิชาการบริหารจากรายวิชาที่มี 2 หน่วยกิต ควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต และควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้เลือกเรียนรายวิชา ที่ตนเองสนใจและถนัด เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ให้แก่ตนเอง ได้นำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานต่อไป

ผลสรุปการวิจัยด้านสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์ utesahakrammahavitit สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมากกับหลักสูตรดังกล่าว มีเพียงบางส่วนที่มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ การบริหารงานบุคคลอาชีวศึกษา และเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ทั้งนี้อาจเพราะการบริหารงานบุคคลอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา เป็นการบริหารที่ต้องอาศัยคนเป็นผู้ปฏิบัติงานผลงานต่าง ๆ จึงจะสำเร็จลงด้วยดี ซึ่งบุคคลนับเป็นทรัพยากรการบริหารที่มีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งควรปรับปรุงสัดส่วน และจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรวิชาการบริหารงานบุคคลอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาให้ดีขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายในการบริหารงานด้านอาชีวศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมินสภาวะแวดล้อม ในด้านสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ในโครงสร้างหลักสูตรฯ พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษมีความเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตรครุศาสตร์ utesahakrammahavitit สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาของหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด และระดับปานกลางต่ำสุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่างกันเล็กน้อยและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อน่าสังเกตว่าทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก คือ เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้ เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา เนื้อหารายวิชาเหมาะสม กับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษาจัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน อาจจะเนื่องจากเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ตามหลักสูตรครุศาสตร์ utesahakrammahavitit สาขาวิชาการบริหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษา ผู้วิจัย พบว่า ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนได้รับความรู้พัฒนาบุคลิกภาพ มุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา มุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษาพัฒนาระบบความคิดและการกระทำ ที่แสดงถึงสมรรถภาพในการเป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา และสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม ซึ่งก็สอดคล้องกับความเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ที่ว่าเนื้อหาวิชาของหลักสูตรฯ มีความเหมาะสมในระดับมากส่วนใหญ่ ซึ่งลักษณะต่าง ๆ สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา ซึ่งกล่าวโดย สมิตร์ คุณานุกร ที่ว่า

การเลือกเนื้อหาวิชา ต้องคำนึงถึงความเชื่อถือได้และความเป็นแก่นสารของความรู้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม มีความสมดุลระหว่างความกว้างและความลึกซึ้ง สนองความมุ่งหมายหลายประการ สอดคล้องกับบุคลิกภาพในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน รวมทั้งสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนด้วย”^๑

ผลสรุปการวิจัยด้านเนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า เนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสม ในระดับมากกับหลักสูตรดังกล่าว มีเพียงบางส่วนที่มีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง คือ เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เนื้อหาการทำวิทยานิพนธ์และเนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งควรปรับปรุงเนื้อหารายละเอียด ของหลักสูตรให้ดีขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเพราะสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีวิทยาการก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย โดยเฉพาะเทคโนโลยีความก้าวหน้าในการบริหารอาชีวศึกษาในปัจจุบันนี้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมินสภาวะแวดล้อม ในด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

2.2 การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

การประเมินปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อน่าสังเกตว่าทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก

คือ อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ อาจจะเนื่องจากอาจารย์ประจำวิชา อาจารย์พิเศษ เป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อการใช้หลักสูตร ทั้งนี้เพราะครูสอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการถ่ายทอดเนื้อหาวิชา รายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน โดยอาจารย์ประจำ และอาจารย์พิเศษ ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในการสอนมาก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สจ๊วต อูทรานันท์ กล่าวไว้ว่า "การจัดครูเข้าสอนจำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถตลอดจนความสมัครใจของครูแต่ละคนด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนมีโอกาสได้ใช้ศักยภาพของตนให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรมากที่สุด" อย่างไรก็ตามนักศึกษาปริญญาโททั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนตรงกันว่า มีความเหมาะสมปานกลาง คือ นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียนมีความพร้อม อุปกรณ์การเรียนการสอน มีคุณภาพ สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อมอาจจะ เนื่องจากปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนเหล่านี้ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการเรียนการสอนเป็นเครื่องมือการถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตร ไปสู่ผู้เรียนถึงแม้ว่าเนื้อหาสาระในหลักสูตรจะดีปานใด แต่หากเครื่องมือ อุปกรณ์การเรียนการสอนสภาพห้องเรียน ตำราเรียน/เอกสารทางวิชาการ ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้าไม่มีประสิทธิภาพ หลักสูตรนั้นก็คงจะตีกรอบกันไปไม่ได้ ควรที่จะปรับปรุงให้เป็นแหล่งข้อมูลด้าน วิชาการให้ดีกว่านี้

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนในระดับปานกลางต่ำสุด คือ ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อมปานกลาง อาจจะเนื่องจากห้องสมุดเป็นแหล่งให้บริการทางด้านวิชาการตำราเรียน บริการเอกสารทางด้านวิชาการให้เพียงพอและทันสมัย เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยของนักศึกษา ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของห้องสมุดระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ พัชรี ศีลรักษา ว่า "ห้องสมุดมหาวิทยาลัยคือห้องสมุดที่จัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัยเพื่อให้บริการแก่อาจารย์และนิสิตนักศึกษาของแต่ละสถาบัน มีวัตถุประสงค์สำคัญคือ เพื่อเป็นศูนย์กลางของตำรา วิชาการและเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ สำหรับการศึกษาค้นคว้าและวิจัย"¹⁰

นอกจากนี้ สุทธิลักษณ์ อำนวงค์ ได้กล่าวถึงการให้บริการของห้องสมุดว่า

ห้องสมุดมีหน้าที่ต้องให้บริการแก่ผู้ใช้ห้องสมุดดังต่อไปนี้ บริการเอกสารสนเทศ บริการจัดทำสาระสังเขป บริการจัดทำบรรณานุกรม บริการรวบรวมวารสาร บริการรวบรวมบรรณานุกรมบริการข่าวสารทันสมัย บริการข่าวสารเลือกคัดเพื่อเผยแพร่ บริการถ่ายสำเนาสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ บริการจัดทำหนังสือคู่มือการให้ห้องสมุดแจกแก่ผู้ใช้บริการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สอนการใช้ห้องสมุด บริการหนังสือจอง บริการยืมระหว่างห้องสมุด และบริการ
ความรู้แก่ชุมชน¹¹

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่านักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ความสำคัญกับห้องสมุด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการศึกษาค้นคว้าความรู้จากแหล่งต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอนในระดับปริญญาโทอย่างยิ่ง ดังที่คณะอาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัย รามคำแหง ได้สรุปความสำคัญและประโยชน์ของห้องสมุดไว้ว่า

การศึกษาในปัจจุบัน มุ่งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาและค้นคว้าความรู้จากแหล่ง ต่าง ๆ มาเพิ่มพูนความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาระดับปริญญาแล้ว ถือว่าความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียนยังไม่เป็นการพอเพียง เพราะวิทยาการต่าง ๆ ในปัจจุบันก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา แหล่งสำคัญที่นักศึกษาจะ ค้นคว้าได้ คือ ห้องสมุด อันเป็นสถานที่รวมสรรพวิทยาการต่าง ๆ ห้องสมุดจึงเป็น สถานที่ ที่มีความสำคัญต่อการศึกษานักศึกษาอย่างยิ่ง เพราะห้องสมุดเป็นสถานที่ 'รวมแห่งวิทยาการต่าง ๆ ที่นักศึกษาย่อมเข้าไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา ตามความสนใจอันจะช่วยให้เป็นคนทันสมัย รักการศึกษา และค้นคว้าด้วยตนเอง ส่งเสริมความเป็นนักประชาธิปไตยและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์'¹²

ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย ที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง และเป็นที่น่าสนใจ นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็น เกี่ยวกับห้องสมุด และแหล่งค้นคว้ามีความพร้อมในระดับปานกลางต่ำสุด ดังนั้น ห้องสมุด คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หากสามารถจัดห้องสมุดให้เป็นศูนย์กลางทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพ ก็จะมีผลต่อการเรียนการสอน ของนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาตามรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ที่เข้าเรียนมี ความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางจะเห็นได้ว่านักศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มีความตระหนักในความสำคัญ ของการแสวงหาความรู้ การศึกษาค้นคว้า การหาประสบการณ์ ในการปฏิบัติงานด้านการบริหารการศึกษาดูงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ บรรลุเป้าหมายของการเป็นนักบริหารอาชีวศึกษาที่ดี ในขณะเดียวกันการเป็นนักบริหารอาชีวศึกษา ที่ดี ควรมีความสัมพันธ์กันกับความสามารถในการทำวิชาการไปใช้ประโยชน์ เพื่อสนอง ความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ลิปป์มันท์ เกตุทัต ได้ให้แนวคิด ไว้ว่า "มหานักคิดควรมีความรักและนิยมในการแสวงหาปัญญาความรู้ มีความคงแก่เรียน ความ เป็นนักปราชญ์ การคิดสร้างสรรค์ และการมีจินตนาการ"¹⁴

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัย ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า นักศึกษาปริญญาโทมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น นักศึกษา จึงควรตระหนักถึงความสำคัญ ของการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับการบริหารอาชีวศึกษาให้มากที่สุด เพื่อจะได้เป็นนักบริหารอาชีวศึกษาที่ดีต่อไป

สำหรับผลการวิจัยในด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน พบว่าจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพออยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่า ควรจัดหาอาจารย์พิเศษจากภายนอก ที่มี ความชำนาญเฉพาะวิชาให้มากขึ้น และควรมีอาจารย์ประจำเพียงพอที่จะรับผิดชอบแต่ละรายวิชา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เป็นสาขาวิชาที่ยังใหม่สำหรับประเทศไทย ยังไม่มีผู้สนใจศึกษาต่อในระดับสูง และยังไม่มียุติบัตินักเรียนที่ผลิตอาจารย์ทางการบริหารอาชีวศึกษา ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก จัดเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ขาดอาจารย์วุฒิสอง อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนนั้น ทางสถาบัน ได้มีการเชิญอาจารย์พิเศษที่มีคุณวุฒิในระดับปริญญาเอก และปริญญาโทมาช่วยสอนมากพอสมควร จึงเป็น การช่วยเสริมในการจัดหาอาจารย์ประจำหลักสูตรมาสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพออยู่ในระดับ ปานกลาง ดังนั้นคณะครุศาสตรบัณฑิต จึงควรจัดหาอาจารย์พิเศษจากภายนอก ที่มี ความชำนาญเฉพาะวิชามาสอนให้มากขึ้น และควรมีอาจารย์ประจำเพียงพอที่จะรับผิดชอบ ในแต่ละรายวิชา เพื่อให้การเรียนในสาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาดำเนินไปอย่าง มีประสิทธิภาพต่อไป

เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน พบว่าตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอและตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาได้ให้ ข้อเสนอแนะไว้ในแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่า ควรจัดหาเอกสารทางวิชาการด้านอาชีวศึกษา มาไว้ในห้องสมุด เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าประกอบ เพราะงานวิชาการและผลงานวิจัย ทางด้านอาชีวศึกษาเป็นเอกสารที่หายาก จากข้อเสนอแนะดังกล่าวจึงเป็นข้อสนับสนุน การค้นพบ ในด้านการจัดหาตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสารต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งข้อมูลความรู้ ที่มี ความสำคัญและจำเป็นอย่างมากสำหรับนักบริหารอาชีวศึกษา ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็น สอดคล้องกันว่าตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ และตำราเรียน/เอกสารวิชาการ เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นควรจะมีการจัดหาตำรา เอกสารวิชาการต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการบริหารอาชีวศึกษา ให้ทันสมัยและมีจำนวนเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และควรสนับสนุนด้านงบประมาณให้มากขึ้น ใน การจัดซื้อตำราเอกสารวิชาการ/ให้ทันสมัย และเพียงพอ ควรมีความร่วมมือกันระหว่างกลุ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถาบันการศึกษาด้านการบริหารอาชีวศึกษา โดยให้ผู้มีทักษะและความชำนาญเฉพาะสาขามาร่วมกันจัดทำ โดยการประสานงาน ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กรมอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และหน่วยศึกษานิเทศก์ ซึ่งผู้บริหารควรให้ความสนใจ และสนับสนุน ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญและให้ความสะดวก ในการจัดพิมพ์ และเผยแพร่ รวมทั้งมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ และควรสนับสนุนการเขียนตำราของอาจารย์ในทุกรูปแบบ

สำหรับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน พบว่าอุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ และอุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่า เครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ ยังไม่เพียงพอและไม่สามารถอำนวยความสะดวกต่อการยืมไปใช้งานผลิตสื่อการสอน โดยควรจัดหาอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ ให้เพียงพอมีคุณภาพดี และสะดวกต่อการให้บริการนักศึกษาขอยืมไปใช้ในการทำสื่อการเรียนได้ ซึ่งนับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผล และมีประสิทธิภาพ อาทิเช่น ควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา

ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ และอุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงควรทำการสำรวจความต้องการในการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนจากอาจารย์ผู้สอนทุกท่าน เพื่อจัดงบประมาณสนับสนุนในการซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้มีคุณภาพดี และมีจำนวนเพียงพอ กับนักศึกษาต่อไป

นอกจากนี้ผลการวิจัยในด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ยังพบว่าสภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม และจำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่าควรจัดสภาพห้องเรียน ให้เหมาะสมเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาไม่แออัดจนเกินไป และสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตามหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ได้อย่างดีและควรจัดสภาพห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ และห้องปฏิบัติการให้เหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษา และสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดี จึงควรจัดสภาพห้องเรียนให้เหมาะสมเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลสรุปการวิจัยด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับความเหมาะสมของปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม ปานกลาง และจำนวนห้องเรียนมีเพียงพออยู่ในระดับปานกลาง จึงควรจัดหาห้องเรียนที่ได้มาตรฐานและควรจัดสรรงบประมาณให้คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม เพื่อจัดซื้อครุภัณฑ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ ให้พอเพียงกับจำนวนนักศึกษาต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลที่ค้นพบจากการวิจัยในด้านปัจจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ในรายข้อคำถามที่มีความเห็นอยู่ในระดับปานกลางนั้น เป็นข้อมูลที่คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมใช้สถานที่ร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ บัณฑิตได้ย้ายมาตั้งเป็นสถานที่เฉพาะของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมแล้ว และได้จัดปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลงานวิจัยต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมินปัจจัยเบื้องต้น ในด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับภาคค่ำและภาคปกติกับภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษ มีความเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

2.3 การประเมินด้านกระบวนการ (Process Evaluation)

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร ผลการวิจัย พบว่า

นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร ว่ามีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่น่าสนใจว่าทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน ผู้สอนให้ความสำคัญกับผู้เรียนทุกคน ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในระดับมากที่สุดข้อ อาจจะเนื่องจากผู้สอนเป็นบุคลากรที่สำคัญเป็นผู้มีบทบาทต่อการสอนถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ และเป็นส่วนหนึ่งที่สนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพและมีคุณภาพที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสังัด อุทรานันท์ ว่า "ผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้พยายามจัดทำหรือจัดหาแหล่งวิชาการต่าง ๆ ซึ่งจะให้เกิดประโยชน์และสะดวกแก่การใช้หลักสูตร"¹⁵ และจากสภาพความเป็นจริงพบว่าสภาพแวดล้อม เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเอื้อต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่ดี มีพฤติกรรมการเรียนการสอนที่ดีเด่น คือ การสอนแบบกลุ่มเล็กที่มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางและชี้แนะแหล่งความรู้อย่างชัดเจน ผู้สอนจัดบรรยากาศทางวิชาการเอื้ออำนวย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อการเรียนการสอน มีบริการเอกสารด้านวิชาการแก่นิสิต นักศึกษาย่างสม่ำเสมอ และ
 ควรจัดที่นั่งพักหรือห้องทำงานกลุ่มให้กับนักศึกษา เพื่อช่วยให้ ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
 อันจะทำให้ นักศึกษา ได้พัฒนาตนเองไปในแนวทางที่หลักสูตรต้องการได้ อย่างมีประสิทธิภาพ
 มากขึ้น ทั้งยังเป็นการก่อให้เกิดความสามัคคีในกลุ่มผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ
 นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ ว่า

บรรยากาศของการเรียนรู้ในห้องว่า จะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับปฏิริยาตอบสนอง
 ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนกับองค์ประกอบภายในสถาบันนั้น นอกจากปฏิริยาตอบสนอง
 ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนปฏิริยาตอบสนอง ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนแล้วปฏิริยา
 ตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์ ปฏิริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม
 ล้วน ก็มีความสำคัญเช่นกัน หากสถาบันใดคำนึงถึงองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมแล้ว
 จัดดำเนินการ เพื่อสร้างบรรยากาศทางวิชาการให้เกิดขึ้นในสถาบันจะทำให้ผู้เรียน
 เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ¹⁶

ผลสรุปการวิจัย ด้านกระบวนการเกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดกิจกรรม
 การเรียนการสอน นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 มีความเหมาะสมในระดับมาก และเป็นที่น่าสนใจเกิดนักศึกษาทุกกลุ่ม มีความเห็นเกี่ยวกับผู้สอนให้
 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะเรียนในชั้นเรียน จึงเป็นการสนับสนุนให้
 เกิดปฏิริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนได้ดี

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมิน
 กระบวนการในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาปริญญาโท
 ภาคปกติกับภาคค่ำมีความเห็น ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษ,
 และภาคค่ำกับภาคพิเศษมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. การวัดและประเมินผลของหลักสูตร ผลการวิจัย พบว่านักศึกษاپริญญาโท
 ภาคปกติ ภาคค่ำและภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล
 ของหลักสูตรภาพรวมว่ามีความเหมาะสมในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่น่าสนใจเกิดว่า
 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุดและระดับปานกลางต่ำสุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่างกันเล็กน้อย สิ่ง
 ทำให้นักศึกษاپริญญาโทภาคปกติ ภาคค่ำและภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
 ของหลักสูตรในระดับมาก โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ผู้เรียนทราบ
 จุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตนมีการวางแผนทำการวัด และ
 การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน มีการให้ผู้เรียนประเมินการสอนของอาจารย์ การประเมินผล
 เป็นไปตามหลักวิชาการ การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำมีการนำผลจากการวัดผลมาใช้
 ปรับปรุงการเรียนการสอน การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา การประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความเป็นจริง การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยุติธรรม มีการประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของรายวิชา มีการประเมินผลการเปลี่ยนพฤติกรรมในการพัฒนาบุคลิกภาพของนักบริหารอาชีวศึกษา มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน อาจจะเนื่องจากว่าในการเรียนการสอนแต่ละวิชา จะมีการใช้วิธีการประเมินผลหลายวิธี เช่น มีทั้ง การสอบ สัมมนา การทำรายงาน การอภิปราย เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้สอนในระดับ มหาบัณฑิตพยายามวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก

นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ของผู้สอนเป็นไปตามหลักวิชาการ มีความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา แสดงว่ามีการเลือกวิธีการประเมินผลการเรียนการสอนของผู้สอน ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่จัดขึ้นตรงตาม หลักการวัดผล ดังที่ ชวาล แพรัตกุล กล่าวไว้ว่า

การวัดผลข้อบกพร่องของการสอน การสอนขึ้นอยู่กับหลักสูตรและหลักสูตรขึ้นอยู่กับ ปรัชญาหรือความเชื่อของมนุษย์ในกาลและเทศะนั้น ๆ ฉะนั้นทั้ง 4 ประการนี้ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างแนบสนิท เมื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเปลี่ยนแปลงสิ่งอื่น ก็จะต้องอนุวัตรคล้อยตามไปด้วยเสมอ¹⁷

ผลสรุปการวิจัย ด้านกระบวนการเกี่ยวกับความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมในระดับมาก และเป็นที่น่าสนใจ เกิด มีเพียงบางส่วนที่มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง คือ เฉพาะนักศึกษา ภาคปกติและภาคค่ำ มีความเห็นในเรื่องมีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน และนักศึกษา ภาคปกติ มีความเห็นว่า มีการนำผลจากการวัดผลมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งควร ปรับปรุงในเรื่องของการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน และนำผลจากการวัดผลมาใช้ปรับปรุง การเรียนการสอนให้มากขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเพราะการประเมินผลการเรียนการสอน มีส่วนดี ที่จะทำให้ผู้สอนรู้ภูมิหลัง ของผู้เรียนว่ามีความรู้ในเรื่องที่จะสอนมากน้อยแค่ไหน อาจจะใช้วิธี ทดสอบด้วยข้อสอบแบบอัตนัย ซึ่งเป็นแบบทดสอบวิธีหนึ่งเพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถจะแสดง ความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูด แล้วเรียบเรียงเขียนตอบให้กับผู้สอนได้รู้ ได้เข้าใจว่าผู้เรียน มีพื้นฐานเดิมของวิชาที่จะเรียนต่อไปมากน้อยเพียงไร ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว ของ วัณญา วิศาลาภรณ์ ที่ว่า "ข้อสอบแบบอัตนัยเป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้เรียนวางแผนในการตอบ ด้วยตนเอง และแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูด ตลอดจนให้มีเสรีภาพอย่างกว้างขวาง ในการแสดงออก"¹⁸ และจะเป็นวิธีการวัดและประเมินผลที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งด้วย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมิน กระบวนการในด้านการวัดและประเมินผลของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติกับ ภาคค่ำ มีความเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ส่วนภาคปกติกับภาคพิเศษและภาคค่ำกับ

ภาคพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .05

2.4 การประเมินด้านผลผลิต (Product Evaluation)

การประเมินด้านผลผลิต เกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตร ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของสมรรถภาพ ของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตร ภาพรวมว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อน่าสังเกตว่าทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีความสามารถในด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถ ใช้สังเคราะห์ผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีวศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา แสดงว่าผู้เรียนคณะครูศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้รับความรู้ในด้านนี้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่ว่าเพื่อตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคนเพื่อเป็นผู้นำ และนักบริหารอาชีวศึกษาให้มีความรู้มีความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์ และมีความสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการประเมินผลผลิตนี้เป็นการให้ข้อมูลรวมสรุปแก่นักศึกษา ผู้บริหาร และผู้วางแผนหลักสูตร สำหรับประกอบการตัดสินใจที่จะใช้ในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้ดีขึ้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ของหลักสูตรต่อไป การประเมินผลผลิตเกี่ยวกับสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาของหลักสูตรนี้ ผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นตรงกันว่ามีความเหมาะสม ในระดับมากทุกข้อ จึงทำให้หลักสูตรนี้สัมฤทธิ์ผลด้วยสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

ผลสรุปการวิจัย ด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครูศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มีความเหมาะสมในระดับมากทุกข้อ ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะหลักสูตรครูศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคน เพื่อเป็นผู้นำและนักบริหารด้านอาชีวศึกษาให้เป็น ผู้มีความรู้มีความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจัดกระบวนการเรียนการสอน ทางด้านการบริหารอาชีวศึกษา ให้กับผู้บริหารอาชีวศึกษาของกรมอาชีวศึกษา สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน และผู้อื่นที่สนใจเข้าศึกษาต่อในรูป ของนักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ และภาคพิเศษ ของสถาบันเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษา และสามารถพัฒนาด้านอาชีวศึกษาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นได้มาก อีกทั้งเป็นการสนองต่อความต้องการ ของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษา ในการผลิตผู้บริหารอาชีวศึกษาให้เป็นผู้นำ และนักบริหาร อาชีวศึกษาในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาได้อย่างเหมาะสมมาก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม เกี่ยวกับการประเมินผลผลิต ในด้านสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษาปริญญาโทภาคปกติกับภาคค่ำ และภาคปกติกับภาค พิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนภาคค่ำกับภาคพิเศษมีความเห็น ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยขอสรุปเป็นข้อเสนอแนะ โดยอาศัยผลจากการวิจัย ครั้งนี้เป็นพื้นฐาน สำหรับคณะกรรมการครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง เพื่อได้ทราบถึงข้อควรปรับปรุงของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาพุทธศักราช 2530 ดังนี้

1. การประเมินด้านสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation)

1.1 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาปริญญาโท ทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกัน ประการหนึ่งว่า มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ในด้านสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิต ใน โครงสร้างหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะ ครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 คือ รายวิชาบังคับ ในหมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับเฉพาะด้านการบริหาร) การบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมี ความต้องการที่จะได้รับความรู้ในการปฏิบัติงานด้านการบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา มากขึ้นกว่าเดิมที่เป็นอยู่ ทั้งนี้เพราะเป็นการบริหารที่ต้องอาศัยบุคคลเป็นผู้ปฏิบัติงาน ในด้าน อาชีวและเทคนิคศึกษา อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงควรจัดให้มีการเรียนการสอน จัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร หรือจัดให้มีการประชุมสัมมนาในเชิงวิชาการ ในด้านการบริหารงานบุคคลขึ้น อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างให้นักศึกษาปริญญาโททุกภาค สาขาวิชา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบริหารอาชีวศึกษา เกิดความตื่นตัวที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และนำไปปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 เนื้อหาวิชา ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ กับภาคค่ำ มีความเห็นว่า ในด้านเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เนื้อหาการทำวิทยานิพนธ์ อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นผู้สอนจึงควรที่พิจารณาให้คำแนะนำให้ความรู้ และเพิ่มกิจกรรมเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ที่เนื้อหาการทำวิทยานิพนธ์ให้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะ การทำวิทยานิพนธ์มีความสำคัญ อย่างมากสำหรับ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ทุกคนที่จะสำเร็จการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

2.1 ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาทุกกลุ่มมีความเห็นว่า ในด้านห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจากการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา มุ่งเน้นในด้านการค้นคว้า และวิจัย ห้องสมุดจึงควรจัดหาและให้บริการทางด้านวิชาการ ตำราเรียนให้เพียงพอ และทันสมัย เพื่ออำนวยความสะดวก และเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยของนักศึกษาต่อไป

2.2 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาปริญญาโททุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกัน คือ นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียนมีความพร้อม อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจากหลักสูตรนี้เมื่อสำเร็จออกไปแล้วจะเป็นนักบริหารอาชีวศึกษาที่ดี ดังนั้น นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จึงควรให้ความสำคัญของการแสวงหาความรู้ การศึกษาค้นคว้า การหาประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการบริหารอาชีวศึกษา การศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้องกับการอาชีวศึกษาให้มาก เพื่อจะได้นำมาซึ่งความพร้อม ในการเป็นผู้บริหารอาชีวศึกษาที่ดีต่อไป

2.3 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาปริญญาโททุกกลุ่ม มีความเห็นสอดคล้องกัน คือ จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจากหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา เป็นหลักสูตรใหม่ สำหรับประเทศไทยยังไม่มีผู้สนใจศึกษาต่อในระดับสูง และไม่มีสถาบันที่ผลิตอาจารย์ ทางการบริหารอาชีวศึกษา ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ดังนั้นจึงควรจัดหาอาจารย์พิเศษจากภายนอก ที่มี ความชำนาญเฉพาะวิชามาสอน และควรจัดอาจารย์ประจำที่จะรับผิดชอบในแต่ละรายวิชา เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพต่อไป

2.4 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาปริญญาโททุกกลุ่ม มีความเห็นสอดคล้องกัน คือ ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีเพียงพอ และตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม อยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจาก ตำราเรียน/เอกสารวิชาการ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้นจึงควรจัดทำตำรา เอกสารวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารอาชีวศึกษา ให้ทันสมัยและมีจำนวนเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ควรสนับสนุนด้านงบประมาณ ในการจัดซื้อตำรา เอกสารทางวิชาการให้มากขึ้น พร้อมทั้งควรมีความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มสถาบันการศึกษา ด้านการบริหารอาชีวศึกษา โดยให้ผู้มีทักษะและความชำนาญเฉพาะสาขา มาร่วมมือกันจัดทำตำรา เอกสารวิชาการ โดยการประสานงานของ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กรมอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน และหน่วยศึกษานิเทศก์ ซึ่งผู้บริหารควรให้ความสนใจและจัดงบประมาณสนับสนุน และให้ความสะดวกในการจัดพิมพ์เผยแพร่ รวมทั้งมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ และควรสนับสนุนการเขียนตำราของอาจารย์ในทุกรูปแบบด้วย

2.5 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาศึกษาปริญญาโททุกกลุ่ม มีความเห็นสอดคล้องกันคือ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าทันสมัยอยู่เสมอ ดังนั้นจึงควรจัดหาอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ ให้มีเพียงพอ และทันสมัย สามารถบริการต่อนักศึกษาในการขอยืมไปจัดทำสื่อการเรียนการสอน ควรจัดงบประมาณสนับสนุนในการซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอน ที่มีคุณภาพดี และมีจำนวนเพียงพอ กับนักศึกษาศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

2.6 จากผลการวิจัย สิ่งที่นักศึกษาศึกษาปริญญาโททุกกลุ่ม มีความเห็นสอดคล้องกัน คือ สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมและจำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องจากว่า คณะครุศาสตร์ ขณะนั้นใช้ร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ ยังไม่มีสถานที่เป็นของตนเอง ดังนั้นจึงควรจัดหาห้องเรียนให้ได้มาตรฐาน และควรจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อครุภัณฑ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้พอเพียงกับจำนวนนักศึกษาศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาต่อไป

3. การประเมินด้านกระบวนการ (Process Evaluation)

3.1 การวัดและประเมินผลหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา วิชาการบริหารอาชีวศึกษา จากผลการวิจัยปรากฏว่านักศึกษาศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ ภาคค่ำ มีความเห็นว่า ในด้านการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากว่า นักศึกษาศึกษาปริญญาโท ที่เข้าศึกษามีพื้นฐานความรู้และการรับรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นหากได้มีการทดสอบความรู้พื้นฐาน ของผู้เรียนก่อนการเรียน จะทำให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอน หรือผู้เรียนคนใดยังมีพื้นฐานความรู้ในเนื้อหาที่จะสอนน้อยมาก ผู้สอนสามารถให้ความรู้พื้นฐานของบทเรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนบทเรียนนั้น ๆ ต่อไปได้อย่างเข้าใจและไปพร้อม ๆ กัน อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ในลักษณะที่ประเมินเป็นลักษณะรายวิชาโดยละเอียดด้วย ประเมินทั้งจากผู้เรียนและผู้สอน
2. ควรใช้กลุ่มประชากรจำนวนหลายกลุ่ม เช่น มหาบัณฑิต นิสิตบัณฑิตศึกษาคณาจารย์ ผู้บริหาร ผู้บังคับบัญชา และผู้ร่วมงาน เป็นต้น
3. ควรมีการประเมิน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา อย่างสม่ำเสมอทุก ๆ 3 ปี หรือ 5 ปี เพื่อที่จะได้ปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและสังคมอยู่เสมอ

เชิงอรรถ

¹George R. Terry, Principles of Management (Homewood, Illinois : Richard D. Irevin, Inc., 1968), pp. 4-8.

²Chester W. Harris, Encyclopedia of Educational Research (New York : The Macmillan Company, 1960), p. 1555.

³บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, "ความรู้เกี่ยวกับ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง," คู่มือนักศึกษา 2533 เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม, หน้า 7.

⁴ส. ศิวลักษณ์, "ปรัชญาการศึกษา," ปรัชญาการศึกษาและปรัชญาการศึกษาของไทย (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 18.

⁵Popham, W. James, "Curriculum Control by Objectives," The Encyclopedia of Education 2 (1971), pp. 575-579.

⁶วิชัย วงษ์ใหญ่, "การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร," วารสารการวิจัยทางการศึกษา (เมษายน-มิถุนายน 2530), หน้า 67.

⁷นิภา แนวบุญเนียร, "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร," คหเศรษฐศาสตร์ ปีที่ 22, ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม) 2521, หน้า 4.

⁸สุมิตร คุณานุกร, "หลักสูตรและการสอน," พิมพ์ครั้งที่ 4, พระนคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523, หน้า 81.

⁹สังัด อุทรานนท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 273-275.

¹⁰พัชรี ศีลรักษา, ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า (กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน, 2522), หน้า 4.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹¹ สุธลัทธิ อำนวงศ์, การใช้บริการห้องสมุดและการเขียนรายงานการค้นคว้า (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2521), หน้า 7-9

¹² คณะอาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์, การใช้ห้องสมุด (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521), หน้า 5-6.

¹³ วิจิตร ศรีสะอาด, "จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษาและการพัฒนาอาจารย์" รายงานสรุปการสัมมนาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน วันที่ 3 - 6 มิถุนายน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2519, หน้า 4. (อัครสำเนา)

¹⁴ ลิปพนธ์ เกตุทัต, "แนวคิดในการสร้างบัณฑิต," การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 3.

¹⁵ สัจด์ อุทรานนท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนหลักสูตร พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : เซนต์เอ็ดเวิร์ดพับลิเคชั่น, 2528), หน้า 265.

¹⁶ นพพงษ์ บุญจิตราตุลย์, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : บริษัท เอส.เอ็ม.เอ็ม.จำกัด, 2525), หน้า 107-112.

¹⁷ ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 3-4.

¹⁸ วิทยา วิศาลาภรณ์, การประเมินผลทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : โครงการบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2522), หน้า 71.

บรรณานุกรม

- กมล ภูประเสริฐ. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา : ความหมายของหลักสูตร." จุลสารประถมศึกษา ปีที่ 6, ฉบับที่ 7 (กรกฎาคม 2523).
- การฝึกหัดครู, กรม. รายงานการประชุมปฏิบัติการผลิตสื่อตามโครงการผลิตสื่อของศูนย์วัฒนธรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : กรมฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, 2526.
- กาญจนา คุณารักษ์. หลักสูตรและการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527.
- คณะอาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์. การใช้ห้องสมุด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- จันทิกา ลิ้มปิเจริญ. การพัฒนาหลักสูตร. ภูเก็ต : แผนกบริการการศึกษา วิทยาลัยครูภูเก็ต, 2526.
- ฉวีวรรณ เต็มพิทักษ์. "ปัญหาการบริหารงานวิชาการในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง สังกัดกรมสามัญศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ชวาล แพรรัตน์กุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518.
- ชมพันธุ์ ภูษร ณ อุธยา. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. ฝ่ายวิชาการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2525.
- ชาญชัย อาจิณสมาจาร. การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จงเจริญการพิมพ์, 2525.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศน์ัย ศุภเมธี. หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูธนบุรี, 2527.

ทัศนาศา แคมมณี. หลักสูตรประถมศึกษา 2521 : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชน จำกัด, 2520.

ธีรยุทธ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. "แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร," เอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการการสอน เล่มที่ 1 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525.

ธำรง บัวศรี. ทฤษฎีหลักสูตร. กรุงเทพฯ : มงคลการพิมพ์, 2504.

นิภา แนวนุญเียร. "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร." ศทเศรษฐศาสตร์ ปีที่ 22, ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม 2521).

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. "ความรู้เกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง." คู่มือนักศึกษา 2533. (เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม).

บุญเชิด ภูโยนนันทพงษ์. การวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2519.

บุญศรี ไพรัตน์. "การประเมินผลหลักสูตรวิชาการใช้ห้องสมุดในระดับปริญญาตรี." วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปริญญาโท กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2515.

พงษ์พิศ ทะคง. "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่มีต่อการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 9." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

พัชร ศीलรักษา. ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน, 2522.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. หลักการและวิธีสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.

ภิญโญ สาร. หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2525.

มารศรี ภิมมัยราช. "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518" ในเขตการศึกษา 2." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

เมธี ปิลันธนานท์. การบริหารอาชีพและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2533.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525.

ลักขณา บรรพกาญจน์. "การประเมินผลการอบรมครูประจำการที่ไม่มีวุฒิ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วิญญา วิศาลาภรณ์. การประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โครงการบริหารวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2522.

วิจิตร ศรีสะอาด. การมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523.

วิจิตร ศรีสะอาด. จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษาและการพัฒนาอาจารย์. รายงานสรุปการสัมมนาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน วันที่ 3-6 มิถุนายน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2519.

วิชัย ราษฎร์ศิริ. หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2523.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส. ศิวลักษณ์. "ปรัชญากับการศึกษา." ปรัชญาการศึกษาและปรัชญาการศึกษาของไทย.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. การประเมินผลโครงการประชุมหลักการและการประยุกต์ใช้.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2524.

ลีปนันทน์ เกตุทัต. แนวคิดในการสร้างบัณฑิต. การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

สวัสดิ์ อุทรานันท์. พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร : วงเดือนการพิมพ์,
2527.

สันต์ ธรรมบำรุง. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527.

สุทธิลักษณ์ อำพันวงศ์. การใช้บริการห้องสมุดและการเขียนรายงานการค้นคว้า. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช, 2521.

สุทัศน์ วิวัฒนปฐพี. "การประเมินหลักสูตรกายภาพบำบัด คณะแพทยศาสตร์ศิริราช
มหาวิทยาลัยมหิดล." วิทยานิพนธ์ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2527.

สุมิตร คุณานุกร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2518.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
2522.

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. คู่มือการบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์,
2522.

อุทุมพร ทองอุไทย. การประเมินทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ปริชาการพิมพ์, 2520.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โอวาท พลศิริ. "การผลิตเทคโนโลยีทางการศึกษา," คำบรรยายแก่นักศึกษาปริญญาโท
สาขาการบริหารอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2533 ณ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2533

Saylor, Calen J. and William M. Alexander. Planning Curriculum
for Schools. 3rd ed. New York : Holt Rinehart and Winston,
1974.

Carter, Good V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill Book
Company, 1973.

Beauchamp, Gorge A. Curriculum Theory. 3rd ed. Illinois : The Kegg
Press, 1975.

Hilda, Taba. Curriculum Development Theory and Practice. New York :
Harcourt Brace and World, 1962.

Nicholls, Audray, and Nicholls S. Howard. Developing a Curriculum :
A Practice Guide. London : George Allen and Unwin, 1972.

Dressel, Paul L. The Undergraduate Curriculum in Higher Education
Washington, D.C. : Center for Applied Research in Education,
1963.

Peppard, Elenor Joanne. An Evaluation of Elementary Education at
Illinois State University. Dissertation Abstracts International,
28 : 520 June, 1967.

Stufflebeam, Daniel. Educational Evaluation and Decision Making.
Illinois : F.E. Peacock Publishers, Inc., 1971.

Peter, Taylor J. An Appraisal of Selected Aspects of Teaching Degree
Program at Teacher Educational Institution. 1963.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Ralph, Tyler W. Basic Principles of Curriculum and Instruction.
Chicago : University of Chicago Press, 1968.

Wheeler, M. Curriculum Proccess. London : Open University Press, 1983.

Zais, Robert S. Curriculum Principles and Foundations. New York : Thomas

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

-
1. **หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา**
 2. **แบบสอบถามประกอบการวิจัย**
 3. **ประวัติผู้วิจัย**

คำสั่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ // 7 / 2534

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และโครงการวิทยานิพนธ์ของ นางวิไลพร สุวัฒน์นันทกุล

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นางวิไลพร สุวัฒน์นันทกุล เป็นไปด้วยความ
เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งให้คณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและโครงการ
วิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
รศ.ดร.เมธี บดินธนานนท์ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.วราพรพร น้อยสุวรรณ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์
รศ.ดร.เมธี บดินธนานนท์ ประธานกรรมการ
ดร.วราพรพร น้อยสุวรรณ กรรมการ
ผศ.ประเชิญ ไกรแจ่มจันทร์ กรรมการ
อาจารย์อจจวรา สืบสินธุ์กุลไชย กรรมการ
อาจารย์โอวาท พูลศิริ กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2534

(นายประเชิญ ไกรแจ่มจันทร์)
รักษาราชการแทนคณบดี

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2535

1. นางวิไลพร สุวัฒน์พันธุ์กุล ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง" โดยมี รศ.ดร.เมธี ปิณฑนันทน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร. วราพรณ น้อยสุวรรณ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้น ภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

(นายบุญวัฒน์ อัจฉู)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1504.7/ว.105

สำนักงานนันทศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

27 สิงหาคม 2535

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เลขาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและ โครงการวิทยานิพนธ์

ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้จัดโครงการความร่วมมือกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยส่งข้าราชการเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 จนถึงปัจจุบัน นับเป็นเวลา 6 ปีการศึกษาแล้วนั้น

บัดนี้ คณะฯ เห็นควรให้มีการวิจัยเพื่อปรับปรุงหลักสูตร จึงมอบให้ นางวิไลพร สุวัฒน์นฤกุล ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทของสถาบัน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมนันทศึกษา สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง นวัตกรรม 2530" และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์มีความเห็นชอบ และอนุมัติให้จัดทำเรื่องนี้

จึงใคร่ขออนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวเก็บข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันฯ และเป็นข้าราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่มาเรียนในหลักสูตรนี้ และที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว ดังมีรายชื่อที่แนบมาพร้อมนี้ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร. เมธี บินณานนท์)

รองคณบดีฝ่ายนันทศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานนันทศึกษา

โทร. 3269982-4 ต่อ 20

ที่ ทม 1504.7/ว.105

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

27 สิงหาคม 2535

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้จัดโครงการความร่วมมือกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยส่งข้าราชการเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 จนถึงปัจจุบัน นับเป็นเวลา 6 ปีการศึกษาแล้วนั้น

บัดนี้ คณะฯ เห็นควรให้มีการวิจัยเพื่อปรับปรุงหลักสูตร จึงมอบให้ นางวิไลพร สุวัฒน์ธกุล ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทของสถาบัน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530" และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์มีความเห็นชอบ และอนุมัติให้จัดทำเรื่องนี้

จึงใคร่ขออนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวเก็บข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันฯ และเป็นข้าราชการสังกัดกรมอาชีวศึกษาที่มาเรียนในหลักสูตรนี้ และที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว ดังมีรายชื่อที่แนบมาพร้อมนี้ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.เมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3269982-4 ต่อ 20

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

โปรแกรมการศึกษา

ปีที่ 1

ภาคการศึกษาที่ 1

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต (บรรยาย-ปฏิบัติ)
33801	การบริหารอาชีวศึกษา	3 (3-0)
33802	ปรัชญาการอาชีวศึกษา	3 (3-0)
33806	นวัตกรรมการเทคนิคศึกษา	3 (3-0)
33621	การวางแผนอาชีพและเทคนิคศึกษา	2 (2-0)
33823	การบริหารงานบุคคลอาชีวและเทคนิคศึกษา	2 (2-0)
รวม		<u>ไม่เกิน 15 หน่วยกิต</u>

ภาคการศึกษาที่ 2

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต (บรรยาย-ปฏิบัติ)
33805	เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม	3 (3-0)
33822	การบริหารวิชาการอาชีวศึกษาและเทคนิค	2 (2-0)
33824	การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	2 (2-0)
รวม		<u>ไม่เกิน 15 หน่วยกิต</u>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปีที่ 2

ภาคการศึกษาที่ 1

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต (บรรยาย-ปฏิบัติ)
33804	สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา	3 (3-0)
33825	การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหาร อาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา	2 (0-4)
33807	ปัญหาพิเศษด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา	2 (0-4)
รวม		<u>ไม่เกิน 15 หน่วยกิต</u>

ภาคการศึกษาที่ 2

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต (บรรยาย-ปฏิบัติ)
รวม		<u>12 (0-36)</u>

รวมตลอดหลักสูตร

50 หน่วยกิต

รายละเอียดของหลักสูตร(1) หมวดวิชาบังคับวิชาพื้นฐาน

33802	ปรัชญาการอาชีวศึกษา	3	หน่วยกิต
33804	สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา	3	หน่วยกิต

วิชาการบริหาร

33801	การบริหารอาชีวศึกษา	3	หน่วยกิต
33821	การวางแผนการอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา	2	หน่วยกิต
33822	การบริหารงานวิชาการอาชีวและ เทคนิคศึกษา	2	หน่วยกิต
33823	การบริหารงานบุคคลอาชีวและ เทคนิคศึกษา	2	หน่วยกิต
33824	การวางแผนอาคารสถานที่และ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา	2	หน่วยกิต
33825	การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหาร อาชีวและเทคนิคศึกษา	2	หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาการอาชีพและเทคโนโลยี

33805	เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม	3	หน่วยกิต
33806	นวัตกรรมเทคนิคศึกษา	3	หน่วยกิต
33807	ปัญหาพิเศษด้านอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีศึกษา	2	หน่วยกิต

วิชาวิทยานิพนธ์

.....	วิทยานิพนธ์	12	หน่วยกิต

(2) หมวดวิชาเลือก

วิชาการบริหาร

33826	ระบบข้อมูลสำหรับการอาชีวศึกษา	2	หน่วยกิต
33827	สัมมนาการพัฒนาจริยธรรมและ ค่านิยมของผู้บริหารอาชีวและเทคโนโลยีศึกษา	2	หน่วยกิต
33828	การจัดและดำเนินงานโครงการพัฒนาชนบท	2	หน่วยกิต
33829	การพัฒนาครูช่างประจำการ	2	หน่วยกิต
33830	ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการ และสถานศึกษา	2	หน่วยกิต
33831	ภาวะผู้นำทางการอาชีวและเทคโนโลยีศึกษา	2	หน่วยกิต
33832	การบริหารธุรการในสถาบันอาชีวและเทคโนโลยีศึกษา	2	หน่วยกิต
33833	การบริหารกิจกรรมนักศึกษา	2	หน่วยกิต

วิชาการอาชีพและการศึกษา

32614	การบริหารการก่อสร้าง 1	2	หน่วยกิต
32615	การบริหารการก่อสร้าง 2	2	หน่วยกิต
33803	หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา	3	หน่วยกิต
33808	สังคมวิทยาอุตสาหกรรม	2	หน่วยกิต
33809	การวิเคราะห์วัสดุตัวผลิตภัณฑ์และการพัฒนา	3	หน่วยกิต
33810	การนิเทศการสอนช่างเทคนิค	2	หน่วยกิต
33811	การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา	2	หน่วยกิต
33812	อนาคตศึกษาเพื่อการบริหาร	2	หน่วยกิต
33815	คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา	2	หน่วยกิต
33816	กลวิธีการเรียนการสอนวิชาช่างเทคนิค	2	หน่วยกิต
33897	สัมมนาทางอาชีวศึกษา	1	หน่วยกิต

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง

การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง

การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530

คำชี้แจง

1. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาปริญญาโท ในการประเมินหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา โดยใช้รูปแบบ CIPP Model มีการประเมินเกี่ยวกับ สภาวะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการนำไปใช้ และผลผลิต ของหลักสูตร

2. ผู้วิจัยทำการวิจัยเป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ต้องการนำผลการวิจัยครั้งนี้ ไปใช้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษาด้วย

3. คำตอบของท่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้วิจัยและการปรับปรุงหลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบคำถามตามความเป็นจริง หรือตามความคิดเห็นของท่านครบทุกข้อคำถาม ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูล คำตอบของท่านเป็นความลับจะไม่มีการนำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล แต่จะเสนอข้อมูลในภาพรวม ท่านมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

อนึ่ง หากมีข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นอื่นใดเกี่ยวกับหลักสูตรดังกล่าว และเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ในการวิจัยในเรื่องนี้ กรุณาเขียนลงในตอนที่ 3 ของแบบสอบถามด้วย จักขอบคุณยิ่ง

4. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

วิไลพร สุวัฒน์พันธุ์กุล ผู้วิจัย

ตอนที่ 1

สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. สถานที่ทำงาน.....
2. สังกัด.....
3. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่ง.....
4. เพศ

☐ 1. ชาย	☐ 2. หญิง
5. อายุ

☐ 1. ต่ำกว่า 26 ปี	☐ 2. 26 - 35 ปี
☐ 3. 36 - 45 ปี	☐ 4. 46 ปีขึ้นไป
6. นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (ทำเครื่องหมายได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1.1 ภาคปกติ (เรียนในเวลาราชการ)	รุ่นที่.....
☐ 1.2 ภาคพิเศษ (เรียนวันเสาร์-อาทิตย์)	รุ่นที่.....
☐ 1.3 ภาคค่ำ (เรียนในเวลาเย็น)	รุ่นที่.....
☐ 1.4 ประชุมและพิจารณาหัวข้อโครงวิทยานิพนธ์แล้ว พ.ศ.....	กำลังทำวิทยานิพนธ์
☐ 1.5 สอบ วิทยานิพนธ์ พ.ศ. แต่ยังไม่ได้รับปริญญา	
☐ 1.6 รับปริญญาแล้ว พ.ศ.	

ตอนที่ 2

- คำชี้แจง** โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามความเป็นจริงที่ท่านได้รับ และมีประสบการณ์จากหลักสูตรตามค่าระดับความเหมาะสมตามเกณฑ์ต่อไปนี้
- 5 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด
 - 4 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับมาก
 - 3 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับปานกลาง
 - 2 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อย
 - 1 หมายถึง ความเหมาะสม ในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
0	ภาษาที่ใช้เขียนจุดมุ่งหมายชัดเจน.....		.. / ..			
00	จุดมุ่งหมายสมบูรณ์.....				.. / ..	

ในข้อ 0 ท่านให้คะแนน 4 หมายความว่า ท่านประเมินว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ใช้ในภาษาเขียนมีความชัดเจนมาก

ในข้อ 00 ท่านให้คะแนน 2 หมายความว่า ท่านประเมินว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสมบูรณ์น้อย

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พุทธศักราช 2530 มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1.1 เพื่อตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างกำลังคนเพื่อเป็นผู้นำ และนักบริหารด้านอาชีวศึกษาให้เป็นผู้มีความรู้ มีความเข้าใจ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์ และสามารถบริหารงานด้านต่าง ๆ ของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 เพื่อผลิตบัณฑิตครุศาสตร์อุตสาหกรรมระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญา โครงสร้างเทคนิคในการบริหารอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา

1.3 เพื่อส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยด้านการบริหารอาชีวศึกษาของอาจารย์และนักศึกษา

คำแนะนำ โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความคิดเห็น ตามความเป็นจริง
ที่ท่านได้รับและมีประสบการณ์จากหลักสูตร

1. สภาพแวดล้อม (Context)

ข้อ	1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	เสริมสร้างความรู้ทางการบริหารอาชีวศึกษา.....					
2	เสริมสร้างความรู้ทางด้านมนุษยสัมพันธ์.....					
3	เสริมสร้างการใช้ทักษะในการปฏิบัติงาน บริหาร.....					
4	เสริมสร้างการพัฒนาปรับปรุงบุคลากรภาพเพื่อ เป็นผู้บริหาร.....					
5	เสริมสร้างให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์.....					
6	เสริมสร้างให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการบริหาร อาชีวศึกษา.....					
7	เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงาน วิชาการ.....					
8	เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานวาง แผนและพัฒนาอาชีวศึกษา.....					
9	เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงาน บุคคล.....					
10	เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงาน อาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก.....					
11	เสริมสร้างให้มีความรู้ในการบริหารงานด้าน ความสัมพันธ์กับชุมชน.....					
12	เสริมสร้างความสามารถด้านการค้นคว้า และวิจัย.....					
13	จุดมุ่งหมายมีความเป็นไปได้หรือบรรลุได้.....					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. โครงสร้างของหลักสูตร

โครงสร้างของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
อาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พุทธศักราช 2530

2.1 ระยะเวลาศึกษาตามหลักสูตรต้องไม่น้อยกว่า 2 ปีการศึกษา และไม่เกิน
5 ปีการศึกษา

2.2 จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 50 หน่วยกิต

2.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

(1) หมวดวิชาบังคับ

- ก. วิชาพื้นฐานทั่วไป 6 หน่วยกิต
- ข. วิชาการบริหาร 13 หน่วยกิต
- ค. วิชาการอาชีพและเทคนิค 8 หน่วยกิต
- ง. วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต

(2) หมวดวิชาเลือก

- ก. วิชาการบริหาร 5 หน่วยกิต
- ข. วิชาการอาชีพและการศึกษา 6 หน่วยกิต

จากโครงสร้างของหลักสูตรที่ท่านอ่านไปแล้ว ขอให้ท่านประเมินโครงสร้างหลักสูตร
ว่าสัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตมีปริมาณหน่วยกิตเหมาะสมเพียงใด

ข้อ	1.2 สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหา บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหาร อาชีวศึกษา.....					
2	หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (วิชาบังคับ) มี 6 หน่วยกิต.....					

ข้อ	1.2 สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ในเขต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
3	หมวดวิชาการบริหาร (วิชาบังคับ) มี 13 หน่วยกิต.....					
4	หมวดวิชาการอาชีพและเทคโนโลยี (วิชาบังคับ) มี 8 หน่วยกิต.....					
5	หมวดวิชาวิทยานิพนธ์ (วิชาบังคับ) มี 12 หน่วยกิต.....					
6	หมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก) มี 5 หน่วยกิต.....					
7	หมวดวิชาการอาชีพและการศึกษา (วิชาเลือก) มี 6 หน่วยกิต.....					
8	จบตามหลักสูตร มี 50 หน่วยกิต..... <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป</u> (วิชาบังคับพื้นฐาน)					
9	ปรัชญาการอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต.....					
10	สถิติและการวิจัยทางอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต..... <u>รายวิชาบังคับในหมวดวิชาการบริหาร</u> (วิชาบังคับเฉพาะด้านการบริหาร)					
11	การบริหารอาชีวศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต.....					
12	การวางแผนการอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
13	การบริหารงานวิชาการอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
14	การบริหารงานบุคคลอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	1.2 สัดส่วนและจำนวนหน่วยกิตในโครงสร้าง ของหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหา บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
15	การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
16	การฝึกปฏิบัติและสัมมนาการบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
17	เทคนิคและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรม มีค่า 3 หน่วยกิต.....					
18	นวัตกรรมเทคนิคศึกษา มีค่า 3 หน่วยกิต.....					
19	ปัญหาพิเศษด้านอาชีวและเทคนิคการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
20	วิทยานิพนธ์ มีค่า 12 หน่วยกิต..... รายวิชาเลือกในหมวดวิชาการบริหาร (วิชาเลือก)					
21	ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
22	ภาวะผู้นำทางการอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
23	การจัดการธุรการในสถานอาชีวและเทคนิคศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
24	การผลิตวัสดุเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
25	คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา มีค่า 2 หน่วยกิต.....					
26	การนิเทศการสอนครูช่าง มีค่า 2 หน่วยกิต.....					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	1.3 เนื้อหาวิชาของหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร.					
2	เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร.....					
3	เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้นำอาชีวศึกษา.....					
4	เนื้อหาแต่ละรายวิชามุ่งส่งเสริมให้เป็นผู้บริหารอาชีวศึกษา.....					
5	เนื้อหาวิชามุ่งส่งเสริมทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา.....					
6	เนื้อหาวิชาสามารถนำไปพัฒนาใช้ประโยชน์ต่อหน้าที่การงานได้.....					
7	เนื้อหาวิชาสามารถนำไปปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน.....					
8	เนื้อหาวิชาสามารถจัดให้ยืดหยุ่นตามความต้องการ ของผู้เรียน.....					
9	เนื้อหาวิชาแต่ละภาคการศึกษาจัดได้ต่อเนื่องกับความรู้เดิมของผู้เรียน.....					
10	เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์.....					

2. ปัจจัยเบื้องต้น (Input)

ข้อ	2.1 ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	จำนวนอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีเพียงพอ.....					
2	อาจารย์ประจำมีประสิทธิภาพ.....					
3	อาจารย์พิเศษมีประสิทธิภาพ.....					
4	นักศึกษาปริญญาโทที่เข้าเรียนมีความพร้อม.....					
5	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอ.....					
6	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพ.....					
7	ห้องสมุดและแหล่งค้นคว้ามีความพร้อม.....					
8	ตำราเรียน/เอกสารวิชาการเหมาะสม.....					
9	ตำราเรียน/เอกสารวิชาการมีเพียงพอ.....					
10	จำนวนห้องเรียนมีเพียงพอ.....					
11	สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสม.....					

3. กระบวนการ (Process)

ข้อ	3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรครุศาสตร์ระดับบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนการสอนของแต่ละวิชาให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน.....					
2	ผู้สอนสอนตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาวิชา.....					
3	ผู้สอนได้มีการเตรียมการสอนมาอย่างดี.....					
4	ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา.....					
5	ผู้สอนใช้สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสม.....					
6	ผู้สอนใช้ตำราและจัดเอกสารการสอนได้อย่างเหมาะสม.....					
7	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้.....					
8	ผู้สอนเห็นความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน.....					
9	ผู้สอนให้ความเสมอภาคกับผู้เรียนทุกคน.....					
10	ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ขณะเรียนในชั้นเรียน.....					
11	ผู้สอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน.....					
12	ผู้สอนปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการสอน.....					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	3.2 การวัดและประเมินผล หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน.....					
2	มีการประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของ รายวิชา.....					
3	มีการให้ผู้เรียนประเมินการสอนของอาจารย์....					
4	มีการวางแผนวัดและการให้คะแนนไว้อย่าง ชัดเจน.....					
5	มีการนำผลจากการวัดผลมาปรับปรุงการเรียน การสอน.....					
6	มีการประเมินผลการเปลี่ยนพฤติกรรมในการ พัฒนาคุณภาพของนักบริหารอาชีวศึกษา.....					
7	การประเมินผลใช้วิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะ วิชา.....					
8	การประเมินผลในด้านการเป็นผู้นำ.....					
9	การประเมินผลเป็นไปตามหลักวิชาการ.....					
10	การประเมินผลการเรียนการสอนเป็นไป ด้วย ความยุติธรรม.....					
11	การประเมินผลได้ผลที่เชื่อถือได้ตามความ เป็นจริง.....					
12	ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน....					
13	ผู้เรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตน.....					

ผลผลิต (Product)

ข้อ	4.1 สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำด้านอาชีวศึกษา.....					
2	ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะในการแก้ปัญหาการบริหารอาชีวศึกษา.....					
3	ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์.....					
4	ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการบริหารอาชีวศึกษา.....					
5	ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการ.....					
6	ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านบุคลากร.....					
7	ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านการวางแผนและพัฒนาอาชีวศึกษา.....					
8	ผู้เรียนมีความสามารถในการบริหารงานด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา.....					
9	ผู้เรียนมีความสามารถในการด้านความสัมพันธ์กับชุมชน.....					
10	ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์.....					
11	ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้.....					
12	ผู้เรียนมีความสามารถใช้สิ่ง เคราะห์ผลงานวิจัยมาวางแผนการบริหารอาชีวศึกษา.....					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	4.1 สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
13	ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ ความก้าวหน้าทางวิชาการ.....					
14	ผู้เรียนมีความยึดหยุ่นในการปฏิบัติงาน.....					
15	ผู้เรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม.....					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ท่าน ได้ตอบมาแล้ว

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1.1

1.2

1.3

2. โครงสร้างของหลักสูตร

2.1

2.2

2.3

3. เนื้อหาวิชาของหลักสูตร

3.1 _____

3.2 _____

3.3 _____

4. ปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน

4.1 _____

4.2 _____

4.3 _____

5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

5.1 _____

5.2 _____

5.3 _____

6. การวัดและประเมินผล

6.1 _____

6.2 _____

6.3 _____

7. สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

7.1 _____

7.2 _____

7.3 _____

8. อื่น ๆ _____

ขอขอบพระคุณที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางวิไลพร สุวัฒนพันธุ์กุล
เกิด 20 กุมภาพันธ์ 2499
การศึกษา
2517 จบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเกษตรกรรม
2523 จบประโยศครูมัธยม (ปม.) วิทยาลัยเกษตรกรรม
2525 จบการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ.) คณะบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประสบการณ์การทำงาน

2518 ลูกจ้างชั่วคราว กองขยายพันธุ์พืช กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
2519 เจ้าหน้าที่ธุรการ 2 วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
2525 อาจารย์ 1 ระดับ 3 วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
- หัวหน้างานหน่วยจัดทำงาน วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
- เลขานุการ การจัดงานตลาดนัดแรงงานอาชีวศึกษาครั้งที่ 1-4
- กรรมการจัดงานแสดงอุปกรณ์อาชีวศึกษานานาชาติ
2527 รับโล่รางวัลครูตัวอย่าง วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
2531 หัวหน้างานศูนย์ข้อมูลการศึกษา เพื่ออาชีพและตลาดแรงงาน
2533-ปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
กองวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ